colecţia

ALCRIS

ROZ

Oaia neagră a familiei

JONA JEFFREY
OAIA NEAGRĂ A FAMILIEI

Titlu original: THE RETURN OF THE BLACK SHEEP

Traducător: Mihnea Columbeanu

Întoarcerea acasă pentru împăcarea cu bătrânul era o experienţă dureroasă pentru Tucker. Mai ales când îngrijitoarea Harley îl aştepta pregătită să-i ureze „bun-venit” cu bâta de baseball în mână! Erau nevoiţi să locuiască împreună până se înapoia tatăl lui absent – ceea ce-l obliga

pe Tucker să joace după regulile lui Harley. Fumatul interzis. Exerciţii fizice moderate pentru piciorul vătămat. Şi, în niciun caz, somn fără ajutor…

Dar regulamentul nu prevedea şi posibilitatea ca Harley să se îndrăgostească…

Capitolul 1

Harley Ann Sayers se trezi într-un zdrăngănit de sticlă spartă.

Rămase încremenită în întuneric, străduindu-se să audă, peste gâfâielile întretăiate ale propriei respiraţii şi vâjâitul sângelui prin urechi. La parter, o uşă se închise încet. Paşi trosnind pe cioburi. Un bărbat îşi drese glasul.

E cineva în casă.

Harley înghiţi în sec, cu gura dintr-odată uscată. Se ridică în capul oaselor şi, tremurând violent, întinse mâna după telefonul de pe noptieră. Care telefon…? Nu exista niciunul, desigur. Acela nu era apartamentul ei, ci casa lui Raleigh Hale. Domnului Hale nu-i plăceau telefoanele şi considera că locul lor nu era în dormitor. Extraordinar. Pur şi simplu extraordinar!

Un sunet pe care nu-l putu identifica – un şir de bufnituri înfundate – însoţi scârţâitul podelelor sub paşi. În casa aceea veche de două sute de ani, podelele scârţâiau întotdeauna, chiar şi prin covoarele orientale groase.

Harley se ridică, îşi găsi halatul la lumina lunii şi îl îmbrăcă peste pijamaua cu pantaloni scurţi, de vară. Tremurând, îşi legă cordonul, cu nod dublu, apoi îşi

netezi cu o mână nesigură părul răvăşit şi ieşi pe furiş în hol. Intrusul nu aprinsese lumina la parter. Oare o fi ştiind că Harley se afla în casă? Probabil că nu, după zgomotul pe care-l făcuse.

Abia mai putea să respire, atât de tare tremura. Se opri în capul scării, încercând să gândească. Singurul telefon era în cabinet, în partea din faţă a casei. Individul ajunsese în seră, aflată în spate. Poate că, dacă evita podelele care scârţâiau cel mai rău, reuşea să se strecoare în cabinet şi să formeze 911.

Dar, mai întâi, o armă. Intră în cea mai apropiată cameră şi privi în jur. Era camera lui Tucker Hale, nefolosită, dar rămasă neschimbată de peste douăzeci de ani. Un muzeu în memoria unui fiu mort.

Razele lunii se infiltrau printre jaluzelele închise pe jumătate, aşternând

dungi luminoase peste sutele de cărţi şi albume de discuri puse pe rafturile care ajungeau din podea până-n tavan. Printre ele erau aranjate în grupuri zeci de machete: avioane, maşini şi corăbii. Niciun obiect cu care să se poată apăra. Pe jos, rezemate de pereţi, văzu două chitare şi… şi o bâtă de baseball.

Harley apucă bâta cu o mână, cu cealaltă îşi ridică poalele halatului, şi porni pe furiş spre scară.

Inima începu să-i bată cu putere. Intrusul cânta la pian. Cânta surprinzător de bine, alegând o piesă foarte frumoasă şi foarte familiară, una dintre favoritele ei: „Sonata Lunii” de Beethoven.

De ce, după ce pătrunsese prin efracţie în casa lui Raleigh Hale, la ora unu noaptea, individul acela se dusese direct în seră şi se aşezase la pian? Era

posibil să fi fost vreun locatar de-al casei – poate chiar domnul Hale? Era vorba să navigheze prin Caraibe toată vara, dar se putea să-şi fi scurtat croaziera, să se fi întors acasă fără chei şi, nedorind s-o trezească din somn…

Ar fi vrut ea…!

Mai bine să-i arunce o privire, înainte de a suna la 911. Cu prudenţă, Harley lipăi desculţă până la intrarea în seră. Începu să tremure şi mai tare când îl văzu, abia conturat de lumina lunii. Stătea aşezat la pian, cu spatele spre ea, nemişcat, doar cu mâinile mobile, cântând. Harley miji ochii spre silueta aceea întunecată.

Era masiv, aşa cum bănuise după sunetul paşilor, cu spate şi umeri laţi. Părea să poarte o şapcă de baseball. Păr şaten neîngrijit, lung, ajungându-i până

aproape de gulerul puloverului gri.

Ăsta nu-i Raleigh Hale! Afară!

Deodată, necunoscutul se opri din cântat. Rămânând cu o mână pe clape, cu cealaltă îşi masă ceafa. Harley îl auzi oftând. Încet, deliberat, închise capacul claviaturii, se rezemă cu coatele pe el, îşi frecă faţa cu mâinile, îşi scoase şapca un moment, potrivindu-şi-o mai bine pe cap, şi…

Şi se întoarse cu faţa drept spre ea.

Harley scoase un ţipăt, paralizând de spaimă. Ar fi trebuit să cheme poliţia. Nu… mai bine să fi fugit, cât mai avusese timp. Acum era prea târziu. Ar fi prins-o într-o secundă.

Omul de la pian nu făcea decât să stea aşezat privind-o, cu ochii mari şi curioşi. Se uită la bâtă, la faţa lui Harley, la halatul flauşat alb şi la picioarele goale,

apoi din nou la faţa ei.

Nu-i arăta că ţi-e teamă. Spaima provoacă agresivitatea. Şi nu tremura. Te va vedea tremurând şi-şi va da seama ce frică ţi-e. Strânse bâta cu ambele mâini, într-o poziţie ameninţătoare, pregătindu-se să lovească.

Acum îl vedea puţin mai bine. Putea să vadă că era nebărbierit, iar şapca neagră avea imprimată pe ea imaginea albă a unui peşte sărind. Intrusul purta blugi, iar puloverul larg era rupt la umăr, lăsând să se vadă tricoul alb.

Omul luă ceva de jos, un fel de băţ. Harley ridică bâta.

— Lasă-l jos! ordonă ea cu voce tremurătoare.

Nu-ţi pierde cumpătul, îşi impuse.

— Uşurel…

Băţul avea capătul îndoit: era un

baston. Aşa se explicau bufniturile înfundate pe care le auzise înainte. Rezemat cu o mână în baston şi cu cealaltă de pian, necunoscutul se ridică în picioare.

Harley înjură în sinea ei. Individul avea peste un metru optzeci înălţime, membre lungi şi umeri pătraţi. Ea, înaltă doar de un metru şaizeci şi firavă cum era, nu i-ar fi putut ţine piept pentru nimic în lume.

— Stai jos!

Harley mişcă bâta, pentru a-şi accentua ordinul, şi fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

— Acum!

Omul nu schiţă niciun gest de a se supune, ci doar se rezemă în baston, privind-o cu o expresie de nedumerire amuzată.

— Dacă ai de gând să mă iei la ciomăgit cu chestia aia, fă-mi o favoare şi fereşte-mi piciorul beteag.

Glasul îi era profund şi aspru.

Făcu un pas nesigur spre Harley, sprijinindu-se în baston. Harley văzu că-şi târa puţin piciorul stâng. Îi mai veni inima la loc, dar tot periculos arăta. Antebraţele, vizibile mai jos de mânecile suflecate ale puloverului, îi erau vânjoase şi musculoase. Era un bărbat zvelt, dar puternic. Iar bastonul acela, în mâinile unuia ca el, putea fi o armă foarte periculoasă.

Harley trase adânc aer în piept, încercând să adopte un ton ameninţător.

— Stai pe loc.

Încă o mişcare cu bâta, mai controlată de data asta.

— Altfel mă elimini de pe stadion?

Un zâmbet blajin, încă un pas şovăitor…

— Altfel îţi cotonogesc piciorul.

Zâmbetul îi pieri de pe buze. Acum Harley îi putea distinge clar ochii. Erau căprui, iar în lumina argintie a lunii păreau enormi. O cicatrice urâtă îi şerpuia în josul obrazului stâng, dispărând sub ţepii închişi de pe bărbie.

— N-ai face asta.

— Pune-mă la-ncercare.

Privirea lui se opri spre bâtă, iar ochii i se dilatară şi mai mult. Mai făcu un pas şi întinse mâna, spunând:

— Ei, dar asta-i…

Însă, înainte de a reuşi s-o apuce, Harley o trase la distanţă.

Îşi luă avânt şi-l lovi din răsputeri în fluierul piciorului drept, cel sănătos. Impactul o zgudui, iar intrusul se prăbuşi

la podea, cu un mormăit, scăpându-şi bastonul pe jos. Un moment, se ghemui strângându-şi piciorul în mâini. Apoi, deodată, mugi o înjurătură atât de violentă încât lui Harley i se tăie respiraţia.

Pleacă.

Dădu să se retragă, apoi se întoarse. Dintr-odată, necunoscutul nu mai arăta atât de ameninţător, iar Harley începea să-şi dea seama că poate nici ea nu era complet lipsită de apărare. Individul se întoarse cu faţa în sus, ţinându-şi cu ambele mâini piciorul drept şi mârâind:

— Draci, draci, draci, draci, draci…

Gemu şi se întinse pe spate, cu răsuflarea tăiată.

— Ăsta era piciorul meu bun! gâfâi el.

— A fost… replică Harley.

O privi în ochi, uimit, cu o expersie

care o descumpăni, făcând-o să se simtă vinovată.

— Mamă, da’ ştiu că ai sânge rece. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

— Întotdeauna mă ţin de cuvânt, răspunse Harley, cu o senzaţie de uşoară zăpăceală şi euforie.

— Ce lăudabil…

Omul se ridică şi-şi masă gamba, clătinând din cap.

— Grozavă lovitură…

— Adrenalina.

Când îl văzu rezemându-şi mâinile de pardoseală, Harley îl preveni:

— Nu te ridica.

Intrusul ridică ambele palme, într-un gest de pace. Curios, încă mai părea amuzat, în pofida durerii. Îi zâmbi chiar…

În clipa următoare, braţul său lung se repezi, înşfăcă bâta cu pumnul şi i-o smuci

din mâini, fulgerător.

Harley, proasto! se mustră ea, retrăgându-se.

Zâmbetul necunoscutului deveni un rânjet arogant, ca pentru a spune că tot timpul rămăsese stăpân pe situaţie. Legănă bâta în mână, încercându-i greutatea.

Fugi în clipa asta!

Harley se răsuci în loc şi o luă la goană spre uşă.

Pe la jumătatea sufrageriei, auzi un zgomot în spatele ei, de obiect rostogolit pe jos. Se opri şi se întoarse. Bâta de baseball ajunsese lângă piciorul mesei din sufragerie. Prin uşa serei, îl văzu pe intrus încă aşezat pe pardoseală.

— Poţi s-o iei, spuse el, în timp ce Harley ridica bâta. Voiam doar să mă uit la ea. De fapt, de la început am vrut asta,

dinainte să mă ataci.

— De ce?

Încet, Harley porni spre el, cu bâta în dreptul pieptului, mai încrezătoare. Se opri lângă uşă, la o distanţă sigură.

— Am văzut iniţialele de pe ea.

Harley apăsă pe comutator, iar aplicele cu sticlă mată se aprinseră, scăldând sera în lumina lor aurie. Examină bâta. Lângă mâner erau pirogravate literele T.H. Şi un desen rudimentar, copilăresc, reprezentând o rachetă care scotea nori de fum.

— E bâta mea, spuse el.

Bâta lui? Harley îl privi scurt, făcând un pas înapoi. Era nebun. Sau încerca să-i joace o farsă.

— Tucker Hale a murit, spuse ea.

De pe chipul bărbatului se şterse încet orice expresie.

— I-auzi… şopti el, cu un muşchi al obrazului tresărindu-i. Aşa ţi-a spus?

— Cine să-mi spună?

— R.H. Tatăl meu. Ţi-a spus că am murit?

Apropiaţii lui Raleigh Hale îl numeau R.H.

— Tatăl… domnul Hale a spus… N-a spus-o cu atât de multe cuvinte, dar…

Harley trase aer în piept, încercând să-şi amintească.

— Am văzut fotografii ale lui… ale lui Tucker.

Pe biroul lui Raleigh Hale se aflau două fotografii. Una, în ramă de argint, reprezenta un băiat de vreo zece ani, la timona unei ambarcaţiuni mari cu vele având scris pe pupă numele Anjelica. Purta o bluză polo albă şi pantaloni de trening şi zâmbea încântat, opintindu-se la

manelele cârmei. În cealaltă fotografie, cu ramă de abanos şi sidef, se vedea un hidroavion alb şi graţios, tras pe uscat, în mijlocul unei pajişti. Lângă el, cu mâna rezemată de o aripă, stătea acelaşi băiat, mai mare cu vreo cinci sau şase ani. Crescuse mult mai înalt şi purta o cămaşă de lucru şi blugi peticiţi, iar părul lung îi era strâns la nimereală într-o coadă.

— L-am întrebat despre tine, continuă Harley. Despre fiul lui… Cu ce se ocupă, unde locuieşte… Iar el mi-a răspuns: „Tucker s-a dus…”

— Aşa că ai presupus…

— Apoi, însă, am întrebat pe altcineva. O femeie numită Elizabeth Wycliff. Ea mi-a spus că în urmă cu mult timp s-a întâmplat ceva şi nu trebuie să întreb…

— Liz Wycliff? E o veche prietenă de

familie. Mai predă la Columbia, sau a ieşit la pensie?

— S-a pensionat luna trecută, răspunse Harley. A fost profesoara mea de statistică.

Deci, ştia cine era Elizabeth Wycliff. Asta nu dovedea nimic, dar…

— Studiezi la Columbia?

Harley dădu din cap.

— Un program de master. Liz mi-a găsit slujba asta. Ea m-a prezentat tatălui… domnului Hale.

— Ce slujbă? Lucrezi aici?

— Îngrijesc casă, în timp ce el e plecat în vacanţă.

— Vacanţă…

Tucker îşi frecă din nou ceafa.

— La naiba…

După un moment, o întrebă:

— Şi Liz ce ţi-a spus?

— Să nu-i vorbesc lui Raleigh Hale despre tine… despre Tucker. Să nu-i pomenesc numele. Să nu deschid iar răni vechi de douăzeci de ani.

— Douăzeci şi unu, preciză el. Am plecat acum douăzeci şi unu de ani.

Privi în podea, cu ochii în gol.

— Aveam şaisprezece…

— Ascultă… Aş vrea să te cred. Dar ai dat buzna aici în toiul nopţii, ca un…

— Nu credeam că era cineva acasă. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Dorm adânc. Până aud zgomot de sticlă spartă.

Tucker vârî mâna în buzunarul de la spate. Alarmată, Harley ridică bâta.

— Ce faci?

— Mă identific, răspunse el, întinzându-i un cartonaş alb.

— Aruncă-l.

Cartonaşul se rostogoli prin aer, fluturând, până la picioarele ei. Fără a-l slăbi pe Tucker din ochi, Harley se aplecă să ia cartea de vizită de jos, apoi o citi: „Hale Aviation”. Conţinea o adresă din Alaska şi un număr de telefon.

— Permisul de conducere e în portofel, acolo, continuă Tucker, arătând cu capul spre un sac de molton pus pe jos, lângă taburetul pianului. Şi brevetul de pilotaj, şi legitimaţia de la bibliotecă. Dacă ai nevoie de un credit card, cred că nu pot face nimic, fiindcă n-am avut niciodată.

— Scoate-ţi şapca, îi ceru Harley.

După un moment de ezitare, Tucker îşi scoase şapca, o puse pe jos şi-şi trecu o mână prin părul răvăşit. O privi zâmbind.

— Cred că mi-am uitat bunele maniere.

Harley îi studie chipul colţuros, căutând asemănările cu adolescentul Tucker, sau poate cu bătrânul Hale. Avea, într-adevăr, acelaşi nas oarecum de patrician cu al domnului Hale. Lung şi drept. Prin ţepii neraşi se distingea bărbia despicată şi comisurile de la colţurile gurii deprinse să zâmbească. Cute mici între sprâncenele dese. Cicatricea încă mai păstra urmele slabe ale unor cusături. Se vindecase aproape complet, dar nu se integrase firesc în ansamblul fizionomiei, aşa cum se întâmplă uneori cu vechile cicatrice. Cu timpul, avea şanse să dispară complet. Harley se întrebă ce anume o cauzase. Cicatricea, şi şchiopătatul.

Tucker o privea cum îi studia chipul, calm, răbdător, nescăpând-o din ochi. Aveau o transparenţă aproape copilărească, atenuându-i virilitatea.

Era oare Raleigh Hale tatăl acestui om? Domnul Hale avea prestanţă, autoritate şi un aspect aristocratic. Harley le putea recunoaşte întrucâtva şi la cel din faţa ei. Erau clădiţi asemănător şi aveau unele trăsături comune, dar coloraţiile le erau diferite. Bătrânul avea ten deschis şi un păr alb despre care se putea spune că în trecut fusese blond. Cel ce se declara a fi fiul lui era mai închis la culoare. De asemenea, ochii domnului Hale erau albaştri ca gheaţa, iar al lui Tucker… Începuse deja să-l numească Tucker în sinea ei, îşi dădu seama Harley.

Mai era, apoi, şi felul cum vorbea. Pe un ton distant şi sec, întâlnit de Harley atât la Raleigh Hale, cât şi la Elizabeth Wycliff.

În timp ce-l inspecta, îl văzu şi pe el cercetând-o, cu privirea oprindu-i-se

asupra gurii ei, asupra părului, spre mâinile care strângeau bâta.

— Tremuri, observă el.

— Şi tu ai tremura, dacă te-ar trezi din somn o stafie în toiul nopţii.

— Aha! Deci recunoşti că sunt Tucker Hale reîntors din morţi.

Harley stătu un moment pe gânduri.

— Camera lui Tucker Hale a rămas exact aşa cum a lăsat-o el. Spune-mi ce conţine.

— Vrei să spui că toate lucrurile mele vechi sunt tot acolo?

Harley dădu din cap.

— Nu numai Rocky? Toate?

— „Rocky”?

Tucker arătă cu capul spre bâta de baseball.

— Rocky, bâta-rachetă. Cea mai rapidă bâtă din tot Estul. Şi Spiro mai e

acolo? Ţinta pentru săgeţi, cu poza lui Agnew pe ea?

— Tot acolo e.

— Machetele? Maşinile, corăbiile, avioanele? Sunt tot…

— Toate sunt aşa cum le-ai lăsat tu. Arată destul de sinistru.

Simplul fapt că ştia despre ţintă şi machete nu o convingea. Dar numise bâta de baseball „Rocky”. În acel moment, deşi nu putea spune de ce, Harley ştiuse, în adâncul inimii, că era cu adevărat Tucker Hale.

Tucker se pregăti să se ridice în picioare. Părea o acţiune destul de dificilă.

— Deci, înţeleg că acum am dreptul să mă ridic, fără a risca şi alte vătămări corporale.

Harley se crispă.

— Ascultă, îmi… îmi pare rău că te-

am lovit. Te doare… te doare rău?

Cu un efort, Tucker reuşi să chicotească.

— Nimic ce să nu se îndrepte printr-o altă operaţie. Sigur, aşa au spus şi cu trei operaţii în urmă.

— Ce? Ţi-am… vreau să zic va trebui să-ţi faci încă o operaţie, fiincă am…

Lăsă bâta să cadă şi întinse mâinile pentru a-l ajuta să se ridice. Dând drumul bastonului, Tucker îi luă mâinile într-ale lui. Avea mâini mari, calde şi puţin cam aspre. Ridicându-se în picioare, răspunse:

— În niciun caz. Nu ştii de glumă?

— Niciodată n-am prea avut simţul umorului.

Zâmbind, Tucker clătină din cap, apoi îi întoarse mâinile cu palmele în sus şi le frecă uşor cu degetele bătătorite, ca pentru a încerca să le potolească

tremurul. Simpla lui atingere le făcea să tremure şi mai tare, tocmai când începuseră să-şi revină.

Ridică privirea.

— Iartă-mă că te-am speriat.

În ochii lui se citea părerea de rău. Şi încă ceva. Ceva care o făcu pe Harley să-şi retragă mâinile, încrucişându-şi braţele pe piept şi strângându-şi instinctiv gulerul halatului.

— Poţi să-ţi pui şapca la loc.

Tucker se aplecă, îşi culese şapca de jos şi o aruncă prin încăpere ca pe un disc Frisbee, nimerind cu precizie deasupra sacului.

— Curios, comentă el. Acasă, pot sta cu şapca înăuntru. Aici, însă…

Privi peste uriaşele ferigi de Boston, peste pian, spre urnele Ming.

— …aici, nu se face.

Îşi ridică bastonul şi, rezemându-se în el, scoase din buzunarul de la spate un pachet de ţigări Camel. Scutură una, ridică pachetul la gură, trase ţigara cu buzele şi puse pachetul la loc în buzunar. Părea un tabiet îndelung exersat.

— Îmi pare rău, spuse Harley, dar mai e un lucru care nu se face aici. Fumatul. Tatăl tău nu permite să se fumeze în casă.

— Dar fumează şi el.

Tucker scoase o cutie de chibrituri, o deschise cu o mână, îndoi un băţ şi îl frecă de fâşia neagră. Chibritul scăpără, iar Tucker îşi aprinse ţigara.

— Nu mai fumează. S-a lăsat. Ascultă, ştiu că eşti fiul lui, dar mi-a lăsat casa în grijă. Şi dacă-i vorba de fumat, e limpede precum cristalul…

— Mă rog, cel puţin asta nu s-a

schimbat. Dintotdeauna i-a plăcut ca totul să fie limpede precum cristalul.

Trase din ţigară relaxat, vizibil fără intenţia de a o stinge.

— Nici nu-ţi pot spune cât m-am săturat de toate regulile lui. Când am împlinit şaisprezece ani, auzisem destule despre tot ce se face şi nu se face, ca să-mi ajungă pentru toată viaţa.

— Bine, de acord. Nu-ţi place să faci ce ţi se spune. Nicio problemă, decât că la mijloc e slujba mea, iar de la mine se aşteaptă să fac ce mi se spune. Mi-a ordonat să nu permit fumatul în casă.

— Şi ţi-a spus şi cum să pui în aplicare decretul ăsta, dacă cineva refuză să asculte? întrebă el, ridicând din nou ţigara la buze.

— N-a fost nevoie.

Harley îi smulse ţigara din gură,

după care ocoli pianul spre glasvandul care dădea pe terasă. Deşi nu-l privea, îl auzi pe Tucker urmând-o.

— I-am spus că nu vor exista ţigări în casă. Şi…

— Şi faci întotdeauna ceea ce spui că vei face, nu-i aşa? o întrerupse el amuzat.

— Ba-i aşa.

Era răcoare pentru jumătatea lunii iunie, iar noaptea era umedă. În curând avea să plouă.

Harley traversă terasa de cărămizi până la piscină, se lăsă pe vine şi înmuie jarul ţigării în apă. Se stinse cu un sfârâit.

— Când a construit piscina? întrebă Tucker, profilat în uşa deschisă a serei.

— Nu ştiu. Până acum două săptămâni, n-am văzut niciodată casa asta.

— E mare… Bazin olimpic?

Harley dădu din cap, în timp ce

revenea spre el, înapoindu-i chiştocul ud.

— Dacă vrei să fumezi aici, nu e nicio problemă. Numai în casă nu.

Tucker se rezemă de tocul uşii, scrutând-o cu o privire stăruitoare.

— Nu eşti din Hale’s Point. Altfel, ţi-aş fi recunoscut accentul.

— Nu, sunt din…

Era greu de explicat.

— De peste tot. Dar acum locuiesc în Manhattan, pe Upper West Side. Mi-am subînchiriat apartamentul pe timpul verii.

— Cum te numeşti?

Când o văzu ezitând, adăugă:

— Vom locui în aceeaşi casă. E cazul să-ţi ştiu numele. Cred că Emily Post<$F – Celebră expertă americană în bunele maniere. (n.tr.) > ar fi de acord.

— Ai de gând să stai aici? Până se întoarce tatăl tău?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Pe Harley o cuprinse un fel de panică. Nu avea unde să-l găsească pe Raleigh Hale, dar se îndoia că pe acesta l-ar fi încântat vestea reîntoarcerii fiului său rătăcitor, în toiul nopţii, cu intenţia de a se instala în casă. Poate n-ar fi stricat să-i reamintească lui Tucker cum era viaţa în conformitate cu regulamentele stricte ale tatălui său.

— Dacă te gândeşti să stai aici, atunci ar trebui să ştii că mai sunt unele privinţe în care tatăl tău e foarte exigent.

Obosit, Tucker replică:

— Oare de ce un sunt surprins deloc?

— A spus că nu e voie să se mănânce sau să se bea nimic, decât în bucătărie, sufragerie sau camera pentru micul dejun. Nu este permis accesul câinilor sau al pisicilor în…

Clătinând din cap, Tucker se întoarse în seră. Abătută, Harley observă că, de când îl lovise cu bâta de baseball, şchiopăta mult mai rău. Tucker îşi luă şapca şi şi-o puse pe cap, după care îşi săltă sacul de molton pe umăr.

— Sincer, nu-mi dau seama ce m-a apucat să mă întorc aici, spuse el când Harley i se alătură; ridică din umeri. Scuză-mă că te-am trezit din somn.

Mirată, Harley îl urmă afară din seră, prin casă, spre uşa din faţă. Nu rămânea? Ce avea de gând?

Tremurând, îl însoţi pe verandă, coborând până la jumătatea treptelor. Era frig şi se simţeau stropi minusculi de ploaie, ca nişte vârfuri de ac.

— Unde de duci?

— Înapoi la La Guardia. Şi de-acolo, acasă, cred.

— Acasă? Dar abia ai…

— Abia am ajuns aici, iar acum mă întorc acasă. Ştiu când să mă recunosc învins. În douăzeci şi unu de ani, măcar pe-asta n-am uitat-o.

Harley privi în jur.

— Unde ţi-e maşina?

— N-am. Am venit de la aeroport cu autostopul.

— Cu autostopul?

— Şi tot cu autostopul am să mă şi întorc.

— Până la La Guardia sunt şaptezeci şi cinci de mile. Lasă-mă să te duc eu.

— Nu eşti îmbrăcată.

— Pot să mă…

— Nu vreau să aştept. Am plecat.

— Dar suntem în toiul nopţii şi începe ploaia. Dacă nu te ia nimeni? Şi piciorul…?

— Am să supravieţuiesc. Mă pricep al

naibii de bine la treaba asta.

Gândindu-le la toate cicatricele şi rănile lui, Harley se întrebă din ce anume supravieţuise.

— Tucker…

— Mă întreb dacă R.H. Ştie ce noroc are cu tine, că îngrijeşti casa.

În alte împrejurări, declaraţia lui ar fi putut să fie luată ca un compliment. Aşa însă, cuvintele rostite încet n-o făcură pe Harley decât să se simtă şi mai înfrigurată.

— Arzi de nerăbdare să-i aplici dictatura. Entuziasmul tău mă năuceşte, zău-aşa. Cred că mori după regulamente, la fel de mult ca el.

În pofida criticii implicite, din tonul lui nu se desprindea ranchiună sau aroganţă, ca şi cum ar fi ştiut că Harley nu era vinovată pentru propria ei fire. Se

simţea amorţită.

— Eu, unul, nu m-am putut împăca niciodată cu regulamentele, continuă Tucker. Cred că tu ai tot atâta nevoie de ele câtă ai de aer. La cel mai mic semn de neorânduială, la orice lucru dezordonat sau neaşteptat în viaţa ta. Clachezi.

Harley ar fi vrut să-i spună că se înşela, dar ştia că Tucker i-ar fi recunoscut imediat minciuna.

— De-asta eşti atât de uşurată că plec. Eu sunt un om complet dezordonat şi imprevizibil şi nu eşti prea sigură ce părere ar avea bătrânul despre prezenţa mea în casă. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-l supăr pe R.H. Toţi cei care-l cunosc pe tatăl meu jinduiesc după aprobarea lui. Am trecut şi eu prin asta.

Privi spre casa enormă, de cărămizi văruite, având la fiecare fereastră câte un

umbrar de pânză albă cu dungi verzi, curat şi apretat.

— Dar nu mă mai pot întoarce.

Mai coborî o treaptă, apoi se întoarse spre Harley. Ajunseseră cu feţele aproape la acelaşi nivel.

— Mare noroc are că te-a găsit. Eşti ordonată, gândeşti logic şi te pricepi să dai ordine. Eşti ca el! Eşti o Raleigh Hale cu… Câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei, răspunse ea cu voce surdă.

— Cu patruzeci şi cinci de ani mai tânără şi…

Ezită, apoi ridică o mână spre faţa ei, urmărindu-i uşor cu degetele conturul obrazului, până ajunse cu degetul mare pe buza de jos.

— …şi ai o gură mult, mult mai drăguţă.

Cu o apăsare uşoară în sus, sub bărbie, îi ridică faţa spre el. Dintr-odată, ajunse foarte aproape. Când închise ochii, Harley îi închise şi ea. Apoi îi simţi gura caldă peste a ei, ţepii aspri ai bărbii zgâriindu-i pielea gingaşă din jurul buzelor.

Într-o clipă, sărutul luă sfârşit. Fusese fugar, dulce-amărui. Un sărut de despărţire între doi oameni care se cunoscuseră doar timp de zece minute, în toiul nopţii, şi n-aveau să se mai întâlnească niciodată. Harley nu mai putea să respire, iar genunchii i se înmuiaseră.

— La revedere… o salută el, ridicând apoi din umeri. Cum te-o fi chemând.

Harley trase aer în piept, încercând să se calmeze.

— Harley.

Zâmbind, Tucker îi atinse obrazul.

— Harley. Mulţumesc.

Se întoarse şi porni încet pe treptele verandei, după care dispăru în întuneric, fără o singură privire în urmă.

* * *

Harley alerga încoace şi-ncolo pe coridoare, prin camere, trântind ferestrele în calea neaşteptatei ploi torenţiale. Furtuna era ca o fiară dezlănţuită, ca o fiinţă vie, zgâlţâind cercevelele şi udând-o leoarcă în timp ce se chinuia să apere casa lui Raleigh Hale. Apucă un maldăr de prosoape din debaraua de rufe şi începu să alerge pe la ferestre, ştergând lemnăria, podelele şi mobila pe care o lustruise cu atâta cazană în ajun. Lăsase la urmă propria ei cameră.

Tucker e afară, pe vremea asta!

După ceasul de pe noptieră, era ora trei şi şaptesprezece minute dimineaţa. Tucker plecase cu două ore în urmă. În aproape tot acel timp, plouase slab, răzleţ, însă chiar şi aşa Harley îşi făcuse griji pentru el. Iar acum…

Îşi imagină drumul, întunecos şi pustiu. Nicio benzinărie, niciun magazin deschis, niciun fel de adăpost.

Îşi scoase halatul udat de ploaie şi începu să se îmbrace, pe negândite. Îşi privi gura în oglindă. Pielea din jurul ei era încă sensibilizată şi roşie, după contactul cu barba lui ţepoasă. Îşi trecu un deget pe deasupra, cu gândurile învălmăşite. Când se dezmetici şi se văzu în oglindă, îşi dădu seama dintr-odată de ce se îmbrăcase.

* * *

Tucker Hale stătea rezemat de un gard în eclise, cu umerii aduşi şi gulerul scurtei de doc ridicat. Zâmbea amar. Tocmai părăsise o casă uscată, spre care călătorile mii de mile – şi pe cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse, de mult timp – ca să stea aici, în furtuna asta infernală, în toiul nopţii, ud până la piele. Ploaia părea să-l bată cu mii de pumni mici şi furioşi. Nici Harley, cu băta ei de baseball, nu l-ar fi putut părui mai bine.

Harley. Până când o auzise numindu-l pe bătrân „domnul Hale”, crezuse că era vreo soră recentă, de la o a doua soţie. Sau poate chiar a doua soţie însăşi. Cam tânără pentru o mamă vitregă, îşi spuse el. Şi totuşi… Un lucru era sigur, i-ar fi fost cam greu să-i spună „mămico”.

Era foarte drăguţă, într-un stil

oarecum ciudat. Nu o frumuseţe clasică, dar avea buze clasice. Pline, late, de un roşu natural. Incredibile. Şi un păr superb – de culoarea bronzului, înspicat cu aur, des şi lucios, ca o coamă sexy, încâlcită de somn. Avea şi o voce dulce, tipic americană. I-ar fi fost greu să-i localizeze originile, dar se îndoia că era newyorkeză de baştină.

Se părea că era condamnat să-şi petreacă toată noaptea acolo. Maşinile erau puţine şi rare, iar în aversa aceea şoferii nu puteau să-l vadă.

De undeva răsună un claxon…

— Tucker!

Tucker deschise ochii, ridicând capul.

În faţa lui oprise o maşină. Portiera era deschisă, iar înăuntru ardea lumina.

Harley stătea la câţiva paşi de el, chemându-l.

Capitolul 2

În momentul când uşa din faţă se închise în urma lui, Tucker începu să se dezbrace. Sprijinindu-se de masa din hol, îşi aruncă pe duşumea şapca, bastonul, sacul şi geaca de doc. Apoi, dintr-o singură mişcare rapidă, îşi trase peste cap puloverul şi tricoul, ambele ude-leoarcă, şi le aruncă peste geacă.

Ochii lui Harley se holbară la vederea pieptului său gol – mai mult cu groază decât cu admiraţie. Şanţurile adânci tăiate în carne, între umărul stâng şi ultimele coaste, arătau alarmant, chiar şi pentru un om ca el. Iar spatele i se prezenta aproape la fel de rău.

Tucker luă prosopul pe care i-l

întindea ea, se şterse repede pe faţă, pe păr şi pe partea de sus a trupului, şi şi-l petrecu pe după gât. Apoi îşi descheie nasturele blugilor.

— Sper că nu te deranjează, dar trebuie să-i scot de pe mine şi pe ăştia.

Harley se întoarse cu spatele, pornind spre partea din fund a casei.

— Mă duc să-ţi fac patul.

— Pot şi singur. Nu te deranja.

— Nu mă deranjez deloc.

Era clar că Harley căuta doar un pretext ca să plece de lângă el când se dezbrăca. Tucker nu era surprins, dar se întreba ce anume o neliniştea mai mult – goliciunea sau cicatricele.

Îşi scoase blugii îngreunaţi de apă, aruncându-i peste grămada de pe jos. Apoi se înfăşură cu prosopul în jurul şoldurilor, îşi luă bastonul şi o urmă pe Harley spre

camera servitoarei, aflată lângă bucătărie. Servitoarea avea să se întoarcă abia în septembrie, aşa că se hotărâse să se culce acolo, nu în vechea lui cameră, pentru a evita scările. Nu credea că piciorul lui ar fi suportat şi alte solicitări, după cât suferise deja în noaptea aceea.

Harley stătea aplecată peste patul îngust, îndoind pedant colţurile crearşafurilor, ca la spital.

— De pe pătura asta, vreau să sară banu, băi soldat neinstruit! remarcă Tucker.

Când văzu că nu avea pe el decât prosopul, Harley se înroşi la faţă. Doamne, da' încuiată mai era! Apoi, privirea îi coborî spre piciorul lui stâng, diform, şi imediat reveni cu atenţia la pat.

— Mă duc să fac un duş înainte de culcare, spuse Tucker.

Aprinse lumina în mica baie de alături, apoi dădu drumul la apă în cada cu gheare, potrivind-o de la robinet ca să fie cât mai fierbinte.

— Eu am terminat aici, spuse Harley, întorcându-se spre el, cu braţele încrucişate pe piept.

Acum îşi strânsese părul într-o coadă-de-cal şi purta un pulover alb şi nişte blugi noi, călcaţi la dungă; arăta ca o elevă. Cu excepţia feţei, Roşeaţa din obraji îi scotea în evidenţă nuanţele verzi din ochii căprui. Până şi buzele păreau să-i fi dobândit un roşu mai închis.

Tucker o privea lung. Ar fi trebuit să spună ceva.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Harley.

— Nicio problemă. Noapte bună.

— Noapte bună.

* * *

Nu se putea mişca. Zăcea pe spate, în nisipul alb, privind cerul trandafiriu, palmierii verzi şi valurile albastre care se spărgeau pe plajă.

O umbră se aşternu peste el. Ea era. Îi văzu buzele, buzele acelea uluitoare. Îngenunche, aplecându-se asupra lui. Crezu că voia să-l sărute, dar în schimb îl întrebă:

— Te doare?

Îşi privi trupul. Acum zăcea în zăpada din Alaska şi îl ardea de frig ce era. Nu se putea mişca din cauza frânturilor de metal care-i străpungeau toată partea stângă a trupului, ţintuindu-l ca pe un gândac în insectar.

— Te doare? repetă ea.

Îl devora vinovăţia. Nu exista decât

durere, întotdeauna numai durere avea să mai existe.

— Nu, răspunse.

O văzu ridicându-se în picioare.

— Minţi.

Şi dispăru.

Încercă să se ridice, s-o ajungă, iar metalul îi sfâşie carnea.

— Nu!… gâfâi el.

Se ridică în capul oaselor, transpirat, tremurând din toate încheieturile.

— Nu… şopti.

Privi în jur.

Camera servitoarei de la Hale’s Point. A, mda. Îşi masă încet ceafa.

— Hmm…

Nici măcar în somn nu scăpa de durere. Îl urmărea chiar şi în visuri.

Pe noptieră se găsea un ceas digital. Arăta ora opt şi cinci dimineaţa. Afară

valurile continuau să clipocească, dar nu sunau normal; erau prea sonore şi prea regulate, la fel cum fuseseră şi în vis.

Tucker trase draperia şi îndepărtă jaluzelele, mijind ochii în lumina puternică a soarelui. Vedea toată terasa pardosită cu cărămizi şi o mare parte din piscină. Pe terasă se afla mobilă din lemn de tec, inclusiv o masă mare şi rotundă, sub o enormă umbrelă pătrată, din pânză groasă.

Dincolo de curte, malul stâncos şi Strâmtoarea Long Island. Pornind de la o deschizătură a zidului de piatră înconjurător, câţiva bolovani rostogoliţi lângă faleză formau un fel de scară spre plajă. Plaja Hale, care includea un promontoriu în formă de semilună ce împungea strâmtoarea – de unde se trăgea şi numele de Hale’s Point. O suprafaţă de

vreo douăzeci de acri de pădure, tot în proprietatea Hale, lăsată complet virgină cu excepţia pogonului din jurul casei şi al grajdului pe care R.H. Îl transformase de mult în garaj cu opt locuri pentru colecţia lui de maşini sport, serii rare. Familia Harley refuzase două secole de-a rândul ofertele grase pentru acea proprietate.

Tucker iubise mult plaja în copilărie, dar acum, cu piciorul aproape infirm, nici nu se putea gândi să coboare până acolo.

Plescăitul valurilor se auzea din piscină, unde Harley luneca lin şi rapid prin apa albastră. Braţele îi descriau arcuri perfecte; înota cu mişcări graţioase, dar uşor mecanice. La fiecare a treia bătaie de braţe, ca după un ceasornic, scotea capul ca să respire. Nu schimba ritmul niciun moment şi nici nu încetinea, parcurgând lungimile de bazin înainte şi-

napoi.

Tucker se culcă la loc, aruncându-şi un braţ peste ochi. De când nu mai înotase? De zece ani? De cincisprezece?

Se întoarse pe-o parte şi încercă să adoarmă la loc, dar zgomotul apei îl împiedica. Harley înota cu o regularitate maniacală, iritant de perfectă.

În sfârşit, plescăitul se opri. Ridicându-se în capul oaselor, Tucker despărţi din nou jaluzelele. Aflată încă în piscină, Harley tocmai întindea mâna peste marginea de beton, spre un obiect – un cronometru negru – pe care îl opri şi se uită la cadran. Apoi, opintindu-se, se săltă afară şi păşi agilă pe margine.

Era musculoasă şi suplă, un animal tânăr, sănătos. Pentru o femeie de statura ei, avea picioare lungi, care arătau foarte bine. Purta un costum de baie negru,

Lycra, de curse, mulat pe trup ca o a doua piele. Tucker îi putea distinge contururile sânilor la fel de clar ca şi cum ar fi fost goală. Erau mici şi tari, cu sfârcurile contractate de răcoarea dimineţii.

Tucker făcu un duş, ca să se dezmorţească, îşi pieptănă părul ud înapoi din jurul feţei şi luă pe el un şort larg şi un tricou. Nu mai ştia ce culori avuseseră iniţial. Cele mai multe dintre hainele lui erau din surplusurile stocurilor armatei – kaki, verde-oliv şi bleumarin – aşa că probabil începuseră de la un ton cazon neutru, înainte de a se şterge, ca toate celelalte lucruri ale lui, până la un fel de culoare a vântului turbat uzată.

Îşi luă bastonul şi intră în bucătărie, luându-se după aroma cafelei proaspete. Harley stătea lângă aragaz, în halatul ei alb flauşat, ţinând în mână o tigaie plină

cu o pastă gri, din care punea cu lingura într-un castron.

În pastă se mai zăreau şi alte ingrediente. Când îl văzu, Harley înclină tigaia, arătându-i mai bine:

— Păsat de ovăz cu stafide, mere şi seminţe de floarea-soarelui. Ţi-am făcut o porţie mare.

— Mulţumesc, dar încerc să mănânc mai igienic.

Harley păru un moment nedumerită, apoi îşi dădu ochii peste cap, înţelegându-i ironia.

— Gogoşi cu glazură n-ai, nu?

— Asta mănânci la micul dejun?

Tucker dădu din cap, aşezându-se la masa mare din lemn de brad, cu bastonul rezemat alături.

— Uneori, şi la prânz, şi la cină.

Harley se aşează şi ea la masă.

— Ce mănânci, aia eşti.

— Cer permisiunea să te contrazic. Adineaori te-am văzut ieşind din piscină şi ştiu sigur că nu eşti gri cu cocoloaşe.

După ce-i aruncă o privire contrariată, Harley luă o lingură de păsat.

— Înoţi în fiecare dimineaţă?

— O sută de lungimi. Dar de obicei încep la ora şase. Azi am pus ceasul să sune cu două ore mai târziu, fiindcă astă-noapte n-am prea dormit.

— O sută de lungimi? Le numeri?

Harley dădu din cap.

— Şi plăcerea unde e?

— Dimineaţa înot ca să fac mişcare, nu pentru plăcere. Iar după-amiaza, alerg. Pentru plăcere înot seara.

Devenea imposibilă.

— Şi ce se întâmplă dacă dintr-odată te pomeneşti că-ţi place înotul de

dimineaţă? Trebuie să te opreşti, să faci o pauză şi să te gândeşti la ceva foarte enervant, ca să nu-ţi mai placă?

Harley îl privea peste masă, mestecând încet.

— Te-ai supărat din cauza bâtei de baseball?

— Poftim?

— Mai întâi păsatul, acum înotul… Te-ai înfuriat pe mine fiindcă…

— Chiar crezi că sunt furios pe tine? N-ai glumit, când ai spus că nu ştii de glumă. Iubito, ai mare nevoie de o operaţiune de dezgheţare.

Stătură un moment în tăcere, apoi Harley spuse:

— Mă întrebam în legătură cu ceva… Nu mă priveşte, ştiu, şi nu e nevoie să-mi spui…

— Zi odată.

— Ce cauţi aici? Vreau să zic, după douăzeci de ani…

— Douăzeci şi unu, o corectă el.

— Douăzeci şi unu. Cred că am înţeles destul de bine de ce ai plecat. Din cauza regulilor, a pretenţiilor, a ceea ce se face şi ce nu se face. Un tată care credea că ştie totul şi un fiu care ştia că ştie totul.

Intuiţia ei îl amuza.

— E puţin mai complicat dar, în esenţă, cam asta ar fi.

Harley se uită la el peste ceaşca de cafea.

— N-ai avut niciun contact cu tatăl tău, în aceşti douăzeci şi unu de ani?

Tucker clătină din cap.

— Şi-atunci? De ce te-ai întors?

Frecând cu degetele sale lungi lemnul de brad zgâriat, Tucker căută un răspuns. După ce-l privi câteva secunde,

Harley se ridică şi se duse la aragaz să-şi mai pună de mâncare. Păsatul se întărise şi fu nevoită să-l desprindă cu degetele de pe lingura de lemn.

— Lasă, Tucker. N-am vrut să mă amestec. Pun prea multe întrebări, e un obicei prost al meu.

— Nu, e-n regulă. În mare, m-am întors aici ca să mă refac. Mă gândeam că ar fi locul cel mai potrivit pentru o perioadă de convalescenţă.

Ridică din umeri.

— Poate că e, poate că nu e.

Privirea lui Harley urmări cicatricea de pe obrazul lui, coborând apoi spre piciorul rănit, ascuns sub masă.

— Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă ea aşezându-se.

Tucker avea nevoie să fumeze o ţigară. Mare nevoie. Ridicându-se, se duse

să-şi mai pună o cafea. Cronometrul lui Harley era pus lângă filtru şi îl luă în mână, clătinând din cap. Aşa ceva era necesar pentru competiţiile de natație, nu pentru gimnastica de dimineaţa. Decât dacă, desigur, erai acel gen de om – ca R.H. Şi, evident, ca Harley – care nu credea în realitatea unui lucru până nu-l putea calcula.

— M-am rănit, spuse el.

— Mulţumesc. Am întrecut măsura.

— N-ai întrecut nicio măsură, spuse încet Tucker, învârtind cronometrul în mâini, cu spatele spre ea. Eşti doar politicoasă. Încerci să faci conversaţie. Îmi pui întrebări despre mine însumi. Dar adevărul e că nu mă cunoşti cu adevărat şi nici nu-ţi pasă de mine.

Puse cronometrul la loc şi se întoarse spre ea. Avea fălcile strânse, iar ochii îi

sclipeau.

— E-n regulă.

Încerca să vorbească pe ton blând, dar cuvintele lui sunau condescendent.

— N-am nimic împotrivă. Dar aş prefera să nu joci teatru cu mine.

Harley apucă marginea mesei cu ambele mâini.

— Nu-mi spune tu mie ce simt şi ce nu. Nu mă cunoşti cu nimic mai bine decât te cunosc eu pe tine şi nu ştii de ce anume îmi pasă pasă şi de ce nu.

Tucker ridică ambele palme.

— Ascultă, scumpo, nu voiam decât să…

— Şi nu-mi spune „scumpo”. Nu-mi place.

— Bine…

Trecu o secundă, timp în care se priviră lung, fix.

— …iubito.

Harley se ridică, pornind cu paşi mari spre uşă.

— Am glumit spuse Tucker în urma ei.

Gemând, se rezemă de bufet, frecându-şi apăsat ceafa îndurerată.

— Tu n-ai auzit niciodată de glume? Din alea care te fac să râzi. Sau, mă rog… mormăi el, poate pe tine nu, ci… pe oamenii normali…

* * *

Harley îl privea pe Tucker, de la fereastra camerei lui, cu coşul de şters praful într-o mână şi cordonul jaluzelelor de lemn în cealaltă. Stătea culcat într-un şezlong, pe terasă, dormind în soarele după-amiezii. Sau, probabil dormind.

Ochelarii de aviator pe care-i purta îi ascundeau ochii.

Luă din coş un pămătuf de pene şi se întoarse spe rafturile din cameră.

Conţineau nenumărate machete de ambarcaţiuni, avioane şi maşini. Trei rafturi lungi, pline cu discuri. Şi cărţi – sute şi sute – aranjate pe rafturi din podea până-n tavan. Harley privi unele dintre titluri, întrebându-se ce-i plăcuse să citească lui Tucker în adolescenţă. „Testul electric cu acid pentru prim ajutor”, „Huckleberry Finn”, „Kama Sutra”… Hmm. O luă pe ultima. Era o ediţie mică, de buzunar, cartonată; când o deschise, cotorul trosni.

— Ai găsit ceva interesant?

Glasul lui Tucker o făcu să tresară. Stătea în uşă, rezemat în baston.

— Nu, minţi Harley, ştergând

ostentativ cartea de praf, înainte de a o pune la loc.

Tucker veni până în spatele ei şi trase din nou cartea, zâmbind la vederea titlului.

— Pe asta n-am mai recitit-o de-o bună bucată de vreme. O să-ţi placă.

Harley purta acum un şort albastru supraelastic şi un maiou alb, echipamentul ei de jogging pentru mai târziu. Observă privirea scurtă, admirativă, a lui Tucker.

Făcu un pas înapoi.

— Ce-i cu tine aici? Înţelesesem că nu poţi urca scara.

— Ba nu, pot urca vreo câteva trepte. Numai că…

Ridică din umeri.

— Te doare?

— Mi-e cam greu. Voi încerca să n-o fac prea des. Am venit fiindcă te-am văzut

la fereastră.

O, nu…! Harley se întoarse, plimbându-şi peste machete, cu gesturi mecanice, pământuful de şters praful. Deci, nu dormea. M-a văzut uitându-mă la el.

— Mamă! şopti Tucker, văzând afişul de deasupra patului. Sophia! Tot aici eşti?! Mamma mia! Acum sunt fericit. Poate că tot am să mă culc în camera asta, la urma urmei.

Harley nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Are ochi frumoşi, într-adevăr.

— Oricine are ochi frumoşi. Dar Sophia are nişte buze… Uită-te la ele!

Îi zâmbi.

— Întotdeauna m-am dat în vânt după buzele sexy.

Îşi coborî privirea spre gura ei, iar Harley nu ştiu unde să se uite, aşa că întoarse capul, scutură puţin lac de mobilă

pe o cârpă şi începu să frece etajera de lemn.

După un moment de tăcere, curioasă, se întoarse. Îl văzu lângă vechiul lui birou, unde privea fotografia din copilărie, cu el în braţele mamei lui. Când îşi dădu seama că Harley îl vedea, îşi mută privirea, continuând să examineze camera.

— Chitarele mele! Amândouă! Asta-i favorita mea, cea cu douăsprezece coarde.

În timp ce continua să lustruiască rafturile, Harley îi auzi acordând chitara şi începând să cânte. Nu cunoştea melodia, dar era frumoasă, un fel de blues cu nuanţe country. Urmară câteva acorduri dintr-un cântec baroc şi complicat, apoi o melodie spaniolă zglobie.

Când se opri, Harley întoarse capul spre el, spunându-i:

— Ai talent. A fost…

Laudele i se opriră în gât, la vederea piciorului lui drept, a cărui gambă era umflată şi învineţită.

— O, Doamne! Eu ţi-am făcut asta?

Tucker coborî privirea.

— Păi, ai vrut să-mi faci altceva?

Carnea piciorului stâng, de la jumătatea coapsei în jos, îi era sfârtecată de răni hidoase, abia vindecate, şi incizii chirurgicale, iar muşchii se atrofiaseră. Pe lângă aceste infirmităţi, lovitura de la dreptul era o nimica toată, dar Harley se simţea responsabilă.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea.

Tucker reîncepu să cânte la chitară.

— Las-o baltă. Erai în legitimă apărare.

Harley aruncă în coş cârpa de lustruit.

— Ai nevoie de gheaţă.

— Cred că-i cam târziu pentru aşa ceva, spuse el, în timp ce Harley pornea spre uşă.

În bucătărie, Harley umplu o pungă de celofan cu cuburi de gheaţă, o înveli într-un prosop de vase curat şi o aduse înapoi în cameră. Când îngenunche în faţa lui, aplicându-i-o uşor pe fluierul piciorului, Tucker tresări.

— Te doare? îl întrebă ea.

— Nu.

— Minţi.

La auzul acestui cuvânt, pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

— Ce-am spus? îl întrebă Harley.

Tucker scutură din cap, ca pentru a şi-l limpezi.

— Nimic.

Puse chitara pe pat, lângă el.

— E plăcut să ai pe cineva care să-ţi

oblojească aşa rănile. Nu sunt obişnuit.

— Nu e niciun secret că ai stat recent internat în spital. Cred că acolo au fost multe persoane care ţi-au îngrijit rănile.

Tucker ridică din umeri.

— Să zicem că nu sunt obişnuit ca oamenii să aibă grijă de mine dacă nu sunt plătiţi pentru asta. Nimeni nu m-a doftoricit vreodată pe gratis.

— Nu se poate. Nici mama ta?

O lungă pauză.

— Nu ştiu. Cred că da. A murit când aveam cinci ani.

— Cinci?!… Îmi pare rău…

Harley aruncă o privire spre fotografia de pe birou. Urmărindu-i privirea, Tucker se ridică, rezemat în baston, şi porni spre birou, de unde luă fotografia.

— Era frumoasă, comentă Harley. I-

am observat bijuteriile. Foarte neobişnuite. Nişte cercei superbi.

— Italieni, Renaştere târzie.

— Renaştere târzie… Asta înseamnă că aveau, cât, vreo patru sute de ani vechime? Mama ta purta bijuterii vechi de patru sute de ani?

— Avea şi piese mult mai vechi. Colecţiona bijuterii antice de aur. Bizantine, egiptene, precolumbiene… Avea o brăţară etruscă din secolul al VII-lea dinainte de Christos.

Harley îşi atinse cu degetul micile inele de aur din urechi, întrebându-se ce senzaţie i-ar fi dat nişte cercei vechi de patru sute de ani.

— Şi inelul?

— Era cea mai preţioasă comoară a mamei. Un fel de inel de logodnă.

— Un fel de?

— Părinţii mei n-au avut o logodnă propriu-zisă. S-au cunoscut şi s-au căsătorit. A fost dragoste la prima vedere. După nuntă, R.H. I-a spus că voia să-i ofere un inel cu diamant de la Tiffany, pe lângă verighetă, dar mama i-a pomenit despre un inel cu smarald aflat într-o colecţie particulară. Roman, secolul I A.D. Îi plăcea mai mult decât oricare altul. Aşa că R.H. S-a dus la Londra, unde locuia colecţionarul, şi i l-a cumpărat.

— Şi tatăl tău nu s-a mai recăsătorit niciodată?

Tucker ezită, iar Harley se grăbi să adauge, ridicându-se în picioare:

— Dacă vrei să tac, ajunge să…

— Nu, o întrerupse el clătinând din cap, e-n regulă. Liz a făcut tot ce putea, în stilul ei discret, dar R.H. Nu s-a mai căsătorit niciodată.

— Liz Wycliff?

Tucker puse fotografia la loc.

— Mda, au fost prieteni încă din copilărie. Toţi au presupus întotdeauna că, până la urmă, se vor căsători, dar odată, la un Crăciun, R.H. S-a întors din Arhipelagul Grecesc cu o mireasă.

Arătă cu capul spre fotografia mamei lui.

— Anjelica Koras. Singurul gest impulsiv din viaţa lui.

Harley luă cârpa şi se duse să lustruiască mai departe rafturile.

— Mama ta era grecoaică?

Aşa se explicau ochii căprui şi calzi ai lui Tucker, atât de diferiţi de ai tatălui său.

Tucker dădu din cap. Deschise un sertar al biroului, începând să scotocască prin el, absent.

— S-au cunoscut la o petrecere, pe

iahtul tatălui ei, şi s-au căsătorit la Atena, o lună mai târziu. Spre marea deznădejde a bătrânului grec, din câte-am auzit.

— Şi a lui Liz, cred.

— Înţeleg că ea a suportat bine vestea.

Tucker îşi rezemă bastonul de birou şi se aşeză, apoi desfăcu panglica unui teanc de scrisori şi începu să le frunzărească.

— Dar, în fond, aşa se obişnuieşte la Hale’s Point. Toată lumea îşi vede de treabă. Nu trebuie să le arăţi celorlalţi că te afectează ceva.

— Poate că nici n-a afectat-o, îndrăzni Harley.

— Ba a afectat-o, replică Tucker, legând scrisorile la loc. L-a iubit dintotdeauna. O ştia toată lumea, dar nu se prea comenta.

— Ştii cumva dacă i-a spus vreodată tatălui tău ce simţea pentru el?

Tucker râse.

— Nu ştii cât de umilitor e să-ţi declari sentimentele? E mult mai demn să aştepţi zeci de ani, până când subiectul afecţiunii tale debusolate deschide ochii şi te observă. S-a adâncit în muncă, şi-a luat un apartament pe Central Park West, a primit o catedră la Columbia… Dar nu s-a măritat niciodată.

O privi.

— Sau, poate, s-o fi măritat? De când am plecat, n-am mai văzut-o.

— Nu, a rămas domnişoara Wycliff. Nu s-a măritat niciodată.

Harley clătină din cap.

— În aprilie trecut a împlinit şaizeci şi cinci de ani. Eu am preparat un tort şi l-am adus în clasă. A acceptat să sufle în

lumânări, dar nu şi-a pus nicio dorinţă fiindcă, statistic vorbind, asta-i o pierdere de timp – aşa a spus.

Tucker părea trist, ceea ce-l făcea să semene şi mai mult cu mama sa. Harley observă că ochii lui, deşi căprui, nu aveau o culoare închisă şi mată, ci arătau ca boabele de chihlimbar pe care le ţinea în cutia ei cu bijuterii – transparente şi luminoase, cu fire aurii şi ruginii.

— Thoreau a spus că cei mai mulţi bărbaţi duc o viaţă de deznădejde calmă, comentă el. Acelaşi lucru e valabil şi pentru femei.

Examină nişte carnete vechi de note, apoi le aruncă în coşul de gunoi.

Harley le scoase imediat.

— Tatăl tău n-ar fi de acord să le arunci.

— Că bine zici. Murea după carnetele

de note. Iei o persoană şi o reduci la o listă de numere. Ce-ar putea fi mai clar şi mai calculat?

După ce le puse la loc în sertar, Harley se aşează pe pat.

— Deci, aveai şaisprezece ani când ai fugit de-acasă?

— Mda, dar eu n-o consider tocmai o fugă. O găsesc mai degrabă o ieşire dintr-o situaţie imposibilă.

— Sună mai complicat, dar înseamnă acelaşi lucru.

Tucker îi aruncă o privire obosită dar şi amuzată.

— Atunci, cum îţi sună „evadare”? Am evadat. N-am mai suportat gratiile şi am şters-o de-aici.

— La fel ca azi-noapte.

— La fel ca azi-noapte, confirmă el. Când încep să mă simt încolţit sau

îngrădit, mi se trezeşte instinctul de conservare.

— Cu ce situaţie atât de imposibilă te-ai confruntat, la şaisprezece ani, încât a trebuit să…?

— Liceul militar. Hotărâse să mă dea la liceul militar.

Tucker deschise alt sertar, începând să scotocească printre nişte fotografii vechi.

— Serios?

— Foarte serios. Incredibil de serios. Mi-a arătat broşura. Un fort de granit, sus pe Hudson, unde porţi uniformă, te razi în cap şi faci manevre înainte de răsăritul soarelui, în fiecare zi. Mă vezi pe mine acolo? râse el, clătinând din cap.

— De ce?

— Mi-ai văzut carnetele de note.

Într-adevăr. În carnetele de la

Academia Pregătitoare de Băieţi Wilmot, Tucker luase A pe linie până în primul semestru al ultimului an, când notele intraseră într-un picaj vertiginos. După aceea, nu mai existase niciun carnet de note.

— N-am…

— Am observat când te uitai. Mai ales la ultimul, când am început să chiulesc de la ore. N-a suportat să ştie că luam note proaste – pentru că, în ochii lui, notele erau cele care mă defineau. Note rele, copil rău.

Harley îşi aruncă sandalele din picioare, rezemându-se într-un cot, pe pat.

— Nu ştiu, mi se pare că… Te rog să mă ierţi dacă oroarea situaţiei tale îmi scapă. Pentru noi, ăştia care n-am crescut cu avantajele pe care le-ai avut tu, plângerile tale sună ca nişte…

— Smiorcăieli. Sărăcuţul băieţel bogat.

Tucker se ridică, luând macheta unei corăbii de pe raft. La pupa era pictat migălos, cu litere mici, numele Anjelica.

— Cele mai bune şcoli, o plajă în curtea din spate, jucării cât cuprinde, tot felul de lecţii… R.H. Credea în deviza „minte sănătoasă în trup sănătos”.

— Mi se frânge inima pentru tine. Cum ai putut suporta, şaisprezece ani de zile?

Tucker zâmbi ironic, puse corabia la loc şi luă un avion – un bombardier din Al Doilea Război Mondial.

— Totul e că, după un timp, m-am apucat să mă întreb dacă viaţa nu înseamnă şi altceva, pe lângă satisfacţiile materiale. Au început să mă pasioneze lucruri pe care R.H. Nu le putea înţelege.

Muzica nu însemna mult pentru el, deci a conchis că nici pentru mine nu poate însemna mare lucru. Cu siguranţă, nu atât de mult încât să-mi strice notele la învăţătură.

— Nu înţeleg ce efect ar fi putut avea muzica asupra notelor de la cursuri.

— Cântam în vreo două cluburi locale, cu un… un prieten.

Răsucind avionul în mâini, Tucker îl inspecta cu o expresie distantă.

— Unu, Chet. Ne-am cunoscut la lecţiile de pilotaj. Şi el cânta la chitară. Oricum, pe-atunci existau multe cafenele prin zonă şi aveau mare nevoie de tinere talente. R.H. A considerat că nu se cădea să fac asta. N-avea nimic împotriva lecţiilor de pian. Orice om cu o educaţie bine rotunjită trebuie să ştie să aprecieze muzica. Dar să-mi consum efectiv timpul şi

energia ca să-mi cultiv talentul, iar apoi să cânt în faţa unui auditoriu… Aşa ceva era cumplit de neelegant pentru el. Nu corespundea cu mentalitatea de la Hale’s Point.

— De unde şi ameninţarea cu liceul militar…

— De unde şi evadarea. Chet a fugit şi el. Într-o noapte, am ieşit pe autostradă, făcând semn cu degetul, şi nu ne-am mai uitat în urmă.

— Unde v-aţi dus?

— La New York. În Village. Un timp, am cântat în cluburi. A fost cât pe ce să scoatem şi-un disc, dar n-a ieşit şi până la urmă ne-am lăsat de scenă şi ne-am angajat. Pe urmă ne-am dus la Miami, dar… nici acolo n-a ieşit mare lucru. Situaţia a cam scăpat de sub control, şi m-am trezit în Alaska.

— Iar Chet a rămas la Miami? V-aţi certat? Ce s-a întâmplat?

Tucker puse avionul la loc, cu o expresie înverşunată.

— Nu te-ar interesa.

Cumva, Harley bănuia că ar fi interesat-o.

Străduindu-se să adopte o atitudine mai veselă, Tucker făcu o plecăciune spre ea, rezemat în baston.

— Adolescenţa mea în două vorbe. E rândul tău acum.

Exact.

— În două vorbe? Mai puţine avantaje materiale şi mult mai puţine tensiuni.

— Ai trecut prin adolescenţă fără tensiuni?

— Ei, au fost, deşi nu din aceeaşi categorie. Mai degrabă tensiuni de

grădină, de soiul luptei pentru supravieţuire.

— Asta a fost tot? Nu-i o descriere prea pitorească.

— Atunci, cum îţi sună asta: mizerie permanentă. E destul de pitorească?

— Haide, vorbesc serios.

— Din păcate, şi eu.

Mai mult n-avea de gând să-i spună. Restul nu-l privea. Sau, poate, îi era ruşine…? Nu conta, din moment ce Harley nu dorea deloc să retrăiască totul, numai pentru a-i satisface lui Tucker curiozitatea.

Venind spre pat, acesta se aşează, cu o expresie îngândurată.

— Vino jos la bucătărie, să bem o Cola.

— Nu pot. Trebuie să mă pregătesc pentru joggingul de după-amiază. Şi-n

plus, n-avem băuturi acidulate. Numai sucuri de fructe şi apă minerală.

Cu un mormăit, Tucker se aşeză alături pe pat, ale cărui arcuri scârţâiră.

— Ştii, continuă Harley, nu pot să nu mă întreb… Cred că lumea reală a fost un adevărat şoc pentru băieţaşul cel bogat de la Hale’s Point.

Tucker zâmbi.

— Rebel fără carnet de cecuri. După ce mi-am dat seama că nu mă aştepta nicio mare carieră muzicală şi m-am mutat la Miami, m-am hotărât să economisesc bani pentru un avion, ca să intru în afacerile cu zboruri la comandă. A durat câţiva ani. Am condus un motostivuitor, am pompat benzină, am peticit acoperişuri, am tăiat trestie de zahăr… Am prins peşte, am curăţat peşte, am pus peşte în conserve – nici acum nu suport

să-l văd.

— Şi-n timpul liber ce făceai?

— Alte munci. De obicei, aveam două slujbe cu normă întreagă, uneori una întreagă şi una cu jumătate. Până am adunat patru mii de dolari pentru un Piper Comanche vechi. Mamă, ce mândru am fost de avionul ăla!

— Iar acum ai propria ta firmă de transporturi aeriene, în Alaska.

— Sunt doar un pilot ca oricare altul. Numai că mai am câţiva piloţi care lucrează pentru mine, deoarece comenzile s-au înmulţit prea tare ca să le mai pot face faţă singur.

— Transportaţi oameni sau marfă?

— Şi una, şi alta. Mai mult marfă. Alaska e plină de zone izolate şi inaccesibile, iar noi le ducem alimentele, medicamentele, lemnele, totul. Iar apoi,

mai luăm şi tot felul de pasageri – topografi, exploratori, indivizi care vor să se paraşuteze la polul nord cu schiurile… tot felul.

— Şi-ţi place?

Tucker miji ochii în lumina soarelui care intra pe fereastră.

— Nu. Nu-mi mai place. Singurul lucru care-mi convine e că am firma mea proprie şi că afacerile sunt simple. N-ai nevoie de cine ştie ce mare master în administraţia afacerilor ca să ştii cum să scoţi bani din asta. Nu vreau să te jignesc.

— Nu m-ai jignit.

— Toţi îmi spun că ar trebui să mă bucur de succes, dar nu ştiu… s-a cam vărsat. Una la mână, am pierdut plăcerea zborului. Crezusem că va fi nemaipomenit, să-mi câştig existenţa zburând. Cumpărarea acelui prim avion rablagit a

fost pentru mine un eveniment istoric. Acum îmi cumpăr câte unul nou pe an, fără să stau pe gânduri. Am şase. Şapte, inclusiv aparatul meu personal, un Cessna Skywagon.

Zâmbi jenat, ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Nu, pe ăsta îl tăiem de pe listă. Sunt numai şase.

— Ce s-a întâmplat cu Skywagon-ul?

Tucker se întinse pe deasupra ei, după chitară, o luă, îşi luă şi bastonul şi porni spre uşă.

— O parte din el e în piciorul meu.

Harley holbă ochii spre picior, apoi spre faţa lui, ca să vadă dacă nu glumea.

Nu glumea deloc.

— Şi prin piept s-ar putea să mai fi rămas, nici nu mai ştiu... restul e împrăştiat pe toată coasta unui munte,

între Anchorage şi Fairbanks.

Oprindu-se în uşă, o mai întrebă o dată:

— Sigur nu vrei să vii cu mine jos?

Harley clătină din cap.

Înainte de a se întoarse să iasă, Tucker mai adăugă:

— Vezi să nu-ţi uiţi cronometrul.

Capitolul 3

Harley îşi propti piciorul pe un bolovan, făcând întinderi de tendoane, apoi îl schimbă cu celălalt. În timp ce se relaxa astfel, Tucker o văzu stând de vorbă un un băiat tânăr, aşezat pe un bolovan, lângă apă.

Avea vreo douăzeci de ani şi era bronzat, cu părul vârstat de soare.

Desculţ, purta un tricou alb şi un şort kaki cu buzunarele adânci umflate de nişte mingi de tenis. Tucker îşi amintea că familia Tilton avea două terenuri de zgură în curtea din spate.

După părerea lui Tucker, întinderile lui Harley durară mai mult decât ar fi fost necesar, iar când urcă spre curte şi ajunse lângă el, nu făcu decât să dea din cap în semn de salut, ca răspuns la zâmbetul ei.

— Cine-i tipul? o întrebă.

— Déjà vu, replică Harley. Astea au fost şi primele cuvinte ale lui Jamie, adineaori.

Şi le reproduse, cu accentul rigid tipic de la Hale’s Point:

— „Cine-i tipul?”

Tucker nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Deci ai simţul umorului.

— Sigur că-l am!

Harley se aşează pe iarbă, cu picioarele întinse în faţa ei, îşi apucă labele în mâini şi începu să tragă.

— Numai că nu-mi plac glumele deplasate. E o diferenţă…

Tucker chicoti, scoţându-şi încă o ţigară.

— Jamie ăsta locuieşte în vecini? întrebă el.

Harley dădu din cap.

— Îl cheamă Jamie Tilton.

— Mamă, Doamne, ştiu cine e! exclamă Tucker, amintindu-şi. Când am plecat de-aici, doamna Tilton era gravidă.

Privi spre plajă, unde Jamie stătea în apa până la genunchi, jonglând cu mingile.

— Phiii…!

— Tocmai a absolvit la Princeton, primul din clasă.

— La ce facultate de drept învaţă?

— La Harvard.

Harley ridică privirea.

— De unde-ai ştiut că face dreptul?

— Toţi îl fac.

— „Toţi”?

— Băieţi bogaţi, care nu sunt siliţi să muncească, dar simt nevoia să se facă…

Adoptând propria lui imitaţie exagerată a accentului de la Hale’s Point, Tucker cită:

— …„utili societăţii”.

— Vrei să spui că e ceva rău în asta? …

Tucker oftă.

— Nu. Nu e nimic rău în asta.

— …Fiindcă nu e nimic rău.

— La fel am spus şi eu.

Încrucişându-şi picioarele, Harley îşi rezemă mâinile pe mijloc şi începu să facă răsuciri de trunchi.

— E un tânăr foarte drăguţ, se poartă prietenos cu mine.

— Nici nu mă mir.

Harley îşi dădu ochii peste cap.

— Crezi că nu s-ar repezi, la prima ocazie, să-ţi intre-n spandex?

Continuând să se răsucească, Harley răspunse:

— Nu toţi bărbaţii de pe suprafaţa pământului se gândesc încontinuu numai la sex.

Tucker se mulţumi să râdă.

— Oricum, nu-l interesez.

Cu fiecare răsucire, sânii îi împungeau bumbacul alb al maioului.

— Nu fi atât de sigură.

— Ba sunt sigură. E îndrăgostit de guvernantă. Mi-a spus mama lui vitregă. Cu mine stă de vorbă numai ca s-o facă geloasă pe fata aia.

— Mama lui vitregă? Ce s-a întâmplat cu doamna Tilton? Cu prima doamnă Tilton. Sau, mă rog… a doua. Existase deja o primă doamnă Tilton.

— Ei bine, acum există o a treia doamnă Tilton. Ba nu, trebuie să fie a patra, fiindcă a fost şi o doamnă Tilton intermediară…

Harley se ridică, scuturându-şi braţele şi picioarele.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, tatăl lui Jamie a divorţat de prima, de a doua şi de a treia soţie, de fiecare dată în favoarea câte unei noi doamne Tilton mai tinere. Jamie zice că ăsta era hobbyul lui, să colecţioneze neveste.

— „Era”? Şi-a găsit în sfârşit una care să-l facă fericit

— A murit anul trecut, de inimă.

— Ăsta-i efectul nevestelor din ce în

ce mai tinere.

Tucker o simpatizase pe a doua doamnă Tucker, dar pe soţul ei îl găsise meschin şi plin de sine, şi nu-i regreta deloc moartea. Privind spre plaja din dreptul proprietăţii Tilton, văzu că lui Jamie i se alăturaseră două tinere şi un copil mic şi dolofan.

— Care dintre ele e văduva Tilton?

Harley îşi miji ochii.

— Bruneta, Mimi. E foarte drăguţă, îmi place.

Era zveltă, cu păr tuns scurt şi trăsături delicate. Stătea în apă până la glezne, ţinându-şi cu mâna poalele rochiei de vară înflorate. Cealaltă femeie – o roşcată arămie, cu costum bikini galben – se lăsase pe vine lângă copil, scoţându-i cu mişcări repezi scutecul roz de unică folosinţă. Când se ridică, Tucker văzu că

nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, dar era foarte înaltă, cu un trup ca pentru foaia de mijloc a unei reviste. Avea o piele palidă, pistruiată, iar părul îi arăta ca o claie învăpăiată de bucle răsucite asemenea unor tirbuşoane. Jamie o sorbea din ochi.

— Aia-i guvernanta? întrebă el.

Harley confirmă.

— Drăguţică.

Cu coada ochiului, o văzu privindu-l, apoi din nou spre guvernantă, care împăturea hainele fetiţei, căutând în jur un loc unde să le pună.

În sfârşit, Harley remarcă:

— Dacă-ţi place genul…

Tucker râse.

— Am o veste pentru tine, scum… Harley. Jumătate din specia umană se dă în vânt după genul ăsta.

De fapt, Tucker, spre deosebire de alţi bărbaţi, nu le găsea irezistibile pe roşcate, oricât de pieptoase ar fi fost. Reacţia lui Harley faţă de interesul lui, vizibila ei neplăcere, îl intriga mult mai mult decât guvernanta însăşi.

— Cum o cheamă?

Harley făcu o scurtă pauză, privind încruntată spre plajă, cu mâna streaşină la ochi.

— Brenna.

— Brenna. Irlandeză?

Dădu din cap că da.

— Şi vorbeşte cu accent?

Acelaşi răspuns, însoţit de o strâmbătură.

— Uluitor.

Pe plajă, Mimi strigă:

— Brenna, n-o lăsa pe Lily să mănânce nisip!

Aşezată la marginea apei, fetiţa tocmai ducea la gură o mână plină de nisip. Jamie râse sonor.

Brenna lăsă hainele să cadă şi alergă spre fetiţă, ţipând:

— Scuzaţi, coniţă!

Lily, găsind nisipul mai puţin gustos decât se aşteptase, îşi schimonosea faţa mânjită cu mâl, pregătindu-se să izbucnească în plâns.

— Lily, Lily, Lily…! gânguri Brenna.

Fetiţa îşi repezi în faţă buza de jos, privind cu ochi înlăcrimaţi spre guvernantă. Brenna o calmă, o şterse şi o duse prin apă spre fratele ei după tată.

Jamie luă o pe Lily în braţe, şi-o ridică pe umeri şi, ţinând-o de picioarele grăsuţe, începu să se zbenguiască prin valuri. Chiar de la acea distanţă, Tucker putu auzi chicotelile vesele ale fetiţei.

— Puştiul ăsta a făcut mutarea de deschidere? întrebă el.

— Adică, dacă i-a spus Brennei ce simte pentru ea?

Harley clătină din cap.

— Lucrează la ei doar de-o lună, iar Mimi mi-a spus că Jamie îi lasă câtva timp, ca să ajungă să-l cunoască mai bine.

— M-hmm… Îţi pot spune încă de pe-acum că asta n-o să se-ntâmple. Jamie o s-o lungească în cel mai splendid stil Hale’s Point, lăsându-i cât mai mult timp, aşteptând momentul potrivit, nevrând s-o constrângă, până când toţi cotoii din Long Island vor veni să miorlăie la gardul curţii din spate.

— Mimi zice că au şi început să mirolăie.

Tucker chicoti.

— Nici nu mă mir.

Harley se aplecă să-şi scuture nisipul de pe picioare.

— Dacă e atât de grozavă, de ce nu-ţi încerci şi tu norocul?

Nonşalanţa ei era simulată prost. Unele femei ştiau să joace teatru, dar Harley nu făcea parte dintre ele.

— Mi-am ieşit din mână, răspunse Tucker. M-ar răni.

Harley îi aruncă o privire întrebătoare, după care râse afectat, când îi văzu zâmbetul. Totuşi. Tucker nu glumea decât pe jumătate.

— Mi-am petrecut aproape tot ultimul an, cu intermitenţe, în spital. Am fost mai mult internat. Ştii, asta m-a cam scos din circulaţie.

— N-ai găsit nicio soră atrăgătoare?

— De fapt, era una care-mi cam plăcea. Dar, cu tot trupul în gips, îţi cam

piere stilul. Relaţia noastră n-a reuşit să treacă de faţa băilor cu buretele.

Arătă cu capul spre roşcata de pe plajă.

— Aia mă sperie. O fată ca ea m-ar putea repune în funcţiune, spuse el zâmbind. Sigur… s-ar putea să şi merite.

Harley îşi frecă palmele, ştergându-şi-le de nisip.

— Eu aş zice să încerci. Asumă-ţi riscul. Numai că poate n-ar strica să te bărbiereşti mai întâi. Altfel, continuă ea, cu o expresie înfumurată, n-ai să treci de faza primului sărut.

Îi luă sticla cu apă de pe iarbă şi se întoarse spre casă, adăugând:

— Mă duc să fac nişte gimnastică pentru partea de sus. Ne vedem mai încolo.

Nedorind să se lase concediat cu una

cu două, Tucker porni pe urmele ei.

Pe zidul exterior din spatele casei era instalat un duş, cu un prosop aruncat peste el şi o lespede de beton cu gură de scurgere dedesubt. În copilăria lui Tucker, nu fusese acolo.

— Unde-ţi faci gimnastica? întrebă el.

Harley dădu drumul la apă, potrivindu-i temperatura.

— Tatăl tău a amenajat o sală la etaj, imediat lângă dormitorul lui. Înainte a fost un salon. Acum are greutăţi, covor rulant, extensoare, aparat de canotaj… Oglinzi pe doi pereţi. A spus că şi-a făcut-o după primul atac de cord, îi explică Harley, clătindu-şi un picior sub duş.

— După primul… Nu ştiam că a avut…

— A…

Îl privi spăşită.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama. Ar fi trebuit să-ţi spun. A făcut două infarcturi. Uşoare, mi-a spus.

Clătinând din cap, întinse şi celălalt picior ca să şi-l clătească.

— Îmi pare rău.

— Lasă, nu face nimic. Acum e… bine, nu-i aşa? Vreau să zic, n-a rămas invalid, sau…

— Deloc.

Harley luă prosopul şi începu să se şteargă pe picioare.

— Îşi petrece vara în Caraibe, cu un prieten, pe mare. Dacă era invalid, n-ar fi putut face aşa ceva.

— Tată vara? Nu ştiam. Crezusem că a plecat doar într-o vacanţă de două, trei săptămâni… Şi cu avocatura ce se întâmplă?

— Mi-a spus că s-a retras acum trei

ani.

Tucker avea senzaţia că se afla pe plajă, iar un val retrăgându-se îi absorbea nisipul de sub picioare.

— S-a retras… Aşa… Ar fi trebuit să mă aştept… Trebuia să-mi imaginez…

Harley îl apucă de braţ cu o mână, iar lumea încetă să se mai clatine în jurul lui.

— Mai bine vino cu mine sus, îl chemă ea. Mi-ar prinde bine un ajutor la banca de tracţiuni.

* * *

Harley înotase pe spate câteva lungimi de bazin, când auzi glasvandul, urmat de sunetul bastonului lui Tucker pe terasa de cărămizi. Oprindu-se în capătul piscinei şi călcând apa, îi văzu silueta

întunecată pe marginea opusă. Apoi, Tucker se descălţă de mocasini şi se aşează cu picioarele în apă – o manevră executată destul de stângaci. După un moment apăru un punct roşiatic: jarul unei ţigări.

Abandonând înotul pe spate, Harley străbătu bazinul pe sub apă, ieşind la câteva lungimi de braţ depărtare. Se ridică în apa până la mijloc, prefăcându-se că nu observa privirea cu care o măsura Tucker. Ştia că unii bărbaţi găseau neatrăgătoare constituţia ei atletică, dar Tucker nu făcea parte dintre aceştia.

— Eşti o înotătoare bună, comentă el, suflând un fuior de fum albastru.

— Şi tu la fel.

Ridurile dintre sprâncenele lui Tucker se adânciră un moment, apoi dispărură.

— Trofeele, înţelese el. Mda, a fost

odată…

Îşi privi piciorul schilodit.

— …ca niciodată.

Harley îşi răsuci părul, storcându-şi-l de apă.

— Medicii au spus că nu vei putea să mai înoţi?

Înainte de a răspunde, Tucker trase din ţigară.

— De fapt, au spus că ar trebui să înot. Au spus că ar fi o terapie bună.

— Atunci, de ce n-o faci? întrebă Harley, lăsându-şi părul să se desfacă.

Tucker ridică din umeri.

— Am făcut fizioterapie cu vârf şi-ndesat. Luni şi luni de zile.

— Înot?

— Nu, spitalul nu avea bazin. M-au pus să fac tot felul de chestii. Era un program destul de istovitor – aparate,

multe exerciţii cu greutăţi…

— Greutăţi? Mă gândeam eu…

După-amiază, în sala de gimnastică, deşi nu lucrase şi el, Tucker mânuise discurile de treizeci de kilograme de parcă ar fi fost făcute din zăpadă artificială.

— Ar trebui să continui.

Tucker făcu un gest de lehamite.

— Am continuat până mi s-a acrit. Luni de-a rândul, şi tot degeaba, adăugă el, arătând spre baston.

Harley se apropie de marginea piscinei. Părea schimbat, dar nu era clar în ce fel anume. Poate să fi fost doar o iluzie, cauzată de reflectarea apei din bazin pe faţa lui.

— Îmi dai şi mie prosopul?

I-l dădu, iar Harley şi-l puse pe umeri, astfel simţindu-se mai puţin vulnerabilă.

— Poate ai obţine rezultate mai bune cu înotul, spuse ea. Şi ar fi mai plăcut.

— Harley, ascultă-mă, nu vreau să te jignesc, dar nu ştii ce vorbeşti.

— Ba ştiu. Am făcut parte din echipa de înot şi am avut-o antrenoare pe Eve Markham. Era din Palm Beach, dintr-o familie ca a ta – bogătaşi cu tradiţie. A participat la două Olimpiade – în ’64 şi-n ’68 – iar apoi a făcut fizioterapie cu veteranii din Vietnam. E celebră pentru rezultatele ei.

— Inspirator, replică el sec. Desigur, cheia e motivaţia. Se pare că a reuşit să convingă, iar tu se pare că nu reuşeşti să mă convingi. Păcar că nu ţi-a dezvăluit şi ţie secretul.

— Mi l-a dezvăluit.

În clipa următoare, Harley îşi regretă cuvintele. Se grăbi să adauge:

— Dar e… un lucru pe care eu nu l-aş face.

Pentru ca Tucker să nu vadă că roşise, sări pe margine, se ridică în picioare şi-şi acoperi faţa cu prosopul, ştergându-se pe păr.

Îl auzi pe Tucker ridicându-se şi el.

— Ce făcea, le ţinea un pistol la tâmplă?

— Nu. N-are importanţă, oricum eu n-aş putea proceda la fel. Nu e stilul meu, nu mi-ar merge.

Aruncă prosopul şi, udă şi înfrigurată, îşi căută în jur halatul. Tucker i-l ţinea deja în spate, pregătit. Harley îşi vârî mâinile în mâneci, apoi Tucker i-l închise şi-i legă cordonul, de la spate.

— Nod dublu, da?

— Lasă că-l fac eu.

Totuşi, Tucker i-l legă el. Chiar şi prin

materialul gros al halatului flauşat, Harley îi simţea căldura trupului. Inima îi bătea mai repede şi i se cam tăiase respiraţia.

— Încordată mai eşti, comentă el încet. Tocmai ai înotat, ar trebui să fii destinsă.

Ţinându-i o mână pe stern ca s-o sprijine, începu să-i maseze ceafa şi umerii cu degetele lui lungi. Avea mâini puternice şi extrem de pricepute.

— Eşti un maseur bun, murmură Harley.

— Am învăţat în spital. Masajul e singura parte plăcută a fizioterapiei.

În timp ce o masa, Harley îşi simţea tensiunea risipindu-se. Închise ochii. În fond, era o prostie să nu-i spună, hotărî ea.

— Ca să le creeze o motivaţie, Eve le spunea că avea să înoate de la un capăt la

altul al bazinului, iar ei trebuia să înoate după ea. Şi cel care o prindea, putea… ştii… s-o posede.

Masajul încetă, mâinile lui Tucker oprindu-se pe umerii ei.

— S-o posede… fizic?

Harley deschise ochii, dând din cap. Tucker o răsuci în loc, cu faţa spre el.

— Chiar aşa? Şi vorbea serios?

— Întotdeauna vorbea foarte serios, iar ei ştiau. Era acel gen de persoană. Dacă spunea că urma să facă un lucru, îl şi făcea.

— Cam la fel ca tine, remarcă el. Cum ai spus? „Întotdeauna fac ceea ce spun că am să fac?”

Harley se desprinse din strânsoarea mâinilor lui.

— Mda, în fine…

— Şi a ajuns vreodată în situaţia de

a… se achita?

— Nu. Era campioană olimpică, nu uita, iar oamenii erau răniţi. Mi-a spus că, o dată, unul aproape a prins-o. Şi el fusese înotător profesionist, înainte de recrutare. Nimeni altul n-a reuşit să se apropie, dar toţi s-au străduit din răsputeri. Când am cunoscut-o eu, era o femeie frumoasă, de vârstă medie. Cred că înainte de treizeci de ani arătase superb.

Tucker zâmbi.

— Găsesc că e o tehnică excelentă de stimulare a motivaţiei.

— Nici nu mă îndoiesc.

Luându-şi prosopul pe braţ, Harley adăugă:

— Îţi mulţumesc pentru masaj. Acum mă duc să fac un duş fierbinte şi să citesc un timp în camera mea, înainte de culcare.

* * *

Cartea pe care o citea Harley era „Priorităţile managerului de succes”. Citise deja primele două capitole, „Stresul la locul de muncă” şi „Strategii de eliminare a stresului”. Acum tocmai începea capitolul trei, „Învăţaţi să convieţuiţi cu stresul” – şi reciti prima pagină de două ori, fără să înţeleagă nimic.

Închise ochii, rezemându-se de perne. Cum era versul acela din Thoreau pe care-l citase Tucker… ceva despre o viaţă de disperare calmă?

— Ce m-a apucat? şopti ea.

Auzi un scârţâit şi deschise ochii. Domnea liniştea. Apoi se auzi încă un scârţâit şi un bocănit înfundat, iar Harley recunoscu sunetul bastonului pe covor.

Tucker era la etaj.

Uşa camerei ei era închisă. După un moment de aşteptare, Harley auzi două ciocănituri slabe.

Îşi drese vocea.

— Da?

O scurtă pauză.

— Pot să intru?

Harley avea pe ea cămaşa ei favorită de noapte, din batist alb, fără mâneci, cu un şir de năsturaşi în formă de inimă, în faţă. Era subţire, dar nu se vedea prin ea – sau… nu se prea vedea. Cel puţin, în lumina slabă a lămpii de pe noptieră. Breteaua stângă îi alunecase de pe umăr, aşa că şi-o potrivi la loc şi-şi întinse poalele până la glezne.

— Da, intră.

Uşa se deschise pe jumătate, iar Tucker se opri în holul întunecat. Harley

putea să vadă că mai avea pe el şortul şi tricoul pe care le purtase toată ziua, dar nu reuşea să-i distingă expresia.

— Ce citeşti? o întrebă el, făcând câţiva paşi în cameră.

Harley îi arătă cartea, iar Tucker se încruntă, apropiindu-se ca s-o vadă mai bine. Îşi rezemă bastonul de noptieră, luă cartea şi parcurse textul de pe coperta din spate.

— „Stabilirea ordinii prioritare a strategiilor pentru reducerea anxietăţii profesionale în scopul de a mări la maximum eficienţa managerială”? Asta citeşti tu înainte de culcare?

— Ai venit aici ca să-mi critici materialele de lectură?

Tucker se aşează pe marginea patului, punând cartea pe noptieră. Fără s-o privească pe Harley, clătină din cap. Îşi

trecu o mână peste bărbia proaspăt rasă, absent.

Apoi se întoarse spre ea.

— Am venit ca să văd dacă mă primeşti să-mi petrec noaptea cu tine.

Harley îl privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

— Merg direct la ţintă, mm? întrebă el, cu un zâmbet timid.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună, răspunse Harley.

Tucker întinse ambele mâini spre ea, îi luă uşurel faţa între ele şi o privi drept în ochi.

— Iar eu cred că ar fi o idee excelentă.

Harley râse – parţial nervos, parţial fiindcă sinceritatea lui o dezarma – dar numai pentru moment. Avea multe motive ca să nu se culce cu Tucker Hale şi, din

moment ce el părea să prefere atitudinile directe, avea să i le înşire pe toate.

Cu o răceală forţată în voce, răspunse:

— Nu ne înţelegem prea bine.

— Atunci, replică Tucker, ar trebui să-ncercăm să ne înţelegem mai bine.

Şi o trase uşor spre el, apropiindu-se.

N-ar trebui să-l las să mă sărute! îşi spuse Harley – dar, când îi simţi buzele calde peste ale ei, voinţa îi şovăi. E doar un sărut, continuă ea, închizând ochii. Numai un sărut. Apoi, am să-i cer să plece.

Dar sărutul se prelungea, ademenind-o uşor să răspundă – ceea ce Harley şi făcu, la început nesigur, apoi cu tot mai multă căldură. Pe măsură ce orice împotrivire se risipea, o cuprindeau emoţia şi teama. Acea senzaţie de a fi dominată de un bărbat era nouă pentru

ea, iar Harley constata că o anumită parte a ei, o parte pe care nu şi-o mai cunoscuse, o întâmpina cu bucurie.

Inima îi bătea nebuneşte. Intensitatea reacţiei o alarma, făcând-o să-şi proptească mâinile pe pieptul lui pentru a-l împinge. Se opri când îi simţi bătăile repezi ale inimii.

Când în sfârşit se despărţiră, amândoi aveau respiraţia tăiată, iar Tucker părea surprins, ca şi cum sărutul l-ar fi descumpănit şi pe el.

Apoi expresia i se schimbă, dorinţa înlocuind surprinderea. Harley îi recunoscu în ochi o dorinţă inconfundabilă, ancestrală, şi o cuprinse panica. Ar fi trebuit să reziste mai ferm, să se controleze. Acum, cine ştie ce-şi închipuia despre ea!

— Tucker, e o nebunie ce facem. Nu

ne cunoaştem nici de douăzeci şi patru de ore.

Zâmbindu-i, Tucker îşi privi propriile degete coborându-i pe gât, de sub bărbie până pe stern.

— Şi ce mijloc ar fi mai bun ca să facem cunoştinţă?

Harley se strădui să nu uite că nu era o idee bună.

— Tucker, spuse ea cu o voce nesigură. N-are niciun rost. În curând vei pleca. Nici nu ştiu când. Nici măcar tu nu ştii când.

Cu gura lângă urechea ei, Tucker murmură:

— Atunci, ar trebui să profităm de timpul pe care-l avem.

Îi apucă lobul urechii între buze şi trase uşurel, în timp ce-i descheia primul nasture.

— Tucker… şopti Harley.

Tucker îi răspunse cu încă un sărut; profund, prelungit, plin de dorinţă.

— Tucker…

Mâna lui îi mai descheie un nasture.

— Tucker…

Şi încă unul.

— Tucker, nu.

Rămase nemişcat, cu o mână pe şoldul ei şi cealaltă deasupra nasturelui din dreptul taliei.

Era clar: rostise cuvântul magic.

— Nu, repetă ea.

Tucker căzu pe gânduri.

— Cu-adevărat „nu”, sau „nu” fiindcă aşa se cade să spui?

— Cu adevărat.

Îşi rezemă fruntea de a ei, ca şi cum l-ar fi părăsit puterile. După câteva momente spuse încet:

— Ar putea fi minunat.

Harley era cu adevărat tentată, ceea ce o uimea. Muşcându-şi buzele, clătină din cap.

— Nu.

Tucker se retrase, coborându-şi mâna peste şoldul ei, până pe coapsă, unde-i rămase nemişcată. La fel de încet ca înainte, o întrebă:

— Eşti fecioară?

Ar fi preferat să mintă, căci la douăzeci şi trei de ani virginitatea ei devenea un motiv de jenă. Totuşi, alese calea adevărului.

— Da.

Expresia lui nu se schimbă, observă ea cu uşurare. Nu părea deloc surprins.

— N-ar trebui să laşi asta să te oprească. Aş avea eu grijă să te simţi bine.

Clătinând uşor din cap, Harley

răspunse:

— N-aş putea. Nu cu un om pe care abia l-am cunoscut. Nu de prima dată.

Tucker clătină din cap, gânditor.

— Bine.

Îşi duse din nou mâna la năsturaşii în formă de inimă, de astă dată pentru a-i introduce înapoi în butoniere, unul câte unul, de jos în sus.

Harley simţea nevoia să-i explice.

— Ştii, eu doar…

— Şşşt, e-n regulă. Serios.

Termină de încheiat cămaşa, îi ridică bretelele la loc şi-i aranjă poalele. Apoi, luându-şi bastonul, se ridică.

— A, şi…

Luă de pe noptieră „Priorităţile managerului de succes” şi i-o înapoie.

— Ţi-ai pierdut semnul. Iartă-mă.

Din uşă, mai spuse:

— Noapte bună, Harley.

— Noapte bună, Tucker. Ne vedem dimineaţă.

Un moment, Tucker păru distras, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi se răzgândi.

— Mda. Ne vedem dimineaţă.

În timp ce uşa se închidea în urma lui, Harley se lăsă pe perne, închizând ochii, cu o expiraţie prelungă, tremurătoare.

Capitolul 4

Dimineaţa, Tucker plecase.

Harley nu-şi dădu seama decât după partida de înot de la ora şase, când trecu pe lângă camera servitoarei, în drum spre bucătărie. Uşa era deschisă, iar camera

părea goală. Îl chemă pe nume şi, neauzind niciun răspuns, intră.

Patul era desfăcut, iar chitara lui Tucker stătea rezemată de perete. În rest, nu se zărea niciun alt semn al prezenţei lui acolo.

Harley îl căută prin toată casă, apoi prin curte, strigându-l din când în când. Se uită chiar şi pe plajă, în ideea că poate coborâse până acolo şi nu se mai putuse urca înapoi.

Nici urmă de Tucker. Parcă ar fi intrat în pământ. Plecase.

Ar fi putut măcar să-şi ia rămas-bun.

Harley se duse la bucătărie, dădu drumul radioului şi-şi făcu o cafea.

Stătu la masă câteva minute, străduindu-se să nu plângă.

* * *

Era o zi caniculară, insuportabil de fierbinte, dar Harley muncea cu înverşunare, tunzând şi plivind gardurile vii de plante perene.

În interesul managementului stării de spirit, alesese pentru Walkman cele mai însufleţitoare casete audio, în special Beethoven. „Simfonia a IX-a" era ideală; o însufleţea şi-i dădea putere. „A VII-a", însă, era neinspirat aleasă. Uitase de partea lirică de la jumătate, care-i umplea întotdeauna sufletul de tristeţe. În loc să oprească banda, puse volumul mai tare şi se aşeză pe iarbă, lângă aleea asfaltată, simţindu-se dintr-odată frântă de oboseală.

Se uită la ceas. Era ora două şi nouă minute după-amiază. Lucrase neîntrerupt timp de peste şase ore. O durea capul şi-i

era cam greaţă. Ar fi trebuit să-şi ia o pălărie şi să facă unele pauze. Şi să fi încetat complet, cu câteva ore în urmă.

Era o proastă.

Încercă să se ridice în picioare, dar se clătină, apoi deodată simţi un junghi de durere şi o lovitură puternică la cap: căzuse pe asfaltul aleii. Rămase pe spate, cu trupul absurd de îngreunat. Asfaltul era fierbinte, aproape insuportabil. Închise ochii, îşi scoase ochelarii de soare şi-şi acoperi faţa cu un braţ. Muzica solemnă îi umplea urechile şi mintea, iar Harley se lăsă în voia ei şi a tristeţii.

Da, era îngrozitor de proastă. Toată viaţa avea să facă numai prostii. Atâta despre teoria conform căreia candidaţii la masterat de la Columbia erau oameni inteligenţi.

După un timp, aleea începu să

vibreze, ca şi cum s-ar fi produs o trepidaţie uşoară în pământ. Apoi vibraţiile se opriră şi, în sfârşit, deasupra ei se aşternu o umbră.

Harley deschise ochii, mijindu-i spre silueta neagră care ascundea soarele. În timp ce bâjbâia pe alee după ochelarii negri, două mâini mari îi desprinseră căştile de la urechi. În locul muzicii se lăsă tăcerea.

— Ai păţit ceva, te-am întrebat? se auzi un glas răguşit, familiar.

Tucker? Harley abandonă ochelarii de soare, privind cu ochi mari. Îi trecu prin minte că putea fi o halucinaţie cauzată de căldură. Întinse o mână tremurătoare ca să-l atingă, dar braţul îi căzu pe piept, greu ca de plumb.

— Harley?

Mâinile lui îi cuprinseră faţa. Acum îl

vedea clar. Părea disperat.

— Dumnezeule, arzi ca focul. Iubito, ce ţi s-a întâmplat?

— Sunt o proastă, murmură ea.

Ochii i se închiseră de la sine. Îi simţi braţele cuprinzând-o. Capul i se bălăbănea ca al unui copil nou-născut, iar Tucker i-l sprijini ferm cu o mână. Avea pleoapele prea grele ca să le mai deschidă.

— Revino-ţi, iubito. Trebuie să te duc în casă şi nu te pot lua în braţe.

Harley se chinui să deschidă ochii, după care se moleşi din nou…

— Trezeşte-te! Trezeşte-te! îi ordonă Tucker. Hai, că poţi!

Gâfâind de efort, Harley îşi deschise pleoapele din nou.

— Bravo, fetiţo… oftă Tucker.

Privi peste umărul lui. Pe alee se vedea ceva mare şi închis la culoare,

unduindu-se în aerul vălurit de arşiţă. Harley se concentră, iar forma se defini: era o maşină sport neagră, decapotabilă, lucind în soare. Scutură din cap, încercând să şi-l limpezească, dar aceasta fu o greşeală: lumea începu să se învârtească în jurul ei, făcând-o să cadă la pieptul lui Tucker. Era cald şi solid, singurul lucru solid într-o lume care se dezintegra.

* * *

— Ăsta-i patul tău, obiectă Harley, când Tucker dădu la o parte cuvertura.

— Consideră-l al tău.

Abia reuşise s-o aducă în camea servitoarei. Nicicum n-ar fi putut urca scările. Picioarele i se înmuiară din nou, dar Tucker reuşi s-o conducă până la pat, unde Harley se prăbuşi.

— Acum e bine, spuse el mai mult de unul singur; începu să-i desfacă şireturile şi-i scoase tenişii plini de pământ. E-n regulă, iubito. Te-ai descurcat de minune.

Se aşeză pe marginea patului şi-şi şterse fruntea cu tivul destrămat al tricoului – la naiba, cald mai era! – după care dezlegă baticul roşu cu care Harley îşi înconjurase capul împotriva transpiraţiei. În copilărie, bunica lui îi verifica întotdeauna temperatura sărutându-l pe frunte, întrucât după ea buzele erau mult mai sensibile la temperatură decât pielea mâinii. Se aplecă peste Harley şi, încet, îi apăsă fruntea cu buzele. Ardea ca un cuptor. Pe negândite, o sărută uşor, înainte de a se retrage.

Ar fi avut nevoie de Phil Zelin. Phil, fiul de taximetrist din Brentwood, prietenul din lumea nevoiaşă pe care R.H.

Nici nu l-ar fi primit în casă, era acum doctor, mare specialist în medicina internă. Tucker o ştia, fiindcă Phil era singurul lui prieten din copilărie cu care mai ţinea legătura. Cam o dată pe an, îşi telefonau şi stăteau de vorbă câteva ore, ca pe vremuri.

Tucker se duse în cabinet, sună la Centrul Medical Universitar Stony Brook şi, după câteva minute de aşteptare, i se făcu în sfârşit legătura cu doctorul Philip Zelin.

— Pare insolaţie, într-adevăr, confirmă Phil. Vezi dacă-i poţi da fluide. Dizolvă o linguriţă de sare într-un sfert de litru de apă şi dă-i să bea puţin din ea.

În pofida deznădejdii, Tucker era amuzat de profesionalismul vioi al prietenului său. Oare era acesta unul şi acelaşi cu acel Phil Zelin care, la

absolvirea liceului, îşi ridicase roba, îşi lăsase pantalonii să cadă şi-şi arătase fundul tuturor administratorilor şcolii?

— Şi şterge-o încontinuu cu buretele. Eu tocmai îmi termin vizita, pot ajunge acolo într-o jumătate de oră.

Tucker pregăti un pahar de apă cu sare şi îl puse pe noptieră.

— Hai, iubito. Trebuie s-o bei. Aşa a zis doctorul.

O ridică pe Harley în capul oaselor, rezemându-şi-o la piept, cu capul pe umărul lui.

— Hai, trezeşte-te.

Se înfierbântase şi mai tare? Era oare posibil? O bătu uşurel pe obraz, care nu mai era umed, ci încins şi uscat. Nicio reacţie. Îi aduse paharul la buze.

— Haide, Harley, bea. Te rog.

Lăsându-se păgubaş, începu să-i

şteargă faţa cu o cârpă muiată în apă rece, până se auzi soneria.

Phil îl salută cu o îmbrăţişare caldă şi o palmă pe spate.

— Îţi dau casa mea pe Jaguar-ul ăla.

Chiar şi după douăzeci şi unu de ani, Tucker l-ar fi recunoscut oriunde. Trupul costeliv şi ochii negri, permanent amuzaţi, nu i se schimbaseră, deşi acum acei ochi erau înconjuraţi de ramele de baga ale ochelarilor. Principala diferenţă între adolescentul Phil şi cel ce se apropia de patruzeci de ani consta în firele albe apărute în părul negru sârmos, acum mult mai scurt decât în liceu, când îl purtase până la umeri. Şi, desigur, ţinuta vestimentară – pantaloni de in pensaţi, cu bretele, o cămaşă în dungi cu mânecile suflecate şi o cravată cu buline lărgită la gât – nici nu se compara cu blugii albiţi şi

tricourile vopsite manual din tinereţe.

Fără să mai piardă timpul cu conversaţii, Tucker îl conduse repede pe Phil în camera servitoarei.

— Chipul tău are mai mult caracter, comentă Phil în timp ce-l urma. Iar piciorul ăsta are mult mai mult caracter. Ce ţi s-a întâmplat?

— M-am rănit, răspunse Tucker.

— Pe-asta am ghicit-o deja, băi durule.

— Aici e, anunţă Tucker, dându-se la o parte din faţa uşii.

Phil se duse direct la Harley, trântindu-şi geanta neagră pe noptieră. Se aşeză pe marginea patului, îi luă capul în mâini şi-i deschise ochii cu degetele.

— De mult e în comă?

În comă. Acest cuvânt îi readuse lui Tucker în minte o amintire: chipul rotund

al unui medic tânăr şi cuvintele: „Domnule Hale, aţi fost în comă aproape o săptămână”.

Phil îl privea, aşteptându-i răspunsul.

— Hmm, de câtva timp, intermitent… Complet, de aproape o oră. E bine? O să se facă bine?

— Şi de când s-a înroşit aşa? întrebă Phil, în timp ce-i lua lui Harley pulsul.

— Nu de mult. De când am vorbit cu tine.

Phil scoase din trusă un stetoscop şi un aparat de măsurare a tensiunii, puse manşonul pe braţul lui Harley şi pompă aer cu para.

— I-ai dat fluide?

— Nu. A fost imposibil.

— Tensiunea e puţin cam mare, observă Phil. Perfect, aşa şi vrem.

Îi descheie primii doi nasturi ai bluzei

şi-i ascultă pieptul cu stetoscopul, apoi o întoarse pe o parte şi o ascultă şi la spate.

— Plămânii sunt curaţi.

Îi introduse în gură un termometru electronic.

— Hainele sunt umede, dar pielea e uscată, ceea ce înseamnă că a transpirat abundent un timp, apoi a încetat. Mecanismul de răcorire al trupului s-a oprit, făcând-o să se încingă, întocmai ca o maşină.

Termomentrul emise un semnal sonor, iar Phil îl privi.

Tucker privi afişajul digital, peste umărul lui.

— Asta-i temperatura? întrebă el.

Phil introduse instrumentul la loc în tocul de plastic.

— Da, atâta are.

— Deci, a suferit o insolaţie?

— Nu, răspunse Phil, aruncându-i o privire. A promovat la şoc caloric.

Şi se ridică în picioare.

Un şoc? Şoc caloric?

— Trebuie să se interneze în spital?

— Numai dacă nu reuşim s-o răcorim. Hai să încercăm o baie rece, cu ventilatorul în funcţiune.

Termină de descheiat bluza lui Harley, i-o deschise, apoi îi desfăcu încheietoarea din faţă a sutienului şi i le scoase pe amândouă, lăsând-o goală de la talie în sus.

Harley avea un trup frumos, cu sâni tari şi perfecţi, dar Tucker ştia; ceea ce nu-i dezvăluise costumul Lycra, completase imaginaţia lui. I se frângea inima s-o vadă expusă astfel. Conştientă, nici în ruptul capului nu s-ar fi lăsat văzută de el aşa.

Când Phil îi desfăcu fermoarul şortului, Tucker se întoarse spre uşă.

— Eu mă duc să dau drumul la apă, spuse el.

— Perfect.

Cada se umplu repede, iar Tucker închise apa. Phil îi aduse ventilatorul şi, în timp ce Tucker se ghemuia să-l bage în priză, sub chiuvetă, auzi din nou paşii lui Phil, mai grei de astă dată, şi plescăitul apei în cadă. Se ridică în picioare, porni ventilatorul şi îl îndreptă cu grijă spre cadă şi spre Harley.

Aceasta, complet inertă, stătea într-o poziţie dezinvolt-graţioasă, cu capul resemat de margine, braţele încrucişate pe mijloc şi partea de jos a trupului întoarsă pudic spre perete. Arăta extrem de mlădioasă şi fragilă.

— Rostul e să-i reducem cât mai

repede temperatura trupului, spuse Phil, în timp ce înmuia un prosop în apă. Dacă-i mai creşte, va intra în colaps circulator.

Îl privi pe Tucker, pentru a-şi sublinia gravitatea cuvintelor.

— Şoc.

— Şoc, repetă Tucker cu glas surd.

Puse capacul pe toaletă şi se aşeză, masându-şi ceafa.

— De unde ştii dacă a…

— Nu vezi cum i s-a inflamat pielea? E roşie!

Phil trecu prosopul umed peste umerii şi pieptul lui Harley, care ieşeau din apă.

— Sângele s-a adunat la suprafaţă. Dacă îi cedează circulaţia şi intră în şoc, se va face cenuşie, palidă – trebuie să fim atenţi la asta. Tensiunea îi va scădea vertiginos.

— Şi atunci ce facem?

— Aflăm cât de repede poate ajunge Jaguar-ul tău la clinică.

Tucker căzu pe gânduri.

— Care-i lucrul cel mai rău ce i se poate întâmpla?

Phil ezită, parcă vrând să-şi măsoare cuvintele.

— Nu te codi, Zelin. Răspunde-mi la întrebare.

— Nu mă codesc, Tucker, sunt prudent doar. Am ani de experienţă în care le-am explicat oamenilor ce li se întâmplă celor dragi. Nu-i întotdeauna uşor. Oamenii tot susţin că vor să audă adevărul adevărat, dar de fapt…

— Calmează-te. Nu e vorba de cineva apropiat – e menajera.

Nu era numai atât, poate, dar Tucker n-avea chef să despice firul de păr în

patru. Voia să primească nişte răspunsuri.

— Menajera…

Phil se uită la Harley, apoi la Tucker.

— Credeam că e…

— Ei bine, nu e. E menajera, aşa că spune-mi.

— Bine, e-n regulă, răspunse Phil, ştergându-se cu prosopul pe faţă. Ar putea să moară. S-a mai întâmplat.

Tucker tăcu, năucit. Într-un târziu, înghiţind în sec, întrebă:

— Ce probabilităţi sunt?

Phil pipăi fruntea lui Harley.

— Nu la fel de mari ca riscul de vătămare cerebrală.

Tucker simţi cum se răsucea un junghi pe dinăuntrul lui. Se rezemă cu o mână de marginea căzii, în timp ce Phil continua, nepăsător:

— Care, la rândul ei, e mai

improbabilă decât vătămarea cardiacă, hepatică sau renală.

Dădu din cap.

— Iar astea, în continuare, sunt mai improbabile decât lipsa oricărei vătămări, în cazul de faţă. După părerea mea.

— Lipsa oricărei vătămări, repetă Tucker. Asta-i cea mai probabilă?

Phil confirmă.

Tucker se bătu peste buzunarul tricoului, simţi înăuntru numai ochelarii de soare şi oftă. Phil, recunoscându-i gestul, scoase din buzunarul cămăşii un pachet de ţigări „Newport”, pe care i-l întinse.

— Încă mai fumezi? întrebă Tucker. Eşti medic. Mă aşteptam să te fi lăsat.

— Categoric. Ai perfectă dreptate. Vrei sau nu?

Tucker clătină din cap, iar Phil îşi

aprinse una, cu o brichetă de aur cu monogramă.

— Ăă, Phil…

Ezită. Se simţea ciudat. De ce o făcea?

— Ai vrea să mergi cu ţigara afară? Nu e voie… Nu-i place… Aş prefera să nu fumezi în casă.

Phil îl privi lung, cu ţigara într-o mână şi prosopul umed în cealaltă.

— Tu ai prefera? Eşti fumător, ce-ţi pasă?

Înainte ca Tucker să poată formula un răspuns, Phil arătă cu capul spre Harley.

— Iar ea zace acolo fără cunoştinţă, aşa că nici ei nu-i pasă. Bătrânul e plecat cine ştie pe unde, deci n-o să afle niciodată. Şi-n plus, aşa-i trebuie, pentru că nu mă putea suferi, fără niciun motiv,

pe vremuri. Acum am să fumez în casa lui, ca să-i dau un motiv să mă urască. N-o să ştie niciodată, dar aşa mă simt eu mai bine. Nu suport ca oamenii să mă deteste fără motiv. Mai bine să fac ceva rău.

Dădu din cap, mulţumit de logica lui, pentru el totul având sens.

Tucker o privi pe Harley, goală şi inconştientă, amintindu-şi cum îi smulsese ţigara din gură. Acum, toată autoritatea ei se risipise.

— Du-o afară, Phil, spuse el, destul de grav pentru ca prietenul lui să înţeleagă că vorbea serios.

Clătinând din cap, Phil se ridică şi-i aruncă prosopul.

— Am s-o fumez la volanul Jaguar-ului ăluia nou. Sper să nu-mi scape pe jos.

În uşă, se opri zâmbind.

— Nimic nu şterge urmele de arsuri

de pe piele.

Capitolul 5

Harley deschise ochii.

Era noapte. O lampă cu lumină slabă ardea în colţ, lângă Tucker, care citea o carte. Purta un şort larg verde-oliv şi nimic altceva. Harley îi distingea concentrarea pe faţă, micile riduri adâncite între sprâncene.

Vru să-l întrebe de citea.

— Tucker… murmură ea, dar gura îi era uscată şi nu ieşi decât o şoaptă slabă.

Tucker ridică privirea, luminându-se la faţă când văzu că se trezise. Puse cartea jos şi se ridică.

Harley închise ochii, începând să aţipească din nou, dar atingerea lui o trezi

iar. Tucker se aşează pe pat, lângă ea, potrivindu-i cearşaful în jurul umerilor.

— Nu încă, spuse el încet. Poţi adormi imediat, îţi promit.

Glasul îi suna mai scrâşnit ca oricând. Era obosit. O ridică în şezut, cu un braţ împrejurul trupului, şi turnă apă dintr-o carafă într-un pahar.

Apoi îi duse paharul la buze, iar Harley bău. În sfârşit, o culcă la loc.

Harley încercă să-şi amintească ce anume voise să-l întrebe când îi rostise numele… Numele… Numele lui… întotdeauna i se păruse straniu…

— Tucker… repetă ea. Ce nume ciudat…

Tucker se aplecă deasupra, încadrând-o între braţe, cu o privire uşor amuzată.

— E un vechi nume de familie, din

partea tatălui meu. Saxon. Înseamnă „croitor”, „cel care potriveşte haine”.<$F – To tuck = a potrivi, a vârî bine (n.tr.) >

Luă un obiect de pe noptieră şi îl îndreptă spre gura ei, spunându-i:

— Ridică limba.

După ce potrivi termometrul, adăugă:

— Şi Harley e un nume destul de ciudat.

Se auzi un bip. Tucker scoase termometrul, se uită la afişaj şi continuă:

— Ţi-au pus numele după al vreunei rude?

Harley încercă să dea din cap că nu, dar o apucă ameţeala.

— După o motocicletă, reuşi ea să mai bâiguie – şi nu mai ştiu nimic.

* * *

— Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

Tucker deschise ochii. Camera era luminată de razele soarelui. Harley stătea în capul oaselor, ţinându-şi cearşaful ridicat la piept. Culoarea părea să-i fi revenit la normal, părul auriu îi stătea într-o neorânduială fermecătoare, şi părea furioasă.

Lui Tucker îi veni să râdă, dar ştia că aşa ceva ar fi fost o greşeală. Se ridică din fotoliul unde adormise. Cartea pe care o citise – „Pe drum”, de Kerouac – se rostogoli din poala ei, pe covor.

— Te-am întrebat ce s-a întâmplat cu hainele mele!

Tucker arătă spre grămada din colţ, peste care tronau chiloţii cu dungi de zebră.

— Acolo sunt.

Harley aruncă o privire spre

grămadă, apoi se uită la el încruntată, ca o pisică furioasă.

— Cine le-a scos de pe mine? întrebă ea mai apăsat.

Când Tucker se apropie, observă că şi el era dezbrăcat – având pe el numai şortul – şi-şi trase cearşaful şi mai sus, în timp ce-i asculta răspunsul:

— Doctorul Philip Zelin, de la Departamentul de Medicină Internă al Centrului Medical Universitar Stony Brook.

Harley miji ochii, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească.

— Tu nu erai aici?

Drept răspuns, Tucker turnă apă într-un pahar şi i-l întinse:

— Poftim, bea.

Buza de jos a lui Harley se răsfrânse de iritare, în timp ce ochii îi sticleau

furioşi.

— De ce nu-mi răspunzi?

Când Tucker se aşează pe pat, Harley se retrase de lângă el.

— Fiindcă eşti atât de frumoasă, nespus de frumoasă, când te înfurii. Bea.

— Ce-i asta?

— Vodcă. De câteva zile ţi-o torn pe gât.

Harley îi dădu o palmă peste mână.

— Pleacă de-aici!

— Mai întâi bea. E apă.

Îi luă paharul cu o mână, dar aceasta îi tremura, aşa că Tucker i-l ţinu fix în timp ce bea apa.

— Excelent, murmură el suav-demonic. Planul meu merge perfect.

Schimbă paharul cu termometrul.

— Acum deschidem poarta hangarului, vine avionul…

— Cu mine, fiţele-astea n-au ţinut niciodată.

— Nu? Şi ce speranţe îmi făceam…

Tucker îi vârî termometrul în gură. Bip! I-l scoase.

— Felicitări, domnişoară… De fapt, care e numele tău de familie?

— Sayers. Domnişoara Sayers.

— Domnişoară Sayers, vă prezentaţi, în sfârşit, normal. Desigur, cu excepţia faptului că aţi fost botezată după o motocicletă.

* * *

Harley îl lăsă pe Tucker s-o ajute să urce scara până în camera ei, înfăşurată cu cearşaful, dar acolo îl alungă, preferând să se spele şi să se îmbrace fără asistenţă – o sarcină cam dificilă. Avea

mişcări confuze şi necoordonate. Îşi amintea că i se făcuse rău, dar detaliile se pierdeau în ceaţă.

Aproape de ora amiezii, se aşeză sub umbrela de pe terasă, unde Tucker îi adusese pâine prăjită şi apă de la gheaţă, numai pentru a descoperi că nu suporta pâinea prăjită. Ziua era noroasă şi mai rece decât în ajun. Harley purta un maiou roz şi un şort alb de bumbac, iar părul şi-l legase ca de obicei, într-o coadă-de-cal.

Îşi împinse la o parte farfuria.

— De unde ştii că mi-au pus numele după o motocicletă?

Tucker întinse mâna peste masă, turnându-i apă.

— Mi-ai spus tu. Pe la trei dimineaţa. Nu mai ţii minte?

Harley clătină din cap.

— La trei dimineaţa? Am stat trează

toată noaptea?

— Nu, ai dormit aproape tot timpul.

— Dar fi fost tu treaz.

— Mda, până la un moment dat. Îmi amintesc când a răsărit soarele, deci cred că abia pe la ziuă am cedat. După ce-ţi cedase şi ţie febra.

— Febră? Am fost bolnavă?

— Insolaţie.

Gemând, Harley dădu din cap.

— Sigur… Ce proastă sunt…!

— Mda, tot mormăiai tu ceva în sensul ăsta…

Îi arătă pâinea prăjită:

— N-o mănânci?

Când Harley negă, Tucker luă o felie şi muşcă din ea.

Câteva momente, Harley stătu pe gânduri.

— Ai stat treaz toată noaptea, cu

mine. Ai avut grijă de mine. Îţi mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el cu gura plină.

— Şi-mi pare rău că am fost atât de nesuferită când m-am trezit din somn.

— E de înţeles.

— M-ai văzut goală?

Tucker oftă, iar de astă dată aşteptă să înghită, înainte de a răspunde:

— Da.

Harley simţi că i se înfierbântau obrajii.

— Cum poţi spune „da” aşa, simplu? Ar trebui să minţi, ca să-mi protejezi sensibilităţile!

Făcând ochii mari, Tucker râse.

— Vrei să te mint?

— Sigur că da! Există şi sincerităţi care fac rău, să ştii!

— Eu, unul, n-am auzit. Şi nu mint

niciodată, declară el, luând încă o felie de pâine prăjită.

— Niciodată?

— Numai dacă e inevitabil.

— Ei bine, încearcă să găseşti câteva cazuri inevitabile şi cu mine, îi ceru Harley. Caută să-mi dai răspunsul pe care vreau să-l aud, numai ca să fiu mulţumită.

— Nu vreau să fii mulţumită.

— Nu vrei…

— Când eşti furioasă, eşti magnifică.

— Perfect. Atunci, asta-i dimineaţa ta norocoasă, pentru că sunt foarte…

Se înfrână, nedorind să pară o scorpie, mai ales după scena din piscină, cu două seri în urmă.

— Furioasă s-ar putea să fie un cuvânt cam tare. Sunt mai degrabă curioasă.

— Zi.

Tucker îşi vârî ultima bucată de pâine în gură şi-şi scutură mâinile de firimituri.

— Cum de ieri dimineaţa te-ai strecurat fără o vorbă? Am crezut că plecaseşi, definitiv…

— Ţi-a fost dor de mine?

Da.

— Nu.

— N-am vrut să te trezesc.

— Puteai să-mi laşi un bilet.

— N-am obiceiul să las bilete. Nu mă pricep la aşa ceva.

— Pariez că nu te pricepi nici să-ţi iei rămas-bun. Sau, mai bine zis, am eu, aşa, o presimţire…

Scoţând un pachet de ţigări din buzunar, Tucker îşi scutură una afară.

— Ai dreptate, nici la asta nu mă pricep.

— Vrei să fumezi?

— Suntem afară. Înţelesesem că aici se poate.

— Mai am puţină ameţeală... Nu-i nimic, fumează în linişte, am să mă duc în casă.

Şi dădu să se ridice.

Tucker puse repede pachetul la loc şi întinse o mână.

— Rămâi. Te rog.

După ce Harley se aşeză la loc, îi spuse:

— Am şi eu o întrebare. Nu înţeleg de ce-ai ieşit ieri pe canicula aia şi ai lucrat până ai căzut de pe picioare. Vreau să zic, ai stat la soare mult prea mult, şi ai băut prea puţin. Ce-ai avut în cap?

Pe tine.

— Nu ştiu.

Tucker ridică din umeri, ca pentru a

spune: „atâta tot”? Harley constată că nu putea să-l privească în ochi.

— Nu ştiu. Am făcut o prostie. N-am nicio explicaţie.

Ochii lui căprui şi candizi o priveau iscoditor, în aşteptarea unui răspuns mai serios. După un timp, Tucker spuse:

— Să zicem că merge…

Desigur, Harley ştia că nu mergea deloc. Îşi făcuse un obicei din a netezi asperităţile vieţii cu neadevăruri suportabile. La fel făceau toţi oamenii pe care-i cunoştea – cu excepţia lui Tucker Hale. El nu minţea niciodată.

— Aici erai! se auzi o voce din spatele lui Tucker, care se întoarse pentru a-l vedea pe Phil, cu trusa neagră în mână, apărând de după colţul casei. Soneria nu se-aude până la voi?

— Nu, răspunse Tucker. Nici nu e

nevoie.

Phil îi aruncă o privire şi-şi continuă drumul direct spre Harley, punându-şi geanta pe masă şi aşezându-se pe scaunul de lângă ea. Tucker făcu prezentările, în timp ce Phil începea să-i aplice pe braţ, fără ceremonie, un manşon de luat tensiunea.

După ce o obţinu, scoase din buzunarul de la spate o fotografie Polaroid, pe care o aruncă peste masă, spre Tucker.

— Ce părere ai?

Fotografia reprezenta faţada unei case mari de cărămidă, în stil colonial, înconjurată de copaci.

— Acum nouă ani am construit-o, spuse Tucker, în timp ce-i lua lui Harley temperatura. E în fundătura din capătul Windward Lane-ului. Patru dormitoare,

trei băi şi jumătate, apartament principal cu Jacuzzi, subsol finisat cu bar, bucătărie nouă de stejar cu congelator, toate noi-nouţe. Acoperă jumătate de acru de teren, într-o curte amenajată de decoratori profesionişti.

Bip.

— Excelent, lins-prelins.

Harley îl privi întrebătoare pe Tucker.

— Vrea să-mi dea casa lui cea nouă în schimbul Jaguar-ului, îi explică el.

— Poftim? întrebă Harley, înclinând capul.

— Trebuie să înţelegi, răspunse Tucker, că Phil a avut întotdeauna un simţ al umorului foarte aparte şi, uneori, nu e clar când glumeşte şi când vorbeşte serios.

— Acum nu glumesc, spuse Phil,

agăţându-şi stetoscopul la gât. Casa mea pe Jag-ul tău, şi punem la socoteală şi tratamentele.

Apoi, către Harley:

— Vrei să-ţi deschei bluza, te rog?

După un moment de ezitare, Harley privi spre Tucker, care se ridică.

— Cred că mă duc să fumez o ţigară.

Se aşează pe zidul de piatră cu vedere spre plajă. După câteva minute, Phil i se alătură, prezentându-i un raport favorabil despre condiţia lui Harley. Tucker se uită înapoi spre terasă, unde Harley stătea în şezlong, cu capul pe spate şi ochii închişi.

— Kitty n-are niciun cuvânt de spus? întrebă el. Poate nu-i va conveni să dai casa pe-o maşină.

Pe chipul lui Phil apăru o expresie chinuită. Aruncă o privire scurtă spre Harley, care stătea nemişcată în şezlong.

— Hai să facem o plimbare pe plajă.

Tucker clătină din cap, arătându-şi piciorul:

— Nu pot.

— Ce s-a întâmplat?

— Am intrat cu avionul în coasta unui munte.

Sprâncenele lui Phil se repeziră în sus.

— Nu l-ai văzut venind?

— E rândul meu să-ţi pun o întrebare, replică Tucker. Ce s-a întâmplat cu tine şi Kitty?

— Ne-am despărţit.

Pe chipul lui Tucker se ivi dezamăgirea.

— Cum aţi ajuns la asta? Eraţi împreună de-o viaţă.

Tucker le făcuse prezentările când erau adolescenţi – fiul taximetrisului din

Brentwood, uşor adus de spate, şi moştenitoarea blondă şi rafinată din Hale’s Point.

— Am făcut o greşeală, răspunse monoton Phil. Acum vreo şase luni. Cu o soră…

Tucker gemu.

— Şi a ajuns la urechile lui Kitty. A luat băieţii şi s-a întors acasă, la castel.

Părinţii lui Kitty aveau cea mai mare casă din Hale’s Point, o monstruozitate în stil gotic târziu.

— Acum, avocaţii mei discută cu avocaţii ei. De când a plecat, n-am mai văzut-o. La telefon nu-mi răspunde. E… foarte mândră.

— Nici nu mă mir, răspunse Tucker. Orice femeie ar reacţiona la fel, Phil. Nici uneia nu-i convine ca bărbatul ei să aibă o aventură.

— Nici măcar n-a fost o aventură. Douăzeci de minute într-o debara de mături. Douăzeci de minute amărâte, pentru care se duce dracului toată căsnicia mea – toată viaţa mea!

* * *

— Tucker Hale a făcut numai ceea ce l-a tăiat pe el capul, încă de la o vârstă foarte timpurie, spuse Liz, la telefon.

Harley îşi mută receptorul la cealaltă ureche, întorcând capul ca să asculte sunetele din hol, dar nu auzi decât ploaia care tocmai începuse să lovească în ferestre. Probabil că Tucker era în bucătărie, pregătind o salată pentru lasagna adusă de Mimi, dar putea începe să se întrebe unde era, după care ar fi venit s-o caute. Şi n-ar fi fost bine s-o audă

vorbind la telefon despre el.

— Crede, şi aşa îţi va şi spune, că rebeliunea lui a început de la şaisprezece ani.

Liz vorbea aşa cum scriu oamenii învăţaţi, cu propoziţii complete şi bine construite, fără pauze şi ezitări, nici măcar câte un „ăă” sau „mm”. Vorbea rar, cu un accent tipic din Hale’s Point, care o făcea să sune aproape ca o englezoaică.

— De fapt, continuă Liz, cu mult timp înainte devenise un fel de element imprevizibil – încă de la vârsta de unsprezece ani, mai precis.

Lui Liz îi plăcea să fie precisă – o calitate care stătea în natura statisticienilor, după părerea lui Harley – dar, oricum…

— De la unsprezece ani? repetă Harley. Cum ai ales tocmai vârsta asta?

— N-am ales-o eu, se răsti Liz, iar Harley îşi dădu seama cu întârziere ce insultă era întrebarea ei pentru o femeie care-şi petrecuse toată cariera cuantificând fapte în scopul de a dovedi cât de exacte erau.

— Ştiu, Liz, începu ea. N-am vrut să…

— Tucker avea unsprezece ani când a descoperit că mama lui se sinucisese, continuă Liz. Şi, de atunci, nu a mai fost niciodată acelaşi.

Cuvintele femeii avură nevoie de câteva secunde pentru a-şi face efectul. Harley rămase nemişcată, cu receptorul la ureche, reluând în minte ceea ce auzise, ca să se asigure că înţelesese corect: mama lui se sinucisese… mama lui se sinucisese… Încă mai era destul de buimacă după insolaţie, dar nu credea că

auzise greşit.

— Harley? o smulse Liz din gânduri. Harley dragă!?

— Mama lui s-a sinucis? repetă Harley fraza cu voce tare.

— Da, desigur. Am crezut că ştiai.

— Nu, ştiam doar că a murit, atâta. Când el avea cinci ani, aşa mi-a spus.

— A fost sinucidere, declară categoric Liz. Desigur, lui nu i s-a spus adevărul. Era considerat prea tânăr. R.H. I-a spus că mama lui murise de apendice perforat. Chiar şi aşa, l-a afectat profund. Un timp, a fost deznădăjduit. Crescând, l-a tot implorat pe R.H. Să-i spună ce se întâmplase de fapt, până când a aflat singur, dar din păcate nu mi-a urmat sfatul.

— Cum a aflat?

— Când avea unsprezece ani, a găsit

certificatul ei medical de constatare a decesului. Cauza morţii era asfixierea prin spânzurare.

Harley avu senzaţia că primise un pumn în stomac. Tot aerul i se revărsă din plămâni.

— Dumnezeule, şopti ea.

La celălalt capăt al firului se lăsă o pauză. Harley ghicea nedumerirea lui Liz.

— Se mai întâmplă, draga mea. Oamenii se mai şi sinucid. Este o realitate tristă a vieţii.

— Ştiu, răspunse repede Harley. Ştiu. Numai că…

Închise ochii, văzând-o pe frumoasa Anjelica aşa cum arăta în fotografia de pe biroul lui Tucker, cu copilul în braţe – copilul care avea ochii ei.

— De ce? De ce s-a…? De ce să se fi…

Cuvintele lui Liz fură măsurate.

— Din câte am înţeles, fusese foarte nefericită în căsnicie.

O altă faţă se materializă în locul celei a grecoaicei, tot tânără, tot cu ochi trişti, dar blondă şi palidă – a lui Jennifer Sayers, mama lui Harley. Se frecă la ochi, ca să alunge imaginea.

— Când a aflat, continuă Liz, Tucker s-a pierdut complet cu firea. La vârsta aceea, copiii sunt notoriu de iraţionali, mai ales cei de se masculin. A ajuns la concluzia că R.H. Fusese răspunzător de sinuciderea ei, că o împinsese cumva într-acolo. Şi s-a înfuriat că fusese indus în eroare atâţia ani cu privire la cauza morţii.

Oftă.

— Niciodată nu şi-a mai regăsit încrederea în tatăl lui şi, de atunci încolo, a mers pe propriul lui drum.

— Ceea ce ne aduce la plecarea de-

acasă, în urmă cu douăzeci de ani…

— Cu douăzeci şi unu, o corectă Liz.

— Cu douăzeci şi unu, pentru ca acum să reapară pe neaşteptate. Ceea ce, apoi, ne aduce la motivul pentru are ţi-am telefonat. Crezi că R.H. Ar fi de acord ca Tucker să stea aici pe timpul verii?

— Trebuie să înţelegi, draga mea, că în problemele personale R.H. Nu a exercitat întotdeauna judecata cea mai înţeleaptă.

Harley se minuna de diplomaţia lui Liz, deşi regreta sensul cuvintelor ei elegante: R.H. N-ar fi acceptat ca Tucker să rămână.

— Prin urmare, continuă Liz, sugerez să reformulezi întrebarea, în scopul de a te interesa dacă cu aş fi de acord ca Tucker să rămână.

— Aha…

Oare ar fi fost etic? Harley îşi examină scurt conştiinţa şi conchise că era pe-aproape.

— Atunci, tu ai fi de acord să rămână?

— Dar bineînţeles, draga mea! Aş fi încântată dacă ar rămâne! Fericirea lui Tucker contează mult mai mult decât a mea. Este fiul pe care nu l-am avut niciodată.

— Aha. Bun.

Dinspre telefonul lui Liz se auziră câteva semnale electronice slabe.

— Iar acum, dacă mă scuzi, se pare că al meu cuptor cu microunde a terminat de creat debandadă în moleculele fleicii mele congelate de viţel. La revedere.

Harley puse receptorul în furcă, se lăsă în fotoliul rotativ de piele al lui R.H. Şi-şi frecă faţa cu mâinile.

Mama lui Tucker se sinucisese. Probabil i-ar fi putut spune lui Liz de ce o zguduise atât de mult această informaţie dar, deşi o simpatiza foarte mult, prietenia lor nu ajunsese niciodată la un nivel atât de personal.

Capitolul 6

Uşa se deschise, făcând-o să tresară.

— Te-am speriat? întrebă Tucker. Iartă-mă. Lasagna e gata în douăzeci de minute.

Harley stătea în genunchi pe canapea, examinând macheta iahtului Anjelica de pe raft. Tucker se aşează pe braţul canapelei, arătând cu capul spre machetă.

— Tatăl meu şi cu mine am făcut-o. A

durat luni de zile. Pe-atunci, aveam vreo şapte, opt ani…

— E foarte frumoasă.

— Şi originalul la fel. Adevărata Anjelica. E o navă incredibilă. Schooner de comandă, patruzeci şi patru de picioare lungime. Cel mai extraordinar iaht pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Tatăl tău mi-a spus că în vara asta a plecat în Caraibe cu Anjelica, împreună cu un prieten, un avocat pensionar.

— E o navă cam mare numai pentru doi oamni de vârsta lor. Totuşi, mă bucur să aud că încă mai navighează cu ea. Mă întrebam dacă o mai are – e veche cam de treizeci de ani. Dar întotdeauna a avut mare grijă de ea.

Întinse mâna, atingând una dintre vele.

— Nu mă prea pricep la iahturi, dar

vor locui efectiv pe el?

— Pe ea. Desigur.

— În condiţii confortabile?

Tucker chicoti.

— Când a construit-o, a fost foarte scrupulos cu cabinele de locuit. Sunt mai luxoase decât majoritatea caselor de pe uscat.

— Şi l-a constru… a construit-o pentru mama ta? Văd că i-a pus numele Anjelica.

Ochii lui Tucker deveniră tulburi.

— A construit-o după ce… după ce mama a murit.

— După?

Tucker privea fix macheta.

— După dispariţia ei, a devenit obsedat de ea – abia acum, când era prea târziu. Dacă i-ar fi dat mai multă atenţie cât timp era în viaţă, probabil că niciodată

n-ar fi…

Fălcile i se încleştară.

— Dar asta stă în natura căsniciei, nu-i aşa?

Harley se întoarse, îşi aruncă sandalele din picioare şi se rezemă cu spatele de celălalt braţ al canapelei, cu picioarele întinse şi încrucişate în faţa ei.

— Ce vrei să spui?

Tucker ridică din umeri.

— Vreau să spun că e o instituţie perversă, nu crezi? Iei doi oameni care se iubesc la nebunie, îi căsătoreşti, şi în nouă cazuri din zece se-alege praful. Părinţii mei au fost tipici. Toate calităţile care-i plăceau lui la ea, care o făceau să fie atât de aparte, au început dintr-odată să pară defecte care trebuia să fie remediate. A luat de nevastă o grecoaică tânără, impulsivă, capricioasă, cu temperament

artistic, şi a încercat s-o transforme într-o matroană încorsetată, gen Hale’s Point.

— Mimi nu e încorsetată.

— Ea e excepţia care confirmă regula.

— Chiar crezi că nouă din zece căsnicii sfârşesc aşa?

Tucker se descălţă de mocasini şi se ghemui rezemat de braţul opus al canapelei, simetric cu Harley. Îşi întinse piciorul sănătos în paralel cu al ei, apoi şi-l ridică şi pe cel infirm alături. Părul de pe piciorul lui drept gâdila uşor piciorul stâng al lui Harley, pe toată lungimea.

— Destule ca să te întrebi de ce ar vrea un om cu cap să se căsătorească. Toate faptele sunt argumente contrare. Căsnicia e pentru oameni incapabili să judece limpede.

— Iar tu, desigur, eşti un om cu cap,

care judecă limpede.

— Categoric.

— Mult prea limpede ca să fii influenţat de o căsnicie nereuşită – a părinţilor tăi – spre a condamna toate căsniciile în ansamblul lor.

Tucker ridică iar din umeri.

— Suntem suma completă a experienţelor noastre. Caracterul nostru e modelat într-un cuptor pe care nu noi l-am aprins şi nu prea avem cum să-l schimbăm. Sau, cum atât de succint se exprima Popeye Marinarul, „Mi-s ce mi-s şi asta mi-s!”

Harley îl privi cu ochi mari.

— Popeye…!

— Nu citez numai din Thoreau, zâmbi Tucker, să ştii. Am o cultură bine rotunjită.

— Ridicol de bine rotunjită. Graţie tatălui tău ai ajuns aşa. El a făcut totul, să

ştii. N-a fost chiar atât de rău.

— Încerca doar să mă facă asemeni lui. Din păcate, efectul a fost invers. Greu se găsesc doi oameni mai diferiţi.

— Cu excepţia pasiunii pentru nave, avioane şi maşini. Amândoi aveţi un fel de fetişism al mijloacelor de transport.

Tucker dădu din cap, fără tragere de inimă.

— Al ambarcaţiunilor, mai ales.

Întoarse din nou capul spre macheta iahtului Anjelica, oftând.

— N-aş vrea să fiu în pielea tatălui meu – niciodată nu mi-aş putea trăi viaţa aşa ca el. Dar pot să-ţi spun că în momentul ăsta aş face schimb de locuri cu el fără să stau pe gânduri o clipă. Să navighez din port în port, să arunc ocazional ancora ca să pescuiesc, să înot sau să mănânc, şi-apoi să pornesc din nou

la drum…

Privea macheta, dar părea să se uite la altceva, undeva foarte departe.

— Nimic nu e mai minunat decât o lungă croazieră cu vele. E cel mai relaxant lucru din lume, şi cel mai palpitant, dacă-ţi poţi imagina paradoxul. Aş da orice ca să-mi petrec vara aşa.

O privi.

— Îţi place să navighezi?

Harley râse.

— N-am fost niciodată cu barca.

— Niciodată? se miră el. Nici măcar o dată, în viaţa ta? Trebuie să fi cunoscut pe cineva care avea iaht.

— În parcările de rulote nu prea e loc pentru iahturi de patruzeci şi patru de picioare, Tucker.

— Deci, am făcut progrese, constată el. Am aflat că ai locuit într-o parcare de

rulote.

Harley privi spre stropii de ploaie care loveau în fereastră şi se hotărî să vorbească despre lucrurile pe care nu le discuta niciodată.

— A fost… Nici nu ştiu cum s-o descriu.

Stropii de ploaie arătau ca sute şi sute de bobiţe de cristal pe geam.

— A fost destul de sordid, pentru o asemenea viaţă. O dărăpănătură, ce mai. Nimic mai mult decât vreo două duzini de rulote vechi şi ruginite, pe butuci, într-un loc viran de lângă Dayton.

Simplul gând îi făcea gâtul să se contracte. Îl privi pe Tucker ca să vadă dacă îi observase schimbarea din voce. În ochii lui se citea curiozitatea, dar şi îngrijorarea.

— Ai avut fraţi, surori?

Harley clătină din cap.

— Eram numai mama şi cu mine.

— Părinţii tăi divorţaseră?

— Nici nu sunt sigură dacă au fost căsătoriţi vreodată, cel puţin legal. Mama mea îmi spunea că un individ numit Swami Bob oficiase un soi de ceremonie, undeva în deşert. Ea purta un sari alb, iar tata, nişte blugi tăiaţi şi un tricou cu emblema Harley-Davidson. Cică au depus jurăminte improvizate, au mestecat peyotl şi pe urmă au cântat şi au hăulit toată noaptea. Numai că nu sunt sigură dacă toate astea s-au întâmplat în realitate sau… sau doar în capul ei.

— Aha…

— Mda, „aha”.

— Şi cu ce se ocupa? Muncea?

— Bea.

Tucker o aşteptă să continue, apoi

spuse:

— Trebuie să mai fi făcut şi altceva.

— Ai dreptate – înghiţea pastile.

Mâna lui mare îi cuprinse pulpa. Clătină din cap.

— Îmi pare rău, spuse el încet.

— Când era trează, era o femeie fermecătoare. Voia să fie o mamă bună, iar uneori chiar se străduia, dar era prea tânără şi complet debusolată. Poate că am iubit-o cu atât mai mult, cu cât vedeam că încerca…

Tucker dădu din cap încurajator, iar Harley continuă:

— Dar când nu era trează – adică, în cea mai mare parte a timpului – era pur şi simplu fără speranţă. Aveam un colţişor al rulotei, numai al meu, şi îl ţineam în cea mai perfectă ordine. Dimineaţa, făceam curat şi plecam la şcoală – şcoala era

salvarea mea – iar când mă întorceam acasă, umblam peste scrumiere răsturnate, vase murdare, pungi cu marijuana, cutii de bere şi maldăre de haine şi tot felul de boarfe. Iar mama zăcea pe burtă, în pat, dormind.

— Tatăl tău ştia cum trăiaţi?

— Habar n-avea, el bătea drumurile cu motocicleta. Nici măcar n-am ştiut cum arăta, până… până la nouă ani.

— S-a întors?

— A fost nevoit.

Trase aer în piept, adânc, tremurător.

— Într-o zi, am venit acasă de la şcoală şi… era la începutul lunii mai, şi eram atât de fericită, fiind prima zi cu adevărat caldă a anului. Şi primul lucru pe care l-am remarcat când am intrat în rulotă a fost… a fost mirosul. Am încercat s-o trezesc pe mama, ca s-o întreb ce

mirosea aşa. Am întors-o pe spate şi…

Vocea i se frânse în gât, iar în ochi îi apărură lacrimi. Tucker o privea cu ochi enormi, pământiu la faţă.

După ce înghiţi un nod dureros, Harley continuă.

— Faţa ei…

Înghiţi din nou. Erau unele lucruri pe care nu suporta să le retrăiască.

— Medicul legist a spus că murise de patru sau cinci ore.

Lacrimile i se revărsară pe obraji. Îşi acoperi faţa cu mâinile, strângându-şi genunchii la piept. Îl simţi pe Tucker schimbându-şi poziţia pe canapea, luând-o în braţe, îi auzi glasul murmurând încet:

— Şşş, nu-i nimic.

Apoi, Tucker îi şterse lacrimile cu tivul tricoului. Harley se cuibări la pieptul lui, lăsându-l s-o mângâie pe păr până se

moleşi toată.

— Anume a făcut-o, spuse ea. Barbiturice şi alcool. N-a lăsat niciun bilet, dar toate flacoanele de pastile i se goliseră. Zăceau împrăştiate pe jos, în jurul ei, iar ea căzuse peste o sticlă de Southerm Confort încă plină pe jumătate.

Ridică privirea spre el; chipul lui Tucker era şocat. Rezemându-şi iar capul la pieptul lui, continuă:

— Pe mine m-au trimis la un cămin, iar peste vreo două luni a apărut tatăl meu – Dumnezeu ştie unde l-au găsit – şi m-a luat cu el, pe motocicletă. Zece luni am umblat cu el pe drumuri.

Tucker îi mângâie absent ceafa.

— Nu te-ai mai dus la şcoală?

— Nu, iar asta a fost partea cea mai rea. Îmi plăcea atât de mult şcoala. Tatăl meu era un străin pentru mine, iar

prietenii lui mă înspăimântau. Ca să avem din ce trăi, vindea pilule şi plante halucinogene din buzunarele moticicletei. Nu era numai un infractor, ci şi un traficant al substanţelor care o omorâseră pe mama. Eram îngrozită. Voiam să am o viaţă normală. Şi eram disperată, fiincă ştiam că o asemenea viaţă îmi era inaccesibilă – cel puţin, până creşteam şi mi-o puteam făuri eu singură.

Tucker dădu iar din cap.

— Lucrurile se rezolvă întotdeauna de la sine, spuse el încet, sărutând-o pe creştet.

— Oricum, până la urmă l-au arestat. S-a întâmplat în Fort Worth, Texas, iar eu am început să mă mut dintr-un cămin în altul. N-am să te plictisesc cu amănuntele. Oricum, n-a fost o adolescenţă prea plăcută.

— Şi cum ai ajuns la Columbia?

— Prin voinţă şi cam o sută de slujbe cu jumătate de normă, plus câte o bursă din când în când. M-am descurcat.

— Bravo ţie. Ar trebui să fii mândră. Şi cu tatăl tău ce s-a întâmplat?

— După vreo două săptămâni de când a ieşit din închisoare, a murit într-o încăierare cu cuţitele, în faţa unui bar din Oakland, California.

Tucker clătină din cap.

— În comparaţie cu el, R.H. Pare aproape simpatic, nu-i aşa?

Cu un oftat prelung, Tucker răspunse:

— Ba nu, mă tem că-mi rămâne destul de antipatic. Sunt anumite lucruri…

Privirea i se opri asupra machetei iahtului.

— Tată tău s-a distrus singur. Tatăl

meu mi-a distrus mama. Şi ea s-a sinucis. Ştiai?

La pieptul lui, Harley dădu din cap.

— Mi-a spus Liz, adineaori. I-am dat un telefon. Voiam… voiam să mă asigur că poţi rămâne aici.

— Chiar am vrut să ţi-o propun, ca să te simţi mai liniştită. Ţi-a spus şi de ce s-a sinucis mama mea?

— A spus că avusese o căsnicie nefericită.

Tucker mormăi dispreţuitor:

— Liz Wycliff, Marea Preoteasă a Menajamentelor. Pentru R.H. A fost o căsnicie nefericită. Pentru mama mea a fost un coşmar. Laura Tilton – a doua doamnă Tilton – a fost prietenă bună cu ea, i-a fost confidentă. Când am aflat că mama se sinucisese, am întrebat-o de ce. Mi-a spus că sămânţa discordiei fusese

sădită încă înainte ca părinţii mei să se fi cunoscut. Anjelica era logodită deja cu un tânăr văr de-al ei, pe nume Anatol. Familia încurajase această logodnă – aranjând-o, practic – ca să unească anumite întreprinderi de afaceri.

— Ce motiv cinic pentru o căsătorie! Cred că era oripilată.

— Dimpotrivă, îl iubea foarte mult, şi el pe ea. Crescuseră împreună, erau o pereche de suflet. Ea era pictoriţă, el sculptor. Urmau să lase afacerile familiei în seama altora, pe când ei îşi vedeau de arta lor.

Harley stătu un moment pe gânduri.

— Pereche de suflet… Nu mai înţeleg nimic.

— De ce s-a măritat cu R.H., vrei să zici?

Dădu din cap că da.

— A timorat-o. Avea o personalitate foarte autoritară, iar Anjelica era extrem de impresionabilă. Extrem de… pasională din fire. Mulţi artişti sunt aşa – emotivi, impulsivi… Desigur, cum am mai spus, a fost singurul lucru impulsiv pe care l-a făcut el vreodată.

— Deci, s-a pomenit că era îndrăgostită de doi bărbaţi. A trebuit să aleagă, şi l-a ales pe R.H.

Înverşunat, Tucker spuse:

— A ales greşit. Din clipa când s-a mutat aici, viaţa ei a devenit un calvar. R.H. N-o mai lăsa să picteze, i-a tăiat toate relaţiile cu lumea artistică de la New York, ca să nu aibă o carieră care s-o distragă de la îndatoririle casnice. El era ocupat cu avocatura lui şi nu prea avea timp pentru ea. În puţinul timp pe care l-a avut, a încercat s-o transforme într-o soţie aşa

cum se cuvenea la Hale’s Point. Îi spunea cum să se îmbrace şi ce să comande la restaurant. Urmărea ce cărţi citea, ce locuri frecventa, cu ce prieteni îşi petrecea timpul. Laura Tilton era singura pe care o accepta. Anjelica nu avea altă confidentă. Când se măritase cu R.H., tatăl ei o dezmoştenise, iar după aceea n-a mai reluat niciodată legăturile cu familia.

— Iar apoi te-ai născut tu.

— Cam după cinci ani de căsnicie. Aş vrea să cred că i-am adus o oarecare mângâiere, dar adevărul e că n-am făcut decât să înrăutăţesc şi mai mult situaţia. La scurt timp după naşterea mea, Anjelica a început să primească scrisori de la Anatol. În secret, cu un nume fals la expeditor. Îi spunea că niciodată nu încetase s-o iubească şi o implora să-l părăsească pe R.H. Şi să se mărite cu el.

Ea nu i-a răspuns niciodată la scrisori, deşi de fiecare dată când primea câte una se închidea în camera ei şi plângea. I-a spus Laurei Tilton că acum avea anumite responsabilităţi. Avea un copil şi era obligată să-şi salveze căsnicia. Aşa că s-a înăsprit. Ştii, sindromul Hale’s Point e molipsitor. Desigur, era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să fugă?

— Categoric. Anatol i-a scris cinci ani în şir, dar ea nu i-a răspuns la nicio scrisoare. A început să audă de la prietenii din Europa că Anatol se distrugea singur, că bea prea mult, că făcea tot felul de lucruri necugetate. Într-o zi, a primit un telefon. Anatol căzuse cu Lamborghini-ul lui de pe o şosea din Alpii Elveţieni şi murise.

— O, nu…!

— A cuprins-o o deprimare cumplită. O săptămână mai târziu, s-a cazat într-un motel de pe marginea şoselei şi s-a spânzurat cu o bucată de coardă nautică. N-a lăsat niciun mesaj, dar peste două zile Liz Wycliff a primit o scrisoare de la ea, pusă la poştă în ziua sinuciderii, prin care îi cerea să aibă grijă de mine.

— Ştia ce sentimente avea Liz pentru tatăl tău?

— Fără îndoială. Toată lumea ştia.

După o scurtă pauză, Tucker adăugă:

— Îţi dai seama că singurul lucru pe care-l avem noi doi în comun este sinuciderea mamei.

— Ai dreptate. E îngrozitor. Trebuie să mai existe şi altceva.

— Dă un exemplu.

Nu reuşi. Din pieptul lui Tucker ieşi

un chicotit amuzat.

— Destul de înspăimântător, nu-i aşa?

Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând răpăitul insistent al stropilor de ploaie în fereastră. Apoi, dinspre bucătărie se auzi bâzâitul ceasului de la cuptor. Tucker gemu. Harley începu să-şi desprindă membrele dintre ale lui, dar el nu se clinti.

— Lasă-l să sune, spuse el.

— Nu pot suporta zgomotul ăsta.

Tucker o cuprinse cu braţele, trăgând-o peste el.

— Eu pot trăi cu el.

Îi cuprinse partea dinapoi a capului cu mâna lui mare, trăgându-i faţa spre a lui, şi o sărută scurt, dar înflăcărat.

Harley îl privi în ochi.

— O să se ardă lasagna, spuse ea.

— Atunci, poţi face în locul ei nişte terci din ăla gri.

O strânse în braţe cu putere, ţinând-o pe loc.

— Eşti dispus să mănânci păsat numai ca să rămân aici, cu tine?

— Da!

Slăbind strânsoarea, Tucker îşi coborî mâinile spre şalele ei, apăsând-o. Când îi simţi degetele strecurându-se pe sub betelia pantalonilor scurţi, Harley se retrase de la pieptul lui şi se ridică.

— Ei bine, eu nu.

Îi întinse o mână, iar Tucker o apucă.

— Ai o inimă de piatră, comentă el, în timp ce se ridica în picioare, căutându-şi bastonul prin jur.

— Am un stomac gol. Încerci să mă laşi nemâncată. Tu eşti cel cu inima de piatră.

Tucker o urmă în bucătărie, mormăind:

— Ideea ai nimerit-o, dar ai greşit organul…

— Poftim?

— Nimic.

Capitolul 7

— Ba am să înot! insistă Harley, în timp ce termina de frecat tigaia cu peria Brillo, o clătea sub robinet şi i-o dădea lui Tucker.

— Ba n-ai să înoţi! replică Tucker, în timp ce ştergea tigaia cu mişcări repezi şi furioase, trântind-o apoi pe bufet, lângă chiuvetă.

Harley căută prin apa cu detergent, nu mai găsi niciun vas de spălat, şi scoase dopul. Când îşi scoase mănuşile de menaj, acestea pocniră ca pentru a-i puncta

cuvintele.

— N-ai niciun drept să-mi dai ordine, ca un tiran care le ştie el pe toate, cu aerul ăsta…

În timp ce-şi căuta cuvintele, Tucker o ajută îndatoritor:

— Paternalist?

— Paternalist, plin de sine, atoateştiutor…

Tucker se rezemă de bufet, zâmbindu-i.

— Te repeţi.

— Las’ că ştii tu ce vreau să zic!

— Dumnezeule, frumoasă mai eşti. Străluceşti de indignare…!

Harley n-avea de gând să se lase intimidată de complimentele lui.

— Phil a spus că, dacă mă simt în stare, să fac mişcare.

— Vorbea despre o plimbare pe plajă,

nu despre înot.

— Vorbea despre orice activitate fizică. Am nevoie de mişcare şi-mi place foarte mult să înot seara. Iar acum, că s-a oprit ploaia, am de gând să înot.

Tucker îşi frecă ceafa.

— Ascultă, ştiu că nu-ţi mai aminteşti foarte bine ziua de ieri, dar ţi-a fost foarte, foarte rău. Nu cred că e recomandabil să înoţi… o vreme.

— Un doctor în medicină internă m-a lăsat să cobor pe plajă şi să fac o plimbare destul de lungă, azi după-amiază.

Dându-şi ochii peste cap, Tucker răspunse:

— Întâmplător, acel doctor în medicină internă avea şi alte motive…

— Auzi, mai lasă-mă! mai întâi Jamie, acum Phil… Crezi că toţi bărbaţii care mă cunosc îşi fac fel de fel de planuri cu mine,

numai fiindcă… fiindcă…

Tucker îşi rezemă bastonul de bufet şi se apropie de ea.

— Numai fiindcă eu am planuri cu tine? Ştiu la ce te gândeşti. Crezi că alerg după tine gâfâind cu limba scoasă, ca un lup flămând, că aş fi în stare de orice numai ca să mă culc cu tine.

Harley se retrase cu un pas, până când simţi la spatele ei chiuveta.

— Nu, nu cred asta…

Tucker ajunse imediat în faţa ei, imobilizând-o.

— Ei bine, eu o cred, şi aş fi în stare de orice pentru asta.

Îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută, apăsat, pătimaş. Când îi dădu drumul, o văzu cum gâfâia sufocată şi murmură:

— …De orice. Spune-mi numai ce anume ar trebui să fac.

— Eşti nebun! Nu se cade ca un bărbat să vină şi să spună asemenea lucruri. Bărbaţii trebuie să procedeze cu fineţe, să…

— Să-ţi cumpere flori, să te invite la cină, să cheltuiască o grămadă de bani cu tine, şi pe urmă să te aducă acasă, să stingă luminile, să dea drumul la nişte discuri şi să pună la cale o seducţie ridicol de vizibilă, prefăcându-se tot timpul că sunt îndrăgostiţi la nebunie, iar peste o lună, te-au şi uitat. Aşa e?

— Înţeleg că tu preferi târâtul de păr până-n grota cea mai apropiată.

Tucker îşi propti mâinile în şolduri.

— Cel puţin, e mai cinstit.

— Şi până la urmă, tot m-ai uita, dar nu peste o lună ci a doua zi dimineaţă, fiindcă ai obiceiul s-o ştergi. Am nimerit-o bine, sau nu?

S-o ştergi la primul semn de iubire, completă Harley în sinea ei.

Tucker tăcu un moment.

— Destul de adevărat.

Harley îşi încrucişă braţele pe piept, coborând privirea spre pardoseala cu dale mari, şi clătină din cap.

— Problema e că ştiu de ce te dai aşa la mine, şi nu are nicio legătură cu persoana mea, de fapt. Întâmplător, sunt singura femeie din zonă, iar tu… Mă rog, înţelegi, ai petrecut un an de zile „scos din circulaţie”, cum se spune, şi eşti…

— Excitat.

Harley ridică din umeri, iar Tucker încuviinţă. Se aplecă spre ea, ridicându-i cu o mână bărbia.

— Te înşeli, spuse el pe un ton calm şi sincer. Nu-mi doresc doar o femeie oarecare. Pe tine te doresc. Mimi şi

Brenna sunt femei atrăgătoare, dar nu au niciun efect asupra mea. Tu, da.

Îşi retrase mâna, dar Harley nu putu să-şi mişte capul; nu-şi mai putea desprinde ochii dintr-ai lui.

— Şi, sincer să fiu, sunt surprins. Eşti mai tânără decât mine cu paisprezece ani, candidezi la master şi-ţi calci blugii cu fierul – pentru numele lui Dumnezeu! Nu m-ar surprinde nici să fii republicană cotizantă.

— Sunt republicană cotizantă.

Tucker clipi din ochi.

— Eşti republicană cotizantă?

— Parcă spuneai că nu te-ar surprinde.

— Am minţit.

Harley zâmbi.

— Parcă spuneai că tu nu minţi niciodată.

— Chiar eşti republicană? Serios?

— Da. Sunt membră a Partidului Republican. Nu a Partidului Nazist American, nici a Ku Klux Klan-ului. A partidului lui Abraham Lincoln. Ce e rău în asta?

— Nimic, numai că niciodată în viaţa mea n-am mai poftit la o republicană. Sau, cel puţin, nu cu bună ştiinţă.

— Mă rog, toate au un început. Şi-acum, dacă mă scuzi, merg să mă schimb pentru înot.

Chipul lui Tucker se încordă de exasperare.

— Harley… fir-ar să fie! Bine, bine… Poţi înota.

— Mulţumesc pentru permisiune, dom’ şef. N-am să uit niciodată asta.

— Dar numai în prezenţa mea.

Harley trecu pe lângă el, spre scară.

— Înoţi şi tu?

— Nicio şansă. Voi juca rolul de salvamar. Mă pricep foarte bine la respiraţia gură-la-gură. Vrei să-ţi fac şi o demonstraţie?

— Nicio şansă, îl îngână ea peste umăr, zâmbind.

— Încercarea moarte n-are… bombăni Tucker.

* * *

Când Harley se ridică în apa care-i ajungea până la brâu, privindu-l, frumuseţea ei îi tăie respiraţia. Lucirea fosforescentă a apei se reflecta pe trupul ei, formând linii luminoase, unduitoare. Cu ochii ei verzi-aurii şi părul lucios, de culoarea bronzului, arăta ca o zeiţă virgină, ieşind din mare.

— Hai şi tu, îl chemă ea.

Cuvintele ei îi provocară o reacţie fizică absolut neaşteptată. Niciodată nu-l mai afectaseră astfel nişte cuvinte – sau, cel puţin, nişte cuvinte atât de inocente. Ca să-şi ascundă stupefacţia, Tucker trase iar din ţigară, apoi bătu cu ea în capacul borcanului pe care-l ţinea în cealaltă mână.

Îşi drese glasul.

— N-am mai discutat o dată chestia asta?

Harley făcu doi paşi spre el, prin apă, parcă mişcându-se cu încetinitorul.

— Haide. Să vedem dacă poţi înota o lungime de bazin.

— Ascultă, Harley, ca să nu ne mai pierdem vremea degeaba. Nu pot înota o lungime. Punct.

— De unde ştii? Nici n-ai încercat.

Tucker îşi strivi ţigara de capac.

— Ai încredere-n mine, ştiu de ce anume e capabil trupul meu şi de ce nu.

— Habar n-ai de ce e capabil trupul tău, dacă nu încerci.

Chicotind, Tucker replică:

— Nu vreau să te jignesc, dar asta-i o încercare cam jalnică de a mă stimula. Prietena ta Eve nu-ştiu-şi-mai-cum avusese o idee mai bună. Ce le spunea? „Prinde-mă şi sunt a ta?” Asta zic şi eu motivaţie!

— Asupra ta ar avea efect?

O privi în ochi, zâmbind.

— Încearcă şi-ai să vezi.

Urmă o scurtă pauză. Harley privi un moment apa, apoi ridică ochii din nou.

— Bine. Prinde-mă şi sunt a ta.

Tucker îi studie ochii, încercând să-i citească gândurile.

— Nu vorbeşti serios, conchise el.

— Întotdeauna vorbesc serios, replică Harley încruntându-se. Şi întotdeauna fac…

— …ceea ce spui că ai să faci. Mda, dar… ştiu. Ai tu un truc, un subterfugiu ca să scapi, dacă te prind. Exact aşa ceva te învaţă la şcoala de afaceri.

— Niciun truc. Prinde-mă şi voi fi a ta.

— „A ta” însemnând…

— A ta pentru o noapte.

— În scopul…

— În scopul pe care-l vrei, deşi bănuiesc destul de clar care ar fi scopul ăsta. Nici chiar fecioarele nu-s chiar atât de bătute-n cap.

— Mda, acum, că tot ai adus vorba, eşti sigură că vrei să închei un asemenea târg, dată fiind… lipsa ta de experienţă?

— Dacă pe tine nu te deranjează, nu

mă deranjează nici pe mine.

— De ce m-ar deranja? Pe tot parcursul istoriei, bărbaţii ai plătit bani grei pentru fecioare. Iar eu pot câştiga una la preţul unei lungimi de bazin.

— În primul rând, suntem în anii nouăzeci, şi crede-mă pe mine, fecioarele nu mai au chiar atâta căutare…

Tucker îşi îngădui să zâmbească.

— Hai să zicem că sunt un tip demodat.

— …Iar în al doilea rând, ce te face să crezi că ai să mă prinzi? Tu singur ai recunoscut că nu poţi înota nici măcar o lungime de bazin.

— Ăă…

— „Ăă!” îl îngână ea.

Tucker se ridică în şezlong, sprijinindu-se în baston pentru a se scula în picioare.

— Mda, dar, cum spuneai, de unde pot să ştiu, dacă n-am încercat?

Rezemă bastonul de şezlong şi-şi scoase tricoul. Aruncându-l într-o parte, îşi trecu mâinile prin păr, în timp ce observa amuzat privirea cam descumpănită a lui Harley.

— Deci, cum facem?

— Cum… „facem”? Aa… ăă… păi… hai să facem la fel ca Eve cu veteranii ei. Tu porneşti din capătul cu apă mică, de la perete. Eu pornesc din punctul de avantaj şi înotăm până în capătul cu apă adâncă. Dacă mă prinzi înainte de a atinge marginea, atunci…

Ridică din umeri, deschizând braţele în semn de ofertă.

— …Una bucată virginitate, s-o stăpâniţi sănătos cu toată familia.

— Îţi convine stilul liber?

— Orice stil ţi se năzare.

— Mmm-hmmm…

Tucker se lăsă pe vine la marginea piscinei.

— Vei avea un avantaj destul de mare.

— Iar tu ai avantajul că te împingi în perete. Aşa, vei recupera poate tot handicapul.

Strâmbându-se, Tucker încercă să-şi imagineze cum ar fi împins peretele cu piciorul infirm.

— Bine…

Îşi scoase mocasinii, se aşeză pe marginea bazinului şi se lăsă în apă. Şortul larg i se umflă imediat; avea să-l stânjenească. Începu să-i descheie şliţul.

— Ai ceva împotrivă să mi-i dau jos?

Harley îl fulgeră cu privirea.

— Da!

În timp ce-şi trăgea fermoarul la loc, Tucker ridică o mână, împăciuitor:

— Voiam doar să te enervez. Pentru inspiraţie.

Pe cine încerca să păcălească? Zilele lui de glorie apuseseră de mult. Harley putea să înoate şi în cerc împrejurul lui. Îl aştepta o probă a umilinţei.

— Gata…?

Harley trecuse în punctul de avantaj, iar acum stătea cu faţa spre el. Oftând, Tucker dădu din cap.

Întorcându-se în loc, Harley începu să numere:

— Unu…

Tucker îşi propti de perete piciorul sănătos.

— Doi…

Harley îşi poziţionă braţele.

Clătinând din cap, Tucker îi urmă

exemplul.

— Trei…

Mai aruncă o privire spre el. De cum îi văzu faţa, Tucker ştiu că, indiferent cât de disperată îi era situaţia, trebuia să dea totul. Trebuia să încerce. Trebuia s-o prindă.

Sfidând orice raţiune, îşi potrivi piciorul infirm lângă celălalt, pentru a se împinge cu mai multă putere.

— Start!

Picioarele lui Harley se întinseră în urma trupului, iar braţele începură să-i oscileze înainte, în timp ce Tucker se lansa de la perete. În vremurile lui bune, impulsul îl purta o treime de bazin, înainte de a începe să dea din braţe. Acum, abia ajunse la câţiva metri.

Durerea – în piept ca şi în picior – începu în momentul desprinderii de

perete. Fiecare mişcare a braţelor şi a picioarelor o intensifica. Tucker era într-o formă îngrozitoare, nu numai din cauza durerii, ci şi pentru că grupe întregi de muşchi din piept şi din piciorul stâng nu-i mai erau de niciun folos. Ştiu aproape imediat că nu avea nicio şansă de a o prinde pe Harley. Ridicând capul ca să respire, o văzu ajungând la marginea opusă. El abia intrase în zona cu apă adâncă.

Dezgustat, se opri călcând apa, dar şi această mişcare îi provoca dureri aproape la fel de mari ca înotul. Se agăţă de margine şi-şi dădu seama că i se tăiase respiraţia, deşi înotase atât de puţin. În adolescenţă, nu i se întâmplase niciodată. Dar pe-atunci nici nu fuma, cu excepţia câte unui Marlboro ocazional.

Oare era în stare să se salte pe

margine, sau trebuia să urce pe trepte? mârâi o înjurătură obscenă, înainte de a-şi da seama că Harley tocmai sosise în spatele lui.

— În general, nu te-am prea auzit înjurând, spuse ea, agăţându-se de margine. Doar câte o drăcuială, din când în când.

Zâmbetul lui Tucker arăta mai mult ca un rictus.

— E o amintire absurdă a educaţiei pe care am primit-o la Hale’s Point. Nu-mi place să înjur în faţa femeilor.

— N-o găsesc deloc absurdă. Mai degrabă drăgălaşă.

— Drăgălaşă? râse el obosit. Pân-aici mi-a fost. Nu-s numai o epavă, fără pic de baftă în amor, acum mai sunt şi „drăgălaş”.

— Ai ajuns până la jumătate, spuse

Harley. Nu-i rău deloc.

— Şi la jumătate, cât din tine primesc?

— Zero.

— Atunci este rău.

Tucker conchise că se odihnise destul pentru a încerca să iasă din piscină. Împingându-se cu ambele braţe pe margine, cu un mormăit de efort, ieşi dintr-o singură încercare, spre imensa lui satisfacţie. Aşezat pe margine, simţi ceva în buzunarul de la spate, gemu, îşi scoase portofelul şi-i deşertă conţinutul ud pe ciment. Banii, fotografiile, legitimaţiile, cărţile de vizită, toate erau leoarcă şi trebuia să le întindă undeva la uscat sau să le arunce. Printr-o ironie a sorţii, scăpaseră nevătămate numai obiectele care nu-i erau de niciun folos: două pliculeţe pătrate de staniol, cu inscripţia

„Trojan”. Observă privirea lui Harley stăruind un moment asupra prezervativelor, înainte de a se îndepărta. Le băgă pe toate la loc în portofel, îl vârî din nou în buzunar şi se întinse să-şi maseze muşchii îndureraţi ai piciorului stâng.

— Te doare?

— Nu-ţi face griji.

— N-am vrut să te doară, spuse ea cu voce mică. Nici să te deprime. Am vrut doar să te inspir. Poate că nu-s la fel de inspiratoare ca Eve Markham…

— Of, iubito…

O şuviţă de păr atârna peste ochii lui Harley, iar Tucker întinse mâna şi i-o potrivi după ureche.

— Mă inspiri foarte mult. Am făcut un efort eroic, chiar dacă rezultatele n-au fost pe măsura lui.

Harley ieşi din apă, cu o graţie fluidă, şi se aşeză lângă el. După câteva momente de tăcere, îşi înconjură genunchii cu braţele şi spuse:

— Poate că mâine vei avea mai mult noroc.

— Mâine? Vrei s-o facem şi mâine?

— Sigur că da. Asta ar trebui să fie fizioterapia ta. Progresul are nevoie de timp. Mă gândeam s-o facem zilnic, după înotul meu de seară.

Tucker îi studie ochii. Era sigur că iniţial Harley o considerase doar o provocare izolată şi nimic mai mult.

— De ce faci asta? Sincer.

Harley păru să-şi aleagă cu mare grijă cuvintele.

— Vreau să te vindeci. Serios. Şi tu m-ai îngrijit ieri, când mi-a fost rău. Să zicem că vreau să mă achit.

— Da, dar nu te temi că s-ar putea să te prind şi să te pun la plată? Chiar vrei să ajungi atât de departe, în interesul refacerii mele?

— Poate că sunt pur şi simplu sigură că n-ai să mă prinzi niciodată, spuse ea fudulă.

— Poate că te înşeli amarnic.

— Poate că da. Dar nu-ţi face griji. Ştiu ce înseamnă un târg serios. Dacă pierd, voi plăti.

— Chiar te gândeşti că s-ar putea să pierzi?

Aplecându-se spre ea, îi murmură la ureche:

— Cine ştie? S-ar putea să-ţi placă…

O luă din nou de bărbie şi-i întoarse faţa spre el, însă chiar când îi atinse buzele cu ale lui, Harley se retrase brusc.

— Nu cred c-o să-mi placă.

Tucker făcu o pauză.

— Ascultă, s-ar putea să-mi fi pierdut exerciţiul, dar încă mai ştiu cum să…

— Nu despre tine vorbesc, îl întrerupse ea, fără să-l privească. La mine mă refer. Nu vreau să-ţi faci speranţe, să crezi că va fi… Nu ştiu cum să spun, un fel de… noapte de pasiune neînfrânată. Nu cred că sunt prea… receptivă.

Punându-i o mână pe umăr, Tucker răspunse:

— Ştiu că n-ai experienţă.

Harley clătină din cap.

— Vreau să zic, nu cred că pot să…

Apoi oftă.

— Am avut un prieten în colegiu, pe Brian. Mereu încerca să mă convingă să… ştii tu.

— Pot deduce destul de exact.

— Dar eu n-am vrut niciodată, iar el a

spus că eram… că probabil… că nu puteam să…

— A spus că eşti frigidă?

Harley dădu din cap.

— O, iubito, cuvântul ăsta ar trebui să fie tăiat din toate dicţionarele. Nu există femei frigide, numai bărbaţi nepricepuţi.

Se aplecă spre ea, o sărută pe gât şi adăugă:

— Iar eu nu fac parte dintre ei.

— Nu ştiu… Brian a spus…

— Brian e un idiot.

— Ba nu-i un idiot.

— Ba e. Doar a lăsat să-i scapi, nu?

Fără voia ei, Harley zâmbi uşor, cu satisfacţie.

— Cine-a spus că nu ştii să fii galant?

Se ridică în picioare, iar Tucker se căzni să se ridice şi el, refuzându-i

ajutorul.

— Merg să-ţi aduc bastonul.

O cuprinse cu un braţ pe după umăr.

— Mă pot sprijini şi de tine. Dacă nu te superi…

După o scurtă ezitare, Harley îi cuprinse talia cu un braţ. Când ajunseră la şezlong, îi întinse mâna:

— Deci, înţeleg că am încheiat un târg?

Tucker îi luă mâna şi o trase spre el, încercuind-o cu braţele şi aplecându-se să-i acopere gura cu a lui. O sărută cu pasiune, pe negândite, gustându-i buzele pârguite, scormonind printre ele până când limbile li se întâlniră.

După o scurtă ezitare, Harley îi răspunse la sărut, înconjurându-l cu braţele şi lipindu-se de el. Sfârcurile i se întăriră pe pieptul lui, iar trupul lui Tucker

fremătă ca răspuns. Simţind, Harley întrerupse sărutarea, gâfâind:

— Tucker…

Încercă să se retragă, dar el o ţinea strâns, murmurându-i răguşit la ureche:

— Las-o-ncolo de-nvoială… Fă dragoste cu mine. Acum.

Încercă să-i regăsească gura, dar Harley întoarse capul şi se desprinse de el.

— E mai bine aşa cum spun eu, şopti ea. Trebuie să fie aşa, sau nicicum. E singura mea ofertă.

Plămânii lui Tucker se goliră de aer, într-un oftat prelung, întretăiat.

— Mamăăă, da’ ştiu că negociezi dur…

Tucker îi întinse mâna.

— Batem palma?

Mâna lui mare i-o cuprinse,

strângând-o.

— S-a făcut.

* * *

Harley ridică privirea din carte, când auzi scârţâitul treptelor. Sunetul fu urmat curând de altele – bocănitul bastonului, paşii înfundaţi pe culoar, apropiindu-se de uşa camerei.

Din nou? Doar se înţeleseseră în aceeaşi seară. Se săturase deja să mai aştepte?

Dar… nu. Paşii trecură mai departe, continuându-şi drumul pe coridor. Auzi altă uşă deschizându-se, apoi închizându-se la loc; recunoscu scârţâitul uşii de la apartamentul lui R.H. Ce căuta Tucker acolo?

După ce câteva minute nu mai auzi

nimic, Harley îşi reluă lectura. Acum avea o carte mult mai captivantă decât „Prioritățile managerului de succes” şi nu-i era somn.

Trecu cam o oră, apoi auzi din nou paşii. De astă dată se opriră lângă uşa ei, după care urmară două ciocănituri încete.

— Intră.

Tucker nu mai ezită în uşă ci veni drept spre ea, înclinând capul pentru a citi titlul cărţii, pe care Harley îl acoperi imediat cu mâna.

— Azi ce citeşti? „Cum să câştigăm destui bani ca să ne plătim terapia”?

Când Tucker întinse mâna spre carte, Harley o retrase, dar reuşi să i-o smulgă, râzând încântat când descoperi ce era.

— „Kama Sutra”! Ţi-am spus eu c-o să-ţi placă!

I-o înapoie, iar Harley o luă din nou,

simţind cum se înroşea toată.

— Da’ ştiu că eşti bine dispus, comentă ea.

— Efectul endorfinelor, îi explică Tucker aşezându-se pe marginea patului. Am făcut gimnastică în sală.

— Aha…!

Aşa i se explica înfăţişarea. Purta un tricou gri, ud de sudoare, şort de gimnastică bleumarin şi nişte tenişi vechi. Şuviţele părului năduşit îi cădeau pe frunte, iar Tucker şi le împinse înapoi cu degetele, spunând:

— Singurul mod în care mi-aş putea recupera forma la înot constă în dezvoltarea muşchilor care mi s-au atrofiat după accident. În primul rând, pectoralul şi cvadricepsul stâng. Aşa că mi-am conceput exerciţiile ca să solicite cât mai mult zonele astea – multe extensii şi

tracţiuni de picior, flotări, ridicări la bancă… Vrei să mă ajuţi şi pe mine mâine la ridicări? Putem lucra împreună. Tu mă asişti pe mine, eu te asist pe tine.

Harley dădu din cap, fără o vorbă. Nu-l mai văzuse niciodată atât de însufleţit şi nu prea ştia ce să spună.

Tucker continuă:

— Desigur, nu-mi pot antrena numai grupele astea de muşchi. Trebuie să-mi readuc în formă tot trupul, dacă vreau să fiu realmente rapid. Când participam la concursuri, tăiam apa ca un glonţ. Nimeni nu se punea cu mine. Mă voi antrena aşa cum a făcut cu mine antrenorul de-atunci. O oră de lucru cu greutăţile pe zi, în şedinţe separate, alternând jumătăţile superioară şi inferioară ale trupului. În plus, zilnic, o sută de genuflexiuni şi o sută de flotări. Ne punea şi să alergăm câte

cinci mile, dar le voi înlocui cu câte patruzeci şi cinci de minute la aparatul de vâslit. Şi, desigur, lungimi de bazin, cât de multe pot. Urmăresc să ajung la o sută. Ei, ce crezi?

— Cred… cred că vei ajunge destul de…

Tucker îi luă bărbia în mână.

— Eu cred că voi ajunge un monstru.

O sărută scurt, apăsat, şi se ridică.

— A, era să uit de ce-am venit.

Scoase din buzunarul de la spate un pachet de Camel pe jumătate gol şi i-l întinse. Apoi mai scoase din buzunarul din faţă un pachet nedesfăcut, dându-i-l şi pe acela.

— Vreau ca pe astea să le ascunzi de mine.

— Te laşi?

— Pentru înot ai nevoie de plămâni

buni, răspunse el, în drum spre uşă. Dacă nu respiri cum trebuie, nu te-ajută nici toată forţa fizică din lume.

Se mai opri o dată în uşă, zâmbindu-i mândru.

Cu un zâmbet pe care şi-l dorea cât mai indiferent, Harley smulse o pernă de puf din grămada de la spatele ei şi o aruncă spre el. Tucker închise uşa, iar perna o lovi cu o bufnitură şi căzu pe podea.

Harley se lăsă pe spate, uitând de golul rămas în locul pernei pe care o aruncase. Se lovi cu capul de perete şi scoase un ţipăt de durere. În următoarele minute, îşi frecă locul lovit, întrebându-se în ce se băgase.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, imediat după micul dejun, Tucker primi un telefon de la Phil.

— Ştii casa aia veche victoriană, din sat, de lângă librărie? îl întrebă Phil. În copilăria noastră a fost un salon de pompe funebre acolo, apoi un magazin de antichităţi.

— Mda. Are cumva vreo legătură cu Jaguar-ul meu?

— Nu, nu, nu. A cumpăat-o Doug Ralston. Îl mai ţii mine pe Doug, nu?

— Sigur. S-a apucat de afaceri cu antichităţi?

— Doug? Nicio şansă. Nu, a transformat casa în club. Mai mult pentru rock popular, dar are şi un saxofonist de jazz, care cântă acolo lunea seara.

— În Hale’s Point există un local de

noapte? se miră Tucker.

— Oricât ţi s-ar părea de incredibil, da. Şi încă un local foarte bun.

— Iar motivul pentru care-mi spui toate astea…? îl încurajă Tucker.

În faţa lui, Harley scoase o revistă din teancul de corespondenţă, văzu coperta şi zâmbi. Tucker ardea de curiozitte să ştie ce anume o făcuse să zâmbească. Apoi clătină din cap. Cui îi păsa? Ce-l apucase?

— Motivul, răspunse Phil, e că formaţia pentru diseară a contramandat angajamentul, ceea ce nu e bine deloc, azi fiind vineri, zi de vârf. Noroc că au program de rezervă, pentru orice ocazie. Pariez că nu ghiceşti în ce constă.

După un moment de gândire, Tucker spuse:

— Nu vorbeşti serios. N-or fi cumva

Rob, Jim şi băieţii ăia ai lor? Nu se poate ca şi acum, după douăzeci de ani, să mai aibă formaţia aia oribilă.

— Mă rog, Jim nu mai e. Urmează dreptul divertismentului, la Los Angeles. Dar Rob şi Larry mai sunt aici. Rob face dreptul ecologist, iar Larry predă istoria în Stony Brook. Cântă împreună ori de câte ori au ocazia. Şi nici nu mai sunt aşa de oribili. Ba chiar, destul de buni. Folk şi blues. Compun chiar şi unele piese proprii. Ce-ar fi să vii diseară şi să-i asculţi? Pe la nouă, să zicem? Va fi ca o reuniune. Şi întreab-o pe Harley dacă nu vrea să vină şi ea.

— Harley, o interpelă Tucker, îndepărtând receptorul de gură, dar nu prea mult, pentru ca Phil să audă totul. Vrei să vii cu mine diseară la un club de rock popular? Ca parteneră a mea?

— Ce naiba, Tucker! chiţăi subţire glasul lui Phil din receptor. Ştii că nu asta am vrut să spun.

După o pauză, Harley ridică din umeri.

— Sigur. Cred că va fi distractiv.

— Excelent. Vom merge până acolo…

Apropiind din nou receptorul de gură, Tucker pronunţă cât putea de clar:

— …cu Jaguar-ul meu cel nou!

Nedumerită, Harley se ridică să ducă teancul de corespondenţă, în timp ce Phil spunea:

— Deştept te mai crezi! Oi fi având tu un Jaguar nou, dar eu am ceva mai grozav decât atât. Am o diplomă în medicină. Sunt doctor! Doctor adevărat, cu salariu de şase cifre! Şi nicio maşină din lume nu se compară cu asta, nici chiar a ta! Nu aşa se cucereşte o fată.

— Şi cum se cucereşte, Phil?

— Cu un teanc de credit carduri gros de să-l ţii în mâini fără să ţi se atingă vârfurile degetelor. Cu Lord & Taylor, Bloomies, Saks, Bergdorf's şi încă un catralion ca ele! A, dar uitasem… Tu nu crezi în credit!

Râse maniacal:

— Fraiere!

— Ştii ceva? replică Tucker. Îmi pare rău pentru tine, aşa că-ţi voi găsi o parteneră. De fapt, am pe cineva în minte. O să mori după ea.

— Cine. Nu cumva Mimi! E drăguţă, da' nu-i genul meu.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc care-i genul tău. Mă pricep de minune la chestiile-astea.

— Tucker, să nu te-apuci să-mi inviţi vreo…

— Acum trebuie să te las. Harley are nevoie de ajutor, cu loţiunea de plajă.

— Tucker…

— Ne vedem diseară.

După ce închise, Tucker căută numărul familiei Tilton în masiva agendă legată în piele neagră a lui R.H., pe care o ştia încă din copilărie.

— Mimi? Tucker Hale. Ascultă, nişte prieteni de-ai mei vor cânta la clubul din sat, diseară. Harley şi cu mine mergem şi ne întrebam dacă n-ai vrea să vii cu noi. Şi aş dori să mai aduci pe cineva…

* * *

O mână îi frământa uşor spatele gol. Harley deschise ochii, pentru a vedea şoldul lui Tucker care stătea aşezat alături, pe pat.

— Deşteptarea, iubito, murmură el. E gata masa.

— Nu-mi zice „iubito”… bombăni Harley, întorcând capul să-l privească.

Reproşul i se opri în gât. Nu putu decât să se hobleze la el, amuţită.

Arăta complet schimbat. Ca un străin.

— Te-ai tuns, constată ea în cele din urmă.

— În sat e o frizerie.

Tucker îşi trecu o mână peste păr. Era tăiat foarte scurt, dar nu chiar soldăţeşte. Avea un aspect atât militar, cât şi arisocratic, ca un tânăr împărat roman.

Ridicându-se, o acoperi pe Harley cu cearşaful şi porni spre uşă, adăugând:

— Sus, puiuţ, şi bagă viteză. Ardeii reci cad greu la stomac.

Regăsindu-şi graiul în timp ce uşa se

închidea în urma lui, Harley răcni:

— Şi nu-mi zi nici „puiuţ”!!!

* * *

Nici nu intraseră bine în club, când un glas bărbătesc profund bubui:

— Tucker Hale, nenorocitule, unde mi-e albumul Grateful Dead?

Un uriaş roşcovan şi bărbos înainta spre ei prin forfota clienţilor.

— N-am la mine niciun album Grateful Dead de-ale tale, Doug. Ţi-am mai spus! mugi şi Tucker.

— Atunci la cine-i?

— Întreabă-l pe Rob.

Lui Harley i se învârtea capul. Probabil că omul acela nu-l mai văzuse pe Tucker de zeci de ani. Şi, din câte-şi dădea seama, tocmai reluaseră o ceartă veche,

întreruptă în perioada adolescenţei.

— Hai să-l întrebăm! tună uriaşul, făcându-le semn să-l urmeze într-o cameră din dos, unde atârna un candelabru de cristal sub tavan, semn că înainte fusese o sufragerie.

În colţ, pe o mică estradă cu un pian, doi bărbaţi, unul blond, celălalt brunet, probau microfoanele.

— Rooob!!! urlă Doug, iar blondul ridică privirea, zâmbind cu gura până la urechi când îl văzu pe Tucker. La tine-i albumul meu Grateful Dead?

Rob clipi din ochi.

— Mda… Credeam că ştiai.

Doug se opri locului.

— Ţii la ţine de douăzeci de ani albumul meu Grateful Dead şi credeai că ştiam?

— E un album bun, răspunse Rob, în

timp ce cobora de pe estradă împreună cu brunetul. Voiam să ţi-l dau înapoi.

Tucker îi dădu lui Doug un pumn în umăr.

— Nu crezi că-mi datorezi o scuză?

— Ba pe dracu'! se enervă Doug. Nu mai dai şi tu o veste douăzeci de ani în cap, nimica nu-ţi datorez!

El şi Tucker se măsurară un moment cu privirea, apoi izbucniră în râs şi se îmbrăţişară.

— Băi japiţă, ce dor mi-a fost de tine! hohoti Doug.

În timp ce Tucker se îmbrăţişa şi se bătea pe spate cu ceilalţi doi, apăru şi Phil. La vederea lui, Tucker o trase pe Harley spre el, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri.

— Harley Sayers, ei sunt Doug, Rob şi Larry. Pe domnul doctor Zelin îl ştii deja.

Acum toţi cred că sunt iubita lui, îşi spuse Harley, analizând ideea. Iubita lui Tucker Hale… Inima începu să i se zbuciume în piept.

Phil îl măsură pe Tucker cu privirea, din creştet până-n tălpi.

— Încerci să-ţi schimbi imaginea? Asta-i cea mai cazonă tunsoare pe care-am văzut-o în viaţa mea.

— M-am apucat iar de înot, răspunse Tucker, iar părul scurt îmi măreşte mobilitatea. Vreau să am viteză.

Cu o privire spre Harley, adăugă:

— Mare viteză.

Harley se întrebă dacă observase cineva cum roşea, în timp ce Rob şi Larry îşi reluară pregătirile, iar Doug îi conduse la o masă mare, de lângă scenă. Acolo, Harley comandă ceai cu gheaţă, Tucker ceru bere, iar Phil, o Bloody Mary.

Clubul se umplu repede şi, nu peste mult, candelabrul se stinse, înlocuit de reflectoarele care luminau mica platformă din colţ. Rob şi Larry cântară o serie de melodii populare lente, Rob la chitară, iar Larry la pian. La pauză, li se alăturară şi ei la masă.

Tucker stătea într-o parte a lui Harley, iar Phil în cealaltă, aplecându-se şi punându-i mereu mâna pe braţ în timp ce vorbea. Poate că Tucker a avut dreptate, îşi spuse Harley la un moment dat. Poate că i-am stârnit interesul lui Phil, la urma urmei.

Deodată, Tucker anunţă:

— Ia uitaţi cine-a venit!

Mimi, Jamie, Brenna şi o femeie blondă se apropiau de ei.

Brusc, ca şi cum s-ar fi fript, mâna lui Phil se retrase de pe braţul lui Harley.

Oare asta ce mai însemna?

Începură să facă prezentările, dar nimeni nu era prea sigur cine pe cine cunoştea, iar identitatea blondei rămase un mister pentru Harley. Tucker o îmbrăţişă, spunându-i:

— Îmi pare atât de bine că te văd!

— Şi mie, răspunse femeia. Mă bucur că i-ai spus lui Mimi să mă aducă.

I-a spus lui Mimi s-o aducă? se întrebă Harley, simţind un junghi de gelozie. Blonda părea să aibă cam aceeaşi vârstă cu Tucker şi arăta de-a dreptul frapant. Îi salută pe Rob şi Larry, dar nu-i dădu atenţie lui Phil – Harley având impresia că-l ignora intenţionat.

— Harley Sayers, spuse Tucker, aş vrea să cunoşti o veche prietenă a mea, Kitty Zelin – soţia lui Phil.

— Kitty Acton-Kemp, îl corectă

blonda, întinzându-i mâna lui Harley, în timp ce Phil îi arunca lui Tucker o privire ucigătoare. Mi-am reluat numele de fată.

Chiar atunci apăru Doug, arătând spre mulţimea din jur.

— Localnicii au început să se agite, băieţi, le spuse el lui Rob şi Larry. Ce-aţi zice de încă o serie?

— Vine şi Tucker? întrebă Rob. Hai, ca pe vremuri!

Tucker clătină din cap.

— Aş avea nevoie de o chitară.

— Am una în spate, spuse Doug.

— Cu douăşpe corzi?

— Cu douăşpe.

Dându-şi ochii peste cap, Tucker murmură:

— Nu ştiu de ce am impresia că mi s-a întins o cursă…

Cu scaunul într-o mână şi bastonul în

cealaltă, urcă pe scenă, unde se sfătui încet cu Rob şi Larry, pe când Doug pleca să aducă chitara.

În timp ce Tucker îi făcea lui Larry o demonstraţie la pian, Doug luă microfonul din suport, adresându-se auditoriului:

— Dacă mai aveţi răbdare câteva minute, astă seară avem pentru dumneavoastră o surpriză, pe nume Tucker Hale. Oricine s-a-nvârtit prin Greenwich Village acum douăzeci de ani l-a auzit, probabil, cântând împreună cu Chet Madison. Au prezentat recitaluri importante la „The Bitter End” şi „The Bottom Line”. Ţin să se ştie că Tucker e singurul pe care l-am cunoscut în viaţa mea în stare să refuze efectiv un contract de înregistrare.

Din public se înălţară murmure.

— Mi-a spus că are nişte materiale

noi compuse de el, întrucât în ultima vreme are mai mult timp liber. În câteva minute, vom vedea dacă sunt bune de ceva.

Puse microfonul la loc, coborî de pe estradă şi trecu în spatele lui Harley. Aceasta întoarse capul spre el, întrebându-l:

— Tucker a refuzat un contract pentru un disc? Mie mi-a spus că nu s-a legat… Nu ştiam că i s-a oferit chiar un contract.

Uriaşul se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

— Din câte ştiu eu, Chet a fost cauza, Ceea ce nu mă surprinde. Tipul ăla a fost întotdeauna cu probleme.

— Nu era bun prieten cu Tucker?

— Prieten? Da. Bun?

Clătină dincap.

— N-a făcut decât să-l tragă în jos, iar Tucker, din păcate, nu s-a împotrivit.

— Nu înţeleg, spuse Harley. Ce s-a întâmplat?

— Ştii că s-au lăsat de şcoală şi au fugit de-acasă în acelaşi timp.

Harley dădu din cap.

— Pe urmă, au cântat împreună în Village. Au început să facă valuri. Într-o seară, un om de la „A & – R” le-a văzut numărul.

— „A & – R”?

— Înseamnă „artişti şi repertoriu”. Umblă prin cluburi, în căutare de noi talente pentru marile case de discuri. Oricum, ăsta l-a luat pe Tucker deoparte şi s-a oferit să finanţeze o demonstraţie – primul pas spre semnarea contractului – dacă renunţa la Chet. A zis că Chet nu era de aceeaşi valoare, lucru perfect adevărat,

şi că Tucker s-ar fi prezentat mult mai bine cu un număr solo.

Ridică din umeri.

— Tucker n-a primit. Din loialitate pentru Chet, a respins oferta, gândindu-se că mai devreme sau mai târziu cineva îi va angaja pe amândoi. Până la urmă, s-au lăsat de cântat şi s-au dus la Miami. Peste doi ani, Tucker şi-a cumpărat avionul şi pe urmă… Mă rog, cred că ştii ce s-a întâmplat după asta, încheie el, clătinând din cap.

— Nu prea ştiu, răspunse Harley. Am auzit că s-a întâmplat ceva, dar…

Alături, Phil îşi drese glasul, iar Harley întoarse capul, tocmai la timp pentru a-l vedea clătinând negativ din cap spre Doug. Acesta se ridică.

— Mă duc să văd dacă-s gata băieţii.

— Spune-mi, insistă Harley.

Doug ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Atunci Harley se întoarse spre Phil, care îi făcea semn ospătăriţei.

— Harley, îţi comand o Bloody Mary. Cea mai bună pe care-ai băut-o-n viaţa ta, garantat!

— Phil, spune-mi ce s-a întâmplat la Miami.

— Şşşş, şopti el, în timp ce candelabrul se stingea. Începe spectacolul.

Cei trei bărbaţi se pe scenă îşi ocupară locurile, Larry la pian, iar Rob şi Tucker pe scaune de lemn, cu chitarele. Glasul lui Doug umplu sala:

— Doamnelor şi domnilor, Tucker Hale!

Se auziră câteva aplauze politicoase. Când Tucker dădu din cap spre Rob şi

Larry, aceştia începură să improvizeze un acompaniament, conferind profunzime şi complexitate melodiei sentimentale pe care o cânta el la chitară. Apoi, Tucker atacă partea vocală.

Cântând, glasul lui avea aceeaşi răguşeală voalată ca atunci când vorbea, dar interpreta versurile cu atâta emoţie reţinută, încât rezultatul era fascinant.

Când melodia se sfârşi urmă un moment de tăcere, ca şi cum toţi cei din club şi-ar fi tras respiraţia, după care izbucniră aplauze tunătoare, pe care Tucker păru să le găsească destul de jenante.

Urmă o melodie mai variată şi mai complexă. Publicul fu la fel de entuziast, iar Tucker se arătă din nou intimidat. În timp de aplauzele se stingeau, spuse în microfon:

— Şi ultimul cântec…

Publicul gemu într-un glas.

— Nu eu l-am compus, continuă Tucker. E un blues vechi, pe care Rob, Larry şi cu mine obişnuiam să-l cântăm împreună.

Cântecul era vioi, nostim şi foarte deocheat. Oamenii începură să aplaude în ritmul muzicii, chiuind la versurile deosebit de picante, până când Tucker, într-o sincronizare perfectă cu ceilalţi doi, puse accentul final, cu o înfloritură.

Aplauzele explodară de peste tot, mulţi spectatori ridicându-se în picioare.

— Yeahhh! mugi Doug.

— Biiis! strigau alţii.

Tucker răspunse clătinând uşor din cap. Îşi puse chitara jos şi-şi luă bastonul, după care se uită pentru prima dată drept în public, căutând până întâlni ochii lui

Harley, care nu-şi ascundea mândria. Zâmbind, îl felicită cu o înclinare a capului, iar Tucker zâmbi şi el. În acel moment, Harley simţi o legătură caldă şi intimă între ei, ca şi cum ar fi fost singurii oameni prezenţi în toată încăperea.

Înainte de a apuca să scoată o vorbă, îl văzu pe Doug punând o mână cărnoasă pe umărul lui Tucker, care cobora de pe scenă.

— Bravo, dom’le! Nu ţi-ai ieşit din mână! Pot să te înscriu pentru vinerea? Vei sta aici toată vara, nu?

Tucker îşi rezemă braţul pe spătarul scaunului lui Harley, atingându-i uşor spatele.

— Mda, rămân până se-ntoarce R.H. Şi am să cânt vinerea la tine. Cu mare plăcere.

În timp ce Doug se retrăgea, Mimi şi

Kitty plecară spre toaletă. Phil profită de ocazie ca să şuiere:

— Tucker, fir-ai tu al dracului să fii, ce ţi-ai pus în cap, de-ai chemat-o pe Kitty aici? Ce, ea vrei să fie partenera mea?

— Ţi-am spus că e pe gustul tău, replică Tucker. Aţi stat de vorbă cât de cât?

— N-am mai văzut-o de şase luni! mârâi Phil. Despre ce naiba să vorbesc cu ea?

— Întreab-o dacă n-are nevoie de baloane cu heliu.

Harley habar n-avea despre ce baloane cu heliu era vorba, dar Phil păru să înţeleagă. Clătină din cap şi rămase îmbufnat.

Rob şi Larry mai cântară o serie de melodii, iar reprezentaţia se termină pe la ora unu noaptea. Harley şi Tucker îi

urmară pe Mimi, Jamie, Brenna şi Kitty pe trotuar, în răcoarea de-afară.

Tucker lăsă ridicată capota Jaguar-ului. Parcurseră drumul până acasă într-o tăcere plăcută, până când ajunseră pe alee, iar Tucker frână şi opri motorul. Întorcându-se spre Harley, o întrebă:

— Te-ai simţit bine în seara asta?

Harley dădu din cap.

— A fost extraordinar. Tu ai fost extraordinar. N-aveam idee că eşti un cântăreţ atât de bun.

În maşină era întuneric, iar Tucker o privea cu ochi imenşi, în care se citea aceeaşi sfială de pe scenă.

— Îţi mulţumesc.

— Doug mi-a spus despre Chet şi contractul pentru disc. Îmi pare foarte rău că n-a ieşit.

Un moment, Tucker privi înainte,

prin parbriz. Apoi se întoarse din nou spre ea:

— Şi ce ţi-a mai spus Doug?

Harley îi susţinu privirea.

— Nu mi-a spus ce s-a întâmplat la Miami, dacă la asta te referi.

Lipsa oricărui răspuns îi confirmă că aşa era.

— Dar aş dori să ştiu. Aş vrea să-mi spui tu.

Tucker tăcu din nou, îngândurat, o bună bucată de vreme.

— Până când m-am întors aici, nu m-am mai gândit la Miami ani de zile. Nici n-am mai vorbit despre cele întâmplate atunci. Prefer aşa.

Înţelegând că n-o refuzase direct, Harley insistă:

— Orice-ar fi fost, nu crezi că aş înţelege?

— Drept să-ţi spun, nu. Şi mie încă mi-e greu să înţeleg. Eşti foarte inteligentă, dar şi foarte tânără şi… Nu vreau să te jignesc, dar ai obiceiul să judeci. Iar eu…

Întinse o mână, mângâindu-i tâmpla.

— …Ţin la părerea ta despre mine.

Apoi, ridică din umeri.

— Nu ştiu de ce, dar n-am ce face.

Harley dădu din cap.

— Bine.

Luând-o de mână, Tucker o conduse în casă. Înăuntru, îşi luară rămas bun la baza scării, apoi se duseră fiecare în camera sa.

Capitolul 9

În timp ce Harley ştergea ultimele

vase rămase de la cină, Tucker deschise frigiderul şi scoase sticla de şampanie pe care o ţinea la rece de peste două săptămâni.

Harley făcu ochii mari.

— Vrei să spui că voi afla în sfârşit pentru ce ai luat şampania asta?

— Da, să trăiţi. Şi n-ar strica să iei ceva mai gros pe tine. Vreau să coborâm pe plajă, ca să închinăm un pahar sărbătoresc, iar noaptea e cam rece.

Îl privi încruntată.

— Ia stai puţin. Nu poţi coborî pe plajă. N-ai mai trecut pe-acolo niciodată, de când te-ai întors.

Tucker ridică din umeri.

— Am de gând să încerc. Cred că acum sunt în stare.

— Şi înotul nostru de seară? Mă mir că vrei să sărim peste el.

Zâmbind, Tucker răspunse:

— N-o fac cu dragă inimă, dar în seara asta prefer plaja.

— Bine, dar…

— Ascultă, ştiu că-ţi vine greu să fii spontană…

— Nu mi-e greu deloc!

— Atunci, dovedeşte-o.

— Aşteaptă-mă zece minute, să-mi iau nişte blugi şi un pulover.

Peste zece minute, coborau pe scara de bolovani spre plajă. Tucker renunţase la baston şi la ţigări, era întremat, rapid şi fericit – iar pentru toate astea, lui Harley trebuia să-i mulţumească. Cu gândul la ea, îşi aminti de pacheţelul din buzunarul jeanşilor. Îl bătu uşurel cu palma, pentru a se asigura că era acolo.

Nişte chicoteli dinspre pâlcul de brazi dintre plaja familiei Hale şi cea a

Tiltonilor le atraseră atenţia. O văzură pe Brenna, complet goală, alergând spre apă. Jamie, şi el gol, o urmă şi, ajungând-o din urmă, o trânti pe nisip. Când îşi dădură seama că erau priviţi, o luară la fugă înapoi spre brazi, cu ţipete ascuţite.

Din seara când Tucker cântase pentru prima oară la club, deveniseră inseparabili. Phil renunţase şi el să se mai ţină după Harley, din momentul când îşi revăzuse soţia. Totuşi, renunţa să-şi calce pe mândrie, dându-i lui Kate posibilitatea de a-l ierta, aşa că mariajul lor continua să stea sub semnul îndoielii.

Tucker o conduse pe Harley până la o oarecare distanţă, unde întinse pe jos o pătură, făcu alături un foc şi, spre încântarea lui Harley, scoase din rucsac câteva obiecte de cristal vechi – un bol, o vază şi două cupe de şampanie, toate

învelite în prosoape de vase ca să nu se spargă. Umplu bolul cu cireşe şi piersici, iar vaza cu levănţică de lângă zidul de piatră. După ce destupă şampania, umplu paharele şi, aşezându-se lângă Harley, îi întinse unul. Lumina focului scânteia în cristal, reflectându-se în ochii ei.

— Nu crezi că e timpul să-mi spui şi mie ce sărbătorim? întrebă ea Cred că e ceva foarte important, dacă ai coborât până aici. Nu ţi-a putut fi prea uşor.

Tucker răspunse:

— Sărbătorim faptul că am putut coborî până aici, chiar dacă nu mi-a fost uşor. Sănătate!

Ridică paharul. Harley, cu un zâmbet neîncrezător, i-l atinse cu al ei. Răsunară ca doi clopoţei.

Apoi, Harley luă o sorbitură.

— Să ne înţelegem. Ai coborât până

aici ca să sărbătorim faptul că ai putut coborî până aici?

— Da. Locul ăsta e foarte deosebit pentru mine. Când eram mic, îmi petreceam mult timp aici. Făceam focuri, dormeam noaptea sub cerul liber, mă gândeam la tot felul de lucruri, mă întrebam ce-mi rezervă viitorul. Am vrut să te aduc şi pe tine aici.

În ochii lui Harley se oglindea pâlpâirea jucăuşă a flăcărilor. Înghiţi în sec.

— Îţi mulţumesc.

— Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumească. Dacă nu erai tu, probabil că niciodată n-aş mai fi văzut locul ăsta. Dacă nu erai tu… Doamne, dacă nu erai tu, acum aş fi fost din nou în Alaska, dorindu-mi să fiu aici, înecându-mă cu fum de ţigară şi târându-mă de colo-colo în

baston. Aşa că îţi mulţumesc.

O luă de bărbie şi, încet, îi ridică faţa spre a lui. O sărută uşor, cu grijă. Apoi, punând paharul pe nisip, lângă pătură, scoase din buzunar punguţa de catifea neagră. Luă mâna liberă a lui Harley şi i-o puse în palmă.

— Vreau să primeşti asta de la mine.

Harley îşi lăsă şi ea paharul jos. Fără să clipească, îl întrebă cu o voce ascuţită, ca de copil:

— Ce e?

— Deschide-o.

Cu mişcări ezitante, Harley desfăcu gura pungii, legată cu un şiret auriu, şi scutură conţinutul în palmă. Când îşi dădu seama ce ţinea acolo, se îndreptă de spate, trăgând brusc aer în piept.

— Tucker! Cerceii mamei tale!

— Vreau să fie ai tăi.

Harley ridică un cercel. I se legăna greu sub degete, un ciorchine de rubine înconjurate cu aur filigranat.

— Sunt… sunt vechi de patru sute de ani!

— Probabil aproape cinci.

— Nu-i pot primi, spuse ea cu convingere, punându-i la loc în săculeţ.

— Iar eu nu-i iau înapoi, răspunse Tucker. Încearcă-i. Vreau să te văd cu aur şi rubine lângă piele.

Harley îl privi lung.

— Cui îi aparţin?

Încântat de reacţia ei, Tucker se culcă alături, sprijinindu-se într-un cot.

— Ţie.

— Nu, nu, vreau să zic…

— Am moştenit toate bijuteriile mamei mele. Mi le-a lăsat mie, prin testament. Au petrecut ultimele trei

decenii într-un seif de la banca din sat.

— Şi n-ai vrut să le scoţi de-acolo niciodată?

— Ce să fac cu ele?

— Să le vinzi unui muzeu. Cred că valorează o avere.

— N-aş vinde niciodată bijuteriile mamei mele. Chet a încercat să mă convingă, când am plecat de-acasă. Simpla idee îmi făcea rău.

— Atunci, donează-le. Sau împrumută-le, pentru expoziţii. Pariez că oamenii de la Metropolitan ar da orice ca să pună mâna pe colecţia asta.

Tucker căzu pe gânduri.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Poate c-am să le împrumut, cândva.

Luă săculeţul şi-l introduse la loc în buzunarul din faţă al jeanşilor.

— Cu excepţia cerceilor. Sunt ai tăi,

indiferent dacă-i vrei sau nu.

Îşi alese cu grijă următoarele cuvinte, urmărindu-i atent reacţia, când îi spuse:

— Dar pe celelalte s-ar putea să le iau cu mine… când am să plec.

Ochii ei îl săgetară scurt, o clipă, după care se îndreptară spre foc.

— Mi se pare mai înţelept. Să le ai aproape. Sunt sigură că şi în Alaska sunt seifuri de depozit.

— Nu mă îndoiesc, dar nu ţin neapărat să mă întorc acolo. M-am mutat în Alaska fiindcă era locul cel mai îndepărtat de Florida unde puteam ajunge fără să ies din ţară. S-ar putea ca acum să fiu gata să stau undeva la mijloc.

— Ca de pildă?

Tucker mai bău puţină şampanie, privind-o peste buza paharului.

— Nu mi-ar displăcea în Long Island.

Îl privi lung.

— Cu ce te-ai ocupa aici? Tot cu avioanele?

— M-am săturat de avioane, deocamdată, răspunse Tucker clătinând din cap.

— Atunci ce, dacă nu muzica? Să conduci motostivuitorul? Să peticeşti acoperişuri?

Tucker lăsă paharul jos şi se întinse pe spate, cu mâinile împreunate sub cap.

— Poate-am să-mi cumpăr un iaht şi-am să pornesc cu el în jurul lumii, ca să meditez.

— Mmmm…

Cu coada ochiului, îl văzu privind-o.

— N-ar strica, dacă reuşeşti.

Un timp, îşi băură şampania în tăcere. Când paharele li se goliră, Tucker

le umplu din nou.

— Nu cred că e bine, spuse Harley. Nu prea ţin la băutură. Riscăm să-ţi adorm în braţe.

— Nici eu nu prea beau, recunoscu el. Alcoolul şi pilotajul nu fac casă mai bună decât alcoolul şi şofatul. Ba poate chiar mai rea.

— Nu băuseşi când ai avut… când te-ai prăbuşit cu avionul. Nu-i aşa?

— Nici mort. N-am zburat niciodată sub influenţa alcoolului. Prăbuşirea n-a avut nicio legătură cu băutura. Mai mult cu ghinionul. Un mare ghinion…

Când o privi, Harley întoarse capul, frecându-şi braţele.

— Ţi-e frig? o întrebă el.

— Puţin.

Tucker luă a doua pătură şi o desfăcu.

— Vino aici. Aşază-te lângă mine.

Înveli umerii amândurora cu pătura, apoi o cuprinse pe Harley în braţe.

— Un mare ghinion… murmură Harley, ca şi cum acele cuvinte i s-ar fi întipărit în minte.

— Şi o vreme îngrozitor de urâtă, completă Tucker cu un oftat prelung. Dar au mai fost şi alte probleme. Erori tehnice pe care nu le-ar fi putut anticipa nimeni, şi-n plus zburam noaptea, ceea ce nu e niciodată prea uşor. Făceam o cursă de rutină, cu marfă, între Anchorage şi Fairbanks. Ai auzit de Muntele McKinley?

Harley dădu din cap.

— Doar o zvârlitură de băţ. Şi deodată, a început un viscol. Complet neprevăzut. Vânt puternic, vizibilitate zero. M-am pomenit cu burta avionului frecându-se de vârfurile copacilor. Cred că

am lovit muntele într-un unghi destul de redus – nu frontal, altfel nu mai eram acum aici, să-ţi povestesc. Avionul s-a rostogolit, fuzelajul s-a rupt, încărcătura s-a împrăştiat peste tot. Până la urmă, s-a oprit pe un mic platou dintre brazi.

Întorcând capul spre el, Harley îl întrebă:

— N-ai putut să ieşi, să chemi în ajutor?

— A, nu. Nicio şansă. Toată partea stângă a carlingii se făcuse praf, odată cu partea mea stângă. Ieşeau din mine bucăţi de metal şi sticlă.

O simţi înfiorându-se şi o cuprinse şi mai strâns.

— Eram prins acolo ca un fluture în insectar.

— La aparatul de radio nu puteai ajunge?

— Ba da, dar nu mai funcţiona.

— Şi ce-ai făcut?

— Am privit ninsoarea, cum intra prin parbrizul spart. Îngropa încet tot avionul. Ştiam că dimineaţa n-avea să se mai vadă nimic. Nicio şansă să mă mai găsească. Hemoragia nu era prea gravă, dar durerea, da. Am încercat să mă gândesc la altele, la orice, numai nu la durere, la frig şi la faptul că urma să mor. Cel mai mult m-am gândit la tata.

Îşi dădu seama că în acel moment îl numea pentru prima oară pe tatăl lui, în ani de zile, şi altfel decât R.H.

— Ai rămas conştient tot timpul?

— Nu, până la urmă am leşinat, şi m-a trezit zgomotul unei lopeţi frecându-se de parbriz. Când am văzut o faţă uitându-se la mine şi zâmbindu-mi, mi-am dat seama că până la urmă tot mă găsiseră.

Nu mai ţin minte, dar pe urmă mi-au spus că am cerut o ţigară, înainte de a leşina din nou. Mi-am revenit la spital, peste o săptămână.

— Ai zăcut fără cunoştinţă o săptămână întreagă?

— Mai mult sau mai puţin. Mi-au spus că mi-am revenit la un moment dat, dar nu-mi mai amintesc. În primele două zile au crezut că aveam să mor şi voiau să-mi anunţe rudele. Mi-au întrebat prietenii, piloţii, dar nu ştiau nimic. Nu mă apropiasem de niciunul dintre ei destul de mult ca să le spun cine era tatăl meu, sau unde locuisem. Mi-am imaginat înmormântarea, dacă s-ar fi ajuns până acolo. O mică ceremonie convenţională într-un salon de pompe funebre din Seward, cu vreo duzină de oameni – piloţii mei, câţiva amici, tipi cu care mă

învârteam. Ar fi spus: „Ce băiat bun a fost Tucker Hale şi ce noroc avem că a păţit-o el şi nu noi!” N-ar fi plâns nimeni.

Harley murmură ceva. Păreau să fie cuvintele:

— Aş fi plâns eu.

Pe Tucker îl cuprinse dorinţa, dar nu numai atât... Nu era numai simpla dorinţă fizică, pe care o simţise de-o mie de ori înainte. Dorea s-o simtă pe Harley sub el şi în jurul lui. Dorea să facă şi el parte din ea voia să se piardă într-însa. În acel moment, numai cu un mare efort de voinţă reuşi să n-o culce pe pătură, pentru a face dragoste cu ea.

Închise ochi o vreme, ascultând ritmul liniştitor al valurilor. Spuse încet:

— În spital, m-am gândit mult. Nimic nu mai contase pentru mine, de foarte multă vreme. Pe urmă, am pierdut avionul,

iar lucrurile au început să conteze. Oamenii… tatăl meu… M-am întors aici, fiindcă orice-ar fi făcut şi ce nu, este totuşi tatăl meu. Contează pentru mine. Iar acum… Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar… contezi şi tu. Contezi mult. Cred că m-am… cred că te…

Clătină din cap.

— Niciodată nu i-am mai spus unei femei aşa ceva. Mi-e greu. Cum fac oamenii? Ajută-mă, Harley. Spune-mi că vrei s-o spun.

Respiraţia ei era foarte regulată. Îi simţi trupul cald şi îngreunat lângă al lui.

— Harley?

Adormise. Îl prevenise că putea să se întâmple asta. Tucker o sărută pe creştetul capului.

Şi acum? S-o trezească? Nu-l lăsa inima. Şi în niciun caz n-o putea duce în

braţe acasă. O culcă pe pătură, cu grijă, o întoarse pe-o parte şi-şi potrivi trupul masiv lângă al ei, ca două linguri, sub pătură. N-ar fi fost prima oară când îşi petrecea noaptea pe plaja aceea – chiar în acel loc, de fapt. Dar era prima oară când avea pe cine să ţină în braţe în timp ce dormea.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, spre prânz, Harley închidea şi deschidea sertarele biroului lui R.H., căutând alene timbre, preocupată de trei subiecte contradictorii: bucuria caldă de a se fi trezit din somn pe plajă în braţele lui Tucker, greţurile şi durerile primei mahmureli din viaţa ei şi conştiinţa faptului că peste două zile

trebuia să plătească telefonul.

Ajunse la un sertar care conţinea un album fotografic cu monogramă, pe acre îl ridică fără să-l deschidă. Dedesubt se afla un ziar îngălbenit de vreme, împăturit la un anumit articol. Acesta era ilustrat de fotografia a doi poliţişti încadrând un tânăr cu mâinile în cătuşe.

Tânărul era Tucker.

Harley clipi din ochi de câteva ori, încercând să-şi limpezească vederea şi mintea. Tucker în cătuşe.

Scoase ziarul din sertar. Era un număr vechi din Miami Herald, având prinsă pe margine cu o agrafă o carte de vizită cu inscripţia: „Charles Madison jr., avocat” şi o adresă de pe Wall Street. Urma un mesaj scris cu stiloul, început pe faţa cărţii de vizită şi continuându-se pe verso: „R.H.

— Mi-a trimis-o un prieten din Florida. Citeşte-o. Sper să te vindece de ideea că Chet al meu are o influenţă proastă. – C.M”.

Titlul cu litere groase de deasupra articolului proclama:

AGENŢII FEDERALI ÎMPOTRIVA CONTRABANDIŞTILOR DE DROGURI

Tucker Hale, douăzeci de ani, a fost arestat azi la orele 05:30 a.m., şi inculpat pentru transport de cocaină şi marijuana…

Cu un gol în stomac, Harley simţi că se sufoca. Alergă la fereastră şi încercă să respire adânc, gâfâind.

Apoi parcurse în grabă articolul, după care îl citi din nou, mai încet. Descria felul cum, după miezul nopţii,

agenţii federali de pe o vedetă de patrulare din largul coastelor statului Florida observaseră şapte pachete de plastic aruncate în apă dintr-un avion Piper Comanche.

Agenţii au interceptat drogurile în momentul când erau încărcate într-o şalupă de un complice încă neidentificat. Complicele a tras asupra vedetei, fiind ucis în schimbul de focuri care a urmat. Avionul a fost localizat peste două ore pe aeroportul Opa-Locka din Miami. Ca proprietar era înregistrat Tucker Hale. Agenţii, însoţiţi de poliţia comitatului Dade, s-au prezentat la domiciliul domnului Hale, iar acesta împreună cu colocatarul său, Charles Madison al III-lea, au fost duşi la secţie pentru a fi chestionaţi. În urma unui interogatoriu

prelungit, domnul Madison a fost eliberat, iar domnul Hale a fost arestat şi luat în custodie.

Capul lui Harley pulsa de durere, ca şi cum ar fi fost strâns într-o pereche de mâini gigantice. O mişcare dincolo de fereastră îi atrase atenţia: Jaguar-ul negru sosise pe alee. Tucker coborî, cu o pungă de covrigi.

Harley trânti fereasta şi reveni la birou, ca să pună ziarul în sertar.

Când ridică albumul, observă încă ceva dedesubt, alt ziar împăturit, cu cartea de vizită a tatălui lui Chet prinsă pe el. Titlul articolului anunţa:

TUCKER HALE, GĂSIT VINOVAT DE TOATE CAPETELE DE ACUZARE

Valoarea drogurilor la vânzare: 1,2

milioane dolari

Se aşteaptă condamnarea la pedeapsa maximă

Fotografia îl reprezenta pe Tucker în costum, tuns scurt. Îl înconjurau alţi bărbaţi în costume, cu toţii coborând treptele unui tribunal. În jur se îmbulzeau reporteri, cu aparatele foto în mâini sau întinzându-şi microfoanele spre Tucker. Acesta nu-i lua în seamă, privind drept înainte, cu o demnitate stranie în acele împrejurări.

Auzindu-l pe Tucker în hol, Harley puse primul ziar la loc şi închise sertarul.

Tucker apăru în uşă, deschizând punga.

— Ştiai că se fac covrigi cu afine? Nu mi-ai spus de care-ţi plac, aşa că am luat din toate soiurile.

Peste imaginea lui se suprapuse cea cu cătuşele la mâini. Harley întoarse capul, rezemându-se de birou.

Tonul lui Tucker deveni mai blând.

— Ce s-a întâmplat? Eşti tot mahmură?

Cu ochii închişi, Harley clătină din cap.

— Doctorul Hale recomandă un covrig cu mac şi brânză cremă, urmat de cât mai multe lungimi de bazin, ca să elimini toxinele din organism. Am înotat şi mă simt grozav.

Ce frumos, îşi spuse ea. Ce frumos că te simţi grozav, în timp ce-n mine se răzvrăteşte totul!

— Nu pot mânca, reuşi ea să murmure.

— Nimic?

Îl simţi punându-i o mână pe spate.

— Zău că te-ai simţi mai bine dacă…

Harley deschise ochii.

— Prefer să mă culc.

Îi dădu mâna la o parte şi ieşi din cameră, lăsându-l să privească nedumerit pe urmele ei.

* * *

Harley înota de zece minute, pe spate, relaxându-se, când auzi un sunet dinspre capătul bazinului. Surprinsă, se încordă ca un arc, începând să calce apa.

— Credeam că te-ai dus la culcare, spuse Tucker, scoţându-şi mocasinii.

Îşi impuse să-i răspundă calm.

— Acum mă simt mai bine.

— Serios? zâmbi el. Atunci n-ai să te superi dacă-ţi ţin companie. Nu-mi poţi refuza şansa de a lua marele premiu.

Îşi aruncă tricoul şi, numai în şortul kaki, intră în apă.

Lui Harley îi vâjâia sângele în urechi. Bine, îşi spuse ea, să terminăm odată. Trăgând adânc aer în piept, îl întrebă:

— Eşti gata?

— Mai gata ca oricând. În seara asta sunt cu adevărat gata.

Harley îi dădea cam cincizeci la sută şanse.

— Mă simt rapid.

Poate şaizeci. Cel mult.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră. Orice-ar fi, nu-l lăsa să te prindă.

— Unu… doi… trei… START!

Hai, hai, hai, hai, hai!

Harley se repezi înainte, ca fulgerul, fără să gândească. Dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, hai, hai, hai, hai, hai! îl auzea în urma ei, cu mişcări rapide şi puternice. Inima îi

bătea în panică, precum a unui animal fugărit. Tucker se apropia. Simţea turbulenţa apei, imediat după ea. Înota fluture? îşi imagină trofeul din camera lui, cu inscripţia Tucker Hale, 200 metri fluture, locul întâi…

Două mâini mari îi cuprinseră talia cu o fracţiune de secundă înainte de a atinge marginea bazinului. A reuşit! Nu, nu, nu, nu…

Adunându-şi toate puterile, îl împinse, se răsuci în loc şi sări pe margine, înainte ca Tucker s-o poată opri.

O urmă imediat, nedumerit.

— Harley? Ce s-a întâmplat?

Fără să-i răspundă, Harley îşi luă halatul de pe şezlong şi îl îmbrăcă.

— Haide, Harley, vorbeşte-mi.

Încercă să plece, dar Tucker trecu în faţa ei, apucând-o de braţ. Încercă să se

desprindă, dar strânsoarea lui deveni şi mai puternică.

— Nu-mi veni cu de-astea, Harley. Explică-mi. Ce s-a întâmplat?

Harley îi evită ochii mari şi căprui.

— Nimic… numai că nu vreau… o asemenea relaţie. Nu vreau, pur şi simplu.

— Văd şi eu că nu vrei. Poţi să-mi spui de ce?

— Ascultă, ştiu că am avut o înţelegere…

— Las-o-ncolo de-nţelegere. Aici nu e vorba de nicio înţelegere. E vorba de tine şi de mine.

Îndreptându-şi spatele, Harley îi răspunse:

— Între „tine şi mine” n-a fost niciodată nimic. Şi nici nu va fi.

— Şi-atunci, ce s-a întâmplat toată vara? Ai ceva împotrivă să-mi spui?

Îl privi în ochi.

— Toată vara am fost dusă de nas. Asta s-a întâmplat.

— Ce?

— Dar acum s-a terminat.

— Harley, nu înţeleg…

— Nu te mai osteni. S-a terminat.

Îl ocoli şi intră în casă, unde alergă în camera ei, închise uşa şi o încuie, după care se ghemui pe pat, tremurând din cap până-n picioare.

* * *

Pe terasă era întuneric. Harley se ridică şi ascultă un minut, nemişcată; linişte. Deschizând cu grijă uşa, porni pe hol spre baie, îşi aruncă halatul şi costumul pe duşumea şi făcu un duş lung, fierbinte.

Când reveni în cameră, cu părul ud pe spate, înfăşurată numai într-un prosop, încremeni în uşă.

Tucker stătea lângă scrin, unde tocmai căuta prin sertarul de sus. Când o văzu, ridică privirea, apoi închise sertarul şi-l deschise pe următorul.

— Ce cauţi? întrebă Harley.

— Ţigările.

— Nu poţi vorbi serios. N-ai mai fumat de şase săptămâni. Ai să te-apuci din nou acum?

— Mi-am pierdut motivaţia de a mă lăsa de fumat.

— Nu vrei să mai fi sănătos?

Tucker trânti sertarul şi smuci altul.

— Nu pentru sănătate m-am lăsat, ci pentru tine. Mi-am dat toată silinţa pentru tine. M-am schimbat complet. M-am reinventat, numai pentru tine. Şi, în tot

timpul ăsta, te-am aşteptat. Şase săptămâni am păstrat distanţa şi să nu crezi nicio clipă că mi-a fost uşor.

Închise sertarul şi o privi.

— Am crezut c-ai înţeles de ce mi-am dat atâta osteneală. Credeam că mă doreai la fel de mult cum te doream şi eu pe tine.

Alte sertare nu mai erau. Se uită în jur, frustrat.

— Cred c-am fost un naiv. Te interesa un medic sau avocat, cum a spus Phil, nu un schilod care s-a lăsat de şcoală şi trăieşte transportând mărfuri de colo-colo.

— Te rog. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva.

— Nu? Mă rog, eu, unul, ştiu că sunt mai mult decât atât, ştiu că te merit. Poate că nu te meritam acum şase săptămâni, dar acum, da. Numai tu nu pari să-ţi fi dat seama.

Privirea i se opri spre pat. Fără să vrea, Harley se uită şi ea într-acolo, iar Tucker observă.

— Îţi arde de glumă…

Ridică salteaua cu o mână şi smulse de sub ea două pachete de Camel.

— Asta vă-nvaţă la şcoala de afaceri? Să vă ascundeţi valorile sub saltea? Credeam că e demodat.

Vârî în buzunar pachetele, după ce luă o ţigară între buze.

— Tucker, nu.

Harley se apropie de el şi-i smulse ţigara. Mâna lui o apucă de încheietură.

— Prima dată când ai făcut asta, a fost drăguţ. Acum şi-a pierdut farmecul.

Luă ţigara înapoi, o aprinse cu un chibrit şi trase adânc în piept, strâmbându-se.

— Problema e, spuse el privind-o cu o

nedumerire sinceră în ochi, că nu păreai genul de femeie care să ajungă atât de departe, iar apoi să-mi tragă covorul de sub picioare.

Răspunsul lui Harley fu prompt.

— Nici tu nu păreai un traficant de droguri. Cred că amândoi suntem plini de surprize.

După un timp, Tucker întrebă.

— Deci, de-asta era vorba?

— Azi-dimineaţă, am găsit două articole din Miami Herald, în biroul tatălui tău…

— Arată-mi-le, o întrerupse Tucker.

După un scurt ocol prin baie, ca să-şi înlocuiască prosopul cu halatul, Harley îl conduse în cabinet. Când termină de citit articolele, Tucker rămase privind-o lung.

Vorbi încet, răguşit, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Îmi dau seama ce-ai simţit descoperind asta. Copilăria ta a fost ruinată din cauza dependenţei de droguri a părinţilor tăi. Ştiu. E unul dintre principalele motive pentru care nu ţi-am vorbit despre Miami. Iar altul e acela că pe oameni nu-i interesează de ce ai stat în închisoare, pe drept sau pe nedrept. E un stigmat aproape imposibil de şters.

Harley îşi încrucişă braţele pe piept.

— Presupui că te voi crede dacă-mi spui că ai fost închis pe nedrept? Aştepţi cam multe de la mine.

Tucker dădu încet din cap, ca şi cum i-ar fi prevăzut răspunsul.

— Am fost condamnat pe baza mărturiei lui Chet. A jurat în instanţă că lipsisem de-acasă toată noaptea, până cu o jumătate de oră înainte de sosirea poliţiei.

— Dar de ce să fi minţit? Am crezut

că eraţi prieteni.

Oftând adânc, Tucker privi în podea.

— Ai crezut… Unele prietenii sunt mai… unilaterale decât altele. Oamenii încercau mereu să mă prevină, dar eu… eu am crezut întotdeauna în loialitate. Şi niciun moment nu m-am aşteptat să facă ceva împotriva mea.

Se bătu absent peste buzunarul cămăşii, părând vag surprins să găsească ţigările acolo. După un moment, scoase pachetul deschis, îl privi o secundă şi îl aruncă la gunoi. Făcu acelaşi lucru şi cu pachetul nedesfăcut.

— Ispăşisem şapte luni din pedeapsă, când m-au chemat la guvernatorul închisorii. Am aflat că Chet pilotase un Beechraft Sierra plin cu cocaină şi heroină, şi a rămas fără combustibil pe undeva prin Texas. A încercat o aterizare

forţată, dar a intrat frontal într-un siloz. Avionul a explodat. L-au scos, dar era… A mai trăit şase ore. Era conştient, dar ştia că-i sunase ceasul. Mi-au spus că vorbise încontinuu, surprinzător de coerent. Le-a povestit despre noaptea când îmi luase cu împrumut Piper Comanche-ul fără să-mi ceară voie şi cum m-a înfundat cu o mărturie falsă, ca să scape. Mi-au dat drumul în Ajunul Crăciunului, acum şaisprezece ani.

Trase adânc aer în piept, privind-o în ochi.

Neştiind ce să spună, ce să creadă, Harley nu făcu decât să-l privească şi ea. Apoi, Tucker deschise sertarul şi puse cele două ziare la loc, spunând:

— Din câte văd, tatăl lui Chet n-a găsit de cuviinţă să-i trimită lui R.H. Şi ultimul capitol. Poate că el încă mă mai

crede în închisoare.

Ridicându-se, porni spre uşă.

— Ceea ce ţi-am spus acum e adevărat, Harley. Mă crezi sau nu – tu alegi.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi.

* * *

A doua zi dimineaţă, Harley se duse la biblioteca Universităţii Statului New York din Stony Brook, în căutarea unor date concrete.

— Aveţi numerele din urmă ale ziarului Miami Herald pe microfişe? o întrebă ea pe bibliotecară, o tânără emaciată, cu păr tuns perie, vopsit în negru, şi nasul perforat.

Bibliotecara întoarse o pagină a revistei pe care o citea.

— Anu?

— Ăă… de-acum şaisprezece ani. Douăzeci şi patru decembrie.

Peste câteva minute, bibliotecara îi dădu microfilmul, spunându-i:

— Când aţi terminat tre’ să-l daţi înapoi.

Harley se aşeză la lectorul de microfişe şi introduse filmul. Învârtind butoanele, începu să inspecteze foile miniaturale care se derulau pe ecran. Nimic pe pagina unu, nimic pe pagina doi, nimic pe trei…

În sfârşit, după zece minute de căutări, găsi ceea ce dorea, ce spera să vadă, dar se temuse că nu exista – un articol scurt, fără fotografie, îngropat printre zeci de pagini de ziar. Cuvintele îi săriră în faţă:

TUCKER HALE ELIBERAT AZI DIN ÎNCHISOARE

Înnebunită, reglă claritatea, mijind ochii pentru a citi:

Tucker Hale, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, condamnat printr-o eroare judiciară pentru cinci capete de acuzare în problema traficului de droguri, a fost eliberat din închisoare azi-dimineaţă…

Harley se moleşi în scaun, cu fruntea rezemată de ecran.

— Slavă Domnului, murmură ea. Slavă Domnului!

Când se ridică, scaunul se răsturnă cu zgomot, dar Harley abia dacă observă. Îşi luă poşeta şi porni spre uşă, aproape alergând.

Vocea bibliotecarei o urmă în timp ce ieşea în goană din clădire:

— Mă scuzaţi… Domnişoară? Alooo…! Tre’ să daţi-napoi filmu’ ăla! V-am zis doar!

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Tucker stătea lângă Harley, pe zidul de piatră de deasupra plajei, amorţit de emoţie. Mai întâi, telefonul primit în lipsa ei, care-l zguduise serios. Apoi, întoacerea şi neaşteptatele scuze ale lui Harley.

Încercând să-şi vină în fire, spuse încet:

— Iubito, îmi pare rău că nu m-ai putut crede pe cuvânt…

O văzu înghiţind în sec, în timp ce dădea din cap. Mai îmblânzit, adăugă:

— Dar îmi pare rău şi pentru că ţi-am ascuns adevărul în legătură cu Miami. Cred că amândoi avem câte o parte din vină.

După o lungă pauză, continuă:

— Poate e mai bine că s-a întâmplat aşa. Vreau să zic, ce avem noi în comun, pe lângă faptul că mamele noastre s-au sinucis? Poate că pur şi simplu nu ne era sortit să…

Harley îşi muşcă buza, străduindu-se să-şi stăpânească emoţiile.

— A telefonat Liz, urmă Tucker, cu privirea spre largul mării. În timp ce tu erai la bibliotecă. R.H. A suferit o serie de atacuri de anghină şi s-a hotărât să-şi întrerupă croaziera.

Cu coada ochiului, o văzu întorcând capul spre el.

— Acum e la Fort Lauderdale, şi şi-a

luat bilet de avion pentru mâine dimineaţă. O să-l aştepte ea la La Guardia şi-l va aduce cu maşina aici. Vor sosi mâine la prânz, pe la unu.

Capitolul 11

Era greu de crezut că R.H. Îşi scurtase voiajul numai din motive de sănătate. Arăta într-o formă remarcabilă pentru un om de aproape şaptezeci de ani, dar probabil contribuia şi bronzul. Asemănarea cu fiul lui o frapă pe Harley imediat. Avea părul alb la fel de scurt ca al lui Tucker şi era aproape la fel de înalt. Pe chipul bronzat, ochii albaştri îi străluceau ca două becuri mici de-o sută de waţi. Şi nu părea mulţumit deloc.

Liz, înaltă şi zveltă, cu o atitudine

regală, arăta ca o soră geamănă a lui R.H., deşi era mai bine dispus. Purta un costum de in cu pantaloni, iar părul scurt şi cărunt îi era ascuns sub o pălărie de paie. Pantalonii o surprinseră pe Harley. Niciodată nu-şi văzuse fosta profesoară îmbrăcată cu altceva decât taioare Chanel. Se părea că pensionarea o împinsese spre o garderobă mai sportivă.

Liz o sărută pe anmândoi obrajii. R.H. Îi strânse mâna şi privi în jur.

Harley îşi drese vocea.

— Cum a fost zborul, domnule Hale?

— Toate-s la fel.

— Aţi mâncat? Pot să vă fac nişte…

— Nu te deranja, o întrerupse Liz. Ne-am oprit la masă pe drum.

Privi şi ea în jur. Îl căutau pe Tucker.

— Un ceai cu gheaţă? insistă Harley. Sau o limonadă? Am nişte lămâi

proaspete, pot să vă fac puţină…

Liz o atinse pe braţ.

— Nu avem nevoie de nimic, draga mea. Ia spune-mi, unde-i Tucker?

O privire amândoi. Harley se pregătea să răspundă, când de la capătul aleii se auzi un scrâşnet de pietriş şi toate cele trei capete se întoarseră spre maşina care se apropia, parcând în spatele Volvo-ului albastru al lui Liz.

Era Jaguar-ul negru al lui Tucker.

Harley îl privi cum cobora, cu ochii aţintiţi spre tatăl lui.

— Uite-l! exclamă Liz, coborând treptele verandei ca să-l sărute pe obraji. Vai, ce bine arăţi! Minunat! Unde-ai fost? Începeam să-mi fac griji pentru tine.

Ochii lui Tucker o priviră fugar pe Harley.

— Până la banca din sat. Am avut o

mică treabă.

De pe verandă, R.H. Îşi privea fiul.

— Tucker.

— Domnule.

Un moment, nimeni nu scoase o vorbă. Harley putea să jure că auzea trosnete de electricitate statică în aer.

În cele din urmă, arătând cu capul spre maşina lui Tucker, R.H. Întrebă:

— Ăsta-i X.J.R.-S.—ul?

Coborî încet treptele, spre Jaguar.

— Exact, răspunse Tucker aşteptându-l.

R.H. Îşi trecu o mână peste aripa din faţă, cu respect.

— Ce-are înăuntru?

— Un V-12 de şase litri.

Gânditor, bătrânul dădu din cap.

— Cai-putere?

— Trei-optişpe.

— Saltă capota.

Amândoi stătură un minut să admire motorul nou şi lucitor. Asemănarea le era accentuată de îmbrăcămintea identică: pantaloni de trening închişi la culoare şi bluze polo decolorate de vreme.

— Cum merge?

Tucker scoase cheile din buzunar şi i le dădu bătrânului. Cu R.H. La volan şi Tucker pe fotoliul din dreapta, Jaguar-ul porni pe alee şi dispăru.

* * *

— Lasă, că nici tu nu eşti proastă, spuse Tucker, risipind tăcerea în care se plimbau.

Valurile scăldau gleznele lui Harley şi-i absorbeau nisipul de sub tălpi. În faţă se vedeau bolovanii uriaşi din locul unde

ea şi Tucker îşi petrecuseră noaptea unul în braţele celuilalt. De-atunci, totul ieşise pe dos. În cea mai mare parte, din vina ei, iar acum Tucker îi spunea că nu era proastă?

— Nu ştiu ce să zic… replică ea.

— Poţi fi destul de convingătoare, când îţi pui mintea la contribuţie.

Harley, care nu-l convinsese decât să discute cu tatăl lui, îl întrebă:

— Înţeleg că au avut loc unele explicaţii?

— Multe explicaţii. Şi multe promisiuni de a îndrepta lucrurile. Trebuie să spun că a câştigat premiul pentru cel mai impresionant gest de bună-credinţă. Mi-a dăruit-o pe Anjelica.

— I-auzi! Şi unde e acum?

— Pe uscat. În doc, la Fort Lauderdale.

— Şi cum ai s-o duci în Alaska?

— N-o duc acolo. Voi merge la Lauderale s-o scot din docul uscat şi să pornesc cu ea pe mare.

— În Caraibe?

— Pentru început, dar dintotdeauna m-a atras şi Pacificul de Sud. Cred că voi porni fără să mă gândesc prea mult la destinaţie sau la durată. S-ar putea să ţină două luni sau doi ani…

Apoi, introduse mâna în buzunarul din faţă al pantalonilor de trening suflecaţi şi scoase un nou săculeţ de catifea neagră.

— Dar tatăl meu nu e singurul care ştie cum să facă un gest de bună-credinţă. Ăsta-i de la mine, pentru tine.

— Tucker, nu. Nu pot să tot primesc…

— Deschide-l.

— Tucker…

Nerăbdător, Tucker îi luă punguţa din mână, o deschise şi i-o scutură în palmă. Se rostogoli un mic obiect: un inel de aur, cu un smarald cabochon a cărui montură avea forma unor mâini micuţe.

— Tucker! Dar ăsta e…

— …inelul de logodnă al mamei mele, încheie el. Iar acum, aş dori să fie al tău.

Lui Harley i se tăie respiraţia. Al ei? Nu putea vorbi serios…

— De-asta te-ai dus la bancă azi? Ca să-l iei… pentru mine?

— Bineînţeles.

— Dar credeam… credeam…

Ce însemna? Însemna că…?

— Şi de ce mi-l dăruieşti?

— Iubito, te-aş ruga în genunchi, dar ştii că încă mă mai doare îngrozitor…

— Dar nu înţe…

— Bine, poftim.

Tucker îngenunche pe nisip în faţa ei, stângaci, lăsându-şi greutatea pe piciorul sănătos. Se vedea clar că era o poziţie dureroasă.

— Tucker, ridică-te.

— Numai după ce accepţi să te măriţi cu mine.

— Poftim…?

— Vreau să te măriţi cu mine.

Luându-i mâna stângă într-a lui, îi puse inelul pe deget. Se potrivea perfect.

— M-am gândit la toate. R.H. M-a invitat să rămân aici cât de mult vreau, dar cred că între analiza sângelui şi căsătorie nu e nevoie să treacă mai mult de trei zile. Pastorul tatălui meu poate oficia ceremonia, sau putem apela la un judecător de pace – cum doreşti. Apoi, în aceeaşi zi, luăm avionul până la Fort Lauderdale şi pornim cu Anjelica spre

Caraibe.

— Dar…

— Dar cine va avea grijă de tatăl meu? Cumva, bănuiesc că Liz va fi încântată de ocazie.

Harley nu mai putea să gândească. Nu putea nici măcar să mai respire.

— Dar, Tucker, tu nu crezi în căsătorie. Ai spus că e pentru… pentru oameni care nu pot gândi limpede.

— Tocmai asta e. Sunt prea nebun după tine ca să mai gândesc limpede. Nu mă pot gândi decât că vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine. Numai pe tine te doresc. Numai tu eşti importantă pentru mine. Te rog, spune da.

Harley îşi privi mâinile cuprinse de ale lui. Îi privi ochii, adânci şi translucizi.

— Haide, Harley. Spune da.

Dintr-odată, toate planurile şi

programele ei atât de bine gândite, toate regulile ei inviolabile, începură să pară mărunte şi neimportante. Singurul lucru important din lume era Tucker – viaţa ei cu Tucker.

— Spune da, Harley. Te rog. Mă omoară piciorul ăsta.

Harley trase adânc aer în piept.

— Da.

— Da!

Şi, apucând-o de mijloc, Tucker o trase pe nisip, se rostogoli deasupra ei şi-i acoperi gura cu a lui. Fără rezerve, Harley se lăsă în voia sărutului.

— Da… şopti ea din nou.

Deodată, Tucker se întrerupse şi-i arătă spre cer:

— Uite!

Harley privi într-acolo. Pe cerul învăpăiat al asfinţitului se înălţau mici

sfere strălucitoare, plutind fără zgomot prin aer.

— Baloanele lui Phil, spuse ea. Ale lui Phil şi ale lui Kitty.

— Şi ale noastre, adăugă Tucker. În fond, eu am fost cu ideea. Iar acum, că le-au dat drumul, cred că ne aparţin şi nouă.

O cuprinse cu braţele, ţinând-o strâns, în timp de baloanele se înălţau tot mai sus, purtate pe aripile vântului. Erau zeci şi zeci, devenind apoi sute, în toate culorile curcubeului.

Le priviră fascinaţi până când ultimul balon dispăru în înaltul întunecat al cerului, ca o mărturie fugară a iubirii ce durează toată viaţa.

— Sfârşit